

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

Herodotus

0

/HERODOTI

MUSAE/

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

PA4002

AzS4

1816

v.6

c.1

Gen

80263

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.



ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonne-
mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeo-*
nibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius apertissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valekenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad *Tragici Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιανίσασσι* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucydid.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσασσι*
voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχης*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim *πολλῶν τε Arch.* non absur-
dum ob consequens *ὀλίγους*, nisi in *Musis* *πολλόν* sedem cre-
berime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσασσι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες*) In his observata
παρήχης *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπιστοῦσαν, in *Od.* ι. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, *πολλὸν ἐκράτησαν*,
Herodoteum est, ut *πολλὸν ἐσώθησαν* V. 102. Usitatius *πολ-*
λῇ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρογγύων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηῶν δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.)

Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' αὖ εἶναι καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἰθιῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ διυτίτρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογενομένοισι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἵκνιστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖρος αὖ καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλτοι, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξιώζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονίῳι pro φρονίστο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεσθαι, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνεσθαι: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχίσθαι, ἢ φρονίειν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοίτο) Allubescit Ionicum ἀρχοίτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονίειν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἔτερον γένος τῶν οἰῶν - - φρονίους. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶν. Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναῖον ex

schedis Med., Κρηστωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστώνη, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστών testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanæ* vitæ varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Græcæ dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν Φύνα θρηνεῖν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, præbent *Aeschil.* *Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπῆϊα πάντα πάθει: isam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; alterà, ἀνοργεόμενοι, non Græcà, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobæus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Κανσικανοὶ τοὺς μὲν γενομένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio* *Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* VALCK.

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργεόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, præstat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντις: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἑκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ἢ ἐν μέρι λίγης Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινεύμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἰστορίας in *Menandri* subula *Getam* fari, Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δὲκ', ἢ ἑνδὶκα γυναῖκας, δῶδενά τε, πλείους τινίς. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίαν ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum* *Acolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο). Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepererat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, πόθημι: *Aeolica*, φίλειμι, πόθειμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, ubi cum viro in rogam imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* *Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae *Graecis* mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαζαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξὶν αἱ εὐγυνεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρους στιγματῶν μεστὰς, καὶ τοσούτῳ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλωτέρα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιότων δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. D. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Conposit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ἔξῃ ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσσιτέλειστοι τῇ πόλει εἰ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναιον, quod ut deterius deberet ἀρχίσθαι: τὸ ἐπίκουρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratioris: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe- liunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγυννας *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγιννοι, sed in Asia, qui ἰσπαρίους δὲ χρωῖνται μικροῖς δασέσιν -- τέρηππα δὲ ζυγνύουσιν, prorsus ut hi *Europaei*, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, ἵτι οὗς Ἡρόδοτος φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμούς αἰσθητάς ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπᾶν ὁ μακρὸς κῆταιρήματος χρόνος Φύει τ' ἄδηλα, καὶ Φανέντα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' αἰλκπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλίουσι -- τὰ δόματα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν -- τὰ δόματα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μακεδονίας Αἰγυίαι, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβυίαι, *Poeni*? Somnia grammatici. Σιγύννας δὲ καλεῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ αἰκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύνους, τὰ δόματα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶδ' τι εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρᾶν, οὔτε διεξιέναι, ὃ οὐ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσριγα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus. eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ᾗδεν exprobrans. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα *Arch.* et *Vind.* At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ὅτις Μυρκίνος Ἡδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνοὺς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente *Cl. Dukero.* WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla:* concinit *Arch.*; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis *Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non κῶμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίζην δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πίγρης καὶ Μαντύνες ἄνδρες Παίονες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatius ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἱερὰ καὶ μακροκαμπυλαύχινες, (καὶ, Ἡν δὲ νύκται, - - ἦν δὲ ζῴγιναι.) Τέτρακις τε σπερματολόγοι, καὶ γλαυὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit Epitome: vide II. p. 65. e. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἴλασσε Τᾷς ψάμματος τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα κραινῖνοι ταλακάρδιοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐκαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ τήθενσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάνκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντίης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλακιάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ *Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρδε, quod interpretatur ἐπότηζε in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδίην, hic Aeliano σὺς ἀρδίαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ἔνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπιήν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπιήν ἔχεν, Odyss. θ'. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὗ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὗ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ et πότατοι abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si Appianus scripserit, οὐ πόλεις ὥκουν οἱ Παίονες, ἀλλ' ἀγροῦς ἡ κώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πελοῖαν huc pertinet, erudite a Casaubono explicitum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηάκης) ἡγεμόνας Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Iuncus apud Stobaeum p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνας ὁδοῦ τυγχάνων, --- οὐ στίγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

ἐν ποταμῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidis* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed. in Col. vs. 1538. Eurip. Phoen. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162.* sed nemini frequentius quam *Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: 'Ηγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Εἰνοφῶν' (Κυρ. 'Αν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.*

CAP. XV. 13. Σιροπαλοτες) Sic utcumque bene; melius Σιροπαλοτες ex *Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii auspicionē. Oppidum Σίρις ἢ Παιονία lib. VIII. 115.* consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίᾳ eiusdem libri c. 62. **WESS.**

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαλον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρις καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντις, καὶ --- Πρασιᾶδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra Paeoniae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Paeones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium lib. IV. 10.* Adhaerent arte illis *Doberes et Paeoplae c. 113. Polymniae, haud aliter atque hic. Δόβηρις quoque Παιονικῇ Thucydidis lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.*

16. τὰ δὲ νηπία παιδιά δίουσι τοῦ ποδοῦ σπάεργω) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth. lib. I. p. 11.* ἔρπει δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοίτο, ἑμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς ἐπιβαίνειν ἐπίτριψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale *Prasiadem paludem habitantium*, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσσονος τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθύς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάτνας: in quibus ego Mosynum Thraciae non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσσονοι, μόσσονοι, μόσσονες, Thracum et vicinorum erant sermone ξύλινοι οἶκοι in Schol. Apollon. Rh. II. 379.* Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae tractibus esse, multi inque his Thorm. Torffaeus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Aeliani Ποιονίδα λίμνην, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. WESS.*

Ibid. δένει τοῦ ποδὸς σπάρτῳ) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοῖτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπέτρεψε, καινὸν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς πισυρήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας ἐν ἀραρίαις. Invenerat ille θύραν ἐπιβρακτὴν in *Plutarchi* T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβρακτὴν: tantum ὁ καταβρακτῆς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione *Cl. Reiskii* τὴν καταβρακτὴν, et supra θύρης καταβρακτῆς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπηκτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum Vitae *Homeri* c. 33. Habet praeterea καταβρακτῆς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβρακτῆς ὀχυρὰ, quibus subito demissis ocludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβρακτῆς) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπηκτὴν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia δισσαὶ σχινοτενεῖς σφυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κόρτα) Malunt σύντομον, ὅν συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιεῖναι παρὲντα τὴν σύντομον. Metalla, unde *Alexandro*, *Amyntae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐδὲς ἔστι ὑπερβάντα, ad structuram recte, repetundum tamen ex narrationis exordio, "Ἐστὶ δὲ ἐκ τῆς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τι ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξύλῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spopondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dirit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδως et δοῦναι idem valent ac ὑποχρῆσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria sefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίναι egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγέν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπινόντες. Quando compositores dicuntur διαπίναι, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsā solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. Ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh. Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch. Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίνειν διαπυκνέσθαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαρπίζεσθαι διαφιλοτιμεῖσθαι. In *Isocrat.* *Panathen.* p. 266. D. οὐδὲ νῦν αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, adulando certantes. διαλοιδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et διανουμαχείην, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι Ἰζορρο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et Ἰζορρο ἀντίαι lib. VI. 77. Ἰζόμεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταθίνας *Eurip. Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiiculum-ne κελνόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίας Ἰζεσθαι) Herodoteum praebet *Arch.* ἀντία Ἰζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγνηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π. Ὑψ.* IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγνηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγνηδόνες ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio, Fabro, Tollio, Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaci Rhetoris* verbo, quo rogitant *Ardui*, εἰ ἡ δῖνα αὐτῇ καλῇ φαίνοντο, modestissime (μάλα σοφρόνως) respondit, πίπτουμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἐποφθαλμιῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάλαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντια) *Etsi Ἀμύντην saepe dederint sribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλια, Μιλτιάδεια, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σιν ἀνακαίσιμνον, Valla, uti in Arch. ἀναγομένον, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane incommode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) *Talia Euripidis Hippol.* vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, *ne me perdas quaeso.* *Helen.* vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. *WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρίων τὰ ποιούμενα) *Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρίων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρίων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρίων, οὔτε τὴν ὁδμὴν ὀσφραίνόμενος. II. 37. πνέμους οἱ ἱπτεῖς οὐδὲ ὀρίοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.*

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι.* *Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγι reduxi, non oblitus τὸν δι Κῦρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.*

19. ἐπιδαψιλευόμεθα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praecleara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἑλλήν Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χος infra c. 25. Αημνίων ὕπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξάνδης ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδεικνύμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἑλλήν Μακεδών ὕπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Val-
la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur aspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni poterat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παρήκων ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyae. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσήγαγεν, inquit Xenoph. τὰς ἐταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἐταιρίδια, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἢ δὴ γὰρ ἡγήσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisse, οἶα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet!* Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παῖσι κίλιναι) Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δῆπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μίθης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensis misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρυπίας γυναικὸς, Alamenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δὲ δὴ ταῦτα κατέλαβι) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβιν, ἐπέλατῃ τῆς ὀρμῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πίρρῃ τῷ διζήμενῳ τοὺς etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem praepono, in mastorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaean, Alexandri sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaean Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 3., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mitlit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ στρατηγία αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. *Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ* solet lib. II. 160. VIII. 134. *Hellenodicas* et eorum collegium *Scaliger*, *P. Faber*, *Valesius*, *Perizonius* ad *Aeliani* Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα *Pindarum* decet: ne Poëtarum quidem imitator *Herod.* vculam ἰν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco positā. *Alexandrum* [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθιγόμενοι ἱεῖργον, φαίμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. *Steph.* pro ἀγωνιστίων. Macedoniae Principem antagonistae ἱεῖργον. *Hieronem* *Themistocles* ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξὲς τῆς ἀγωνίας, tradit *Aelianus* Var. Hist. IX. 5. sed tanta *Themistoclis* fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste *Pausania* VIII. pag. 701. In *Herodoto* non significat ἱεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλλην, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte exidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud *Livium* XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec *Herodotea* tractantis *P. Fabri* Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab *Hellanodiciis* *Alexander* ἐκρίθη εἶναι Ἕλλην, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάτιν ἐκινδύνευσεν ἐκκριθῆναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπὴν τὸ σπᾶδιον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. v. vid. Philo Iud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. Casaub. in Athen. VI. c. 12. [Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.] et Io. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus, non Macedo*, *ἐκιδὴν ἀπέδειξε ὡς εἰς Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντες, οὐδὲ προσήκοντες εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - ὁλόθρου Μακεδόνας. Sed conclamationis ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Αὐχούρις βασιλεύσι Μακεδόνης Ἀργεῖάδῃσιν, apud Pausan. VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88, v. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (Philippus, Persei pater:) et *curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt*: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστείων εἶναι) *Detersi sordes, orationem turpantes*. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecia autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνειξέπειπτε τῷ πεῶτι ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut *prima Alexandri et antagonistae sors exiisse* significetur. De Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρμινον τὴν Ἠδωνῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσιςσιν ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὧ μισράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἐγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. n. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐνστρατοπεδεύεσθαι, ἐμμάχεσασθαι, ἐμβόσκεσθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δούς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Ἐρήκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρμινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἐγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἐγκτήμα possessio dicebatur in regione peregrina; ἐγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἑγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χιθόνισον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολαύσωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀποικ. II. [cap. 8. 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεριόρῃ κτήματι, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἑγγαλοῖς. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατύνει, ἐγκάσθῃ ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τι δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκικτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide* *Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur *κνυπηγῆσιμος*: succedunt *κωπίες*, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχινύλα *Scholiastes* iustus [editus etiam in *Photii* *Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, *Κωπίας* δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτεχνῆσαι: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] ἰσχυροὺς εἰς στρατιάν ὁμῶν εὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῆριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: *πλατουμένων* forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*, sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* huc ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἀγγέλων πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, ἴακόν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πέμψας Δαμῖος ἰππία - - ἔλεγε ταῦδε, lib. IV. 126., et Tomyris πέμψασα κήρυκα ἔλεγε ταῦδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικέσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio affuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Mssti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακιστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φρένας ἔχων ἀρτίως καὶ ἀκεραΐως. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνραφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μνησφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artozerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραβαλασίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγός διὰ τῶν παραβαλασίων ἀνδρῶν lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήματι ἄδικον δίκην ἰδύκασσι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis τρωείης, λιοντείης, αἰγυῖης, videlicet δοῦρᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδύμε παῖσιν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus *δορά* supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., *παρ' Ἡροδότῳ*, ait, *καὶ τὰς καὶ Ἀνθρωπίνῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφάξας etc.* Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius* Max. VI. c. 3. ext. 5., *Camhyse*, inquit, *mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit.* Quod sequitur [lin. 9.] *σπαδίξας*, probae notae est, et in *Glossar.* redditum *ἐκδέρχας*: quid sit *σπαδίξ*, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. *σπαδίξας δὲ*) Rarissimum vocabulum explanat *Scholiastes*, *Σπαδίξας, ἐκδέρχας. Σπαδὶξ γὰρ Φλοιὸς βίτης πρὸς τὴν δὲ, Φλοιὸς ῥάβδον.* Male fortasse *ἐκδέρχας*, *pellem detrahens*: cetera ad verbi originem proba. *Σπαδὶξ, avulsus e palma termes cum fructu*, apud *Gellium* Noct. Attic. II. 26., *ἐκ τῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος*, in *Nicandri* Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radice lignae discerpto. Ea omnia *σπαδίξιν*, ex *σπάω* progenitum, scindendi potestate instruunt, *lancinataeque et dissectae* *Sisamnis* proponunt *cutem*. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum, Portum, Salmasiumque* ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam* Schol. lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto *Saporem regem* perhibuisse, ac male de eodem addubitas *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Melius Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. *Αἰτὶν δὲ τοῦτου ἦδε etc.*) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum *ἀνέως κακῶν ἦν* [*CAP. XXVIII. 1.*] necessario mutationem subibit, daturam aut *αἰνῶς κακῶν*, dira perpressus est, ex *Pavii* hariolatione, aut *ἀνάπλεως κακῶν ἦν*, malis cooperatus est, ex mea olim, aut *ἀνευ κακῶν*, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycarco* mollissime *Seri-*

ptor τελευτᾷ, nulla flagitii adspersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob divexatos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφωνοι, ἔννεοι, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἥσυχαι, ἄνευ ἰωῆς, ταῦτόστι, Φωνῆς καὶ Θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτία δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractancti, quam poëticam censet λίξι, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. b. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολιεῖα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno; τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρό-

σχῆμα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, vocolam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Παῖριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Parrii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζουν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κίῃα πάντα καταρτῶ ἐς ταῦτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsen. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἕως τινὰ ἴδουν ἀνίστηκύνῃ etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνίστηκύνῃ primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praecedente verbo absorptam: neque improbo ἀνίστηκύνῃ χώρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὕληδες τε καὶ ἀνίστηκός. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinis urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Γενοῦδῃ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅν τινα τρέπιν (ἐκρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτόν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικῶντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. WESS.

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχείων) Saepe παχεῖς in *Musis ditiores*, quorum ἔλθοις ἄγαν παχυνθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris*, καρδίᾳ) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. xiv, 24. WESS.

11. δύναμιν τινα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὁπτακιχλίην ἀσπίδα Νάξιοις εἶναι, unde tandem pende bunt sequentia καὶ κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: vculam τινα mutemus in ἵνα: ut exules *Naxii* rogarint *Aristagoram*, εἴ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit si, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā *Naxiorum* optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante *Naxum* agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. *Naxiorum* narrat *Athen.* VIII. p. 348. B. VALCK. — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιβαλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum *Otanem* cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in *Thracia* illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic *Artaphernes* Asiam, in *Aegaeum* porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus *Persarum* rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, *Europaeae* et *Asiaticae*: hanc *Hydarnes*, regnante *Xerxe*, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κάτω audire solet, qualis *Tissaphernes* in eius lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. *Persae* cum *Cycladum* insularum nullam tenerent ditione, qui potuit *Ari-*

stagoras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. *χρήματα δ' ἔνι πολλὰ*) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranarum, *χρήματα* δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. *ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτόθι ἰνδρύνειν*: et cap. 183. *ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμιον χρεῖσιον*. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*) Nolo, rixosus ne videar, hoc proseribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. *οὕτω τί σφι κάρτα δοτεῖα εἶναι τὰ χρήματα*: et IX. 22. *οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατινόμενοι*. *Thucydides* VIII. 106. *καὶ ἐνόμισαν σφίτιν ἔτι δυνατόν εἶναι τὰ πράγματα* --- *περιγίγνεσθαι*, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] *αἰρεῖσθαι* *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. *Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος*) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον *βασιλῆος* regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית המלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. *νῦν τις ὑμῶν ἐν ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλείως τίθεσθαι, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. *εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ὁ λόγος*) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatat, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, *ἡρώματα* non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2 - 4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμυσάμενος quidem *Τήλυος θυγατέρα*, ψευδοθεὶς δὲ τοῦ γίμου. S.

CAP. XXXIII. 4. *ἐς Καύκασα*) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ νῦν Κάσπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanas, et Γερόντων λεμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελῶντας accommodatius? Διελῶντας - - κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διανείμαντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter aliàs, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέτο τὸν Πέρτην) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρηγέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπάρει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῃ: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι περὶ μέλλουσας τῆς μητρὸς. Zonaras in Lex. msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepissem se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπέρχεται) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ἐρίσθη· σπέρχόμενος δ' ἀνόρουσι θοῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἀλλὰ θιῶν βασιλεῖα σπέρχεται θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπέρχουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἰμεῖο πείσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius a. 29. τούτων ἴταξαν πείσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque salcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πράγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthio tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέστειλε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millicies evenit, τοῖς delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stich. II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; plene dixit pro Cor. p. 186. δομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτείδεω κοινωνία; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata[m] mallet. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidnā, ut sexcenties alias, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἡμῶι καὶ σοὶ; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτά, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο σιτία ἐτίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὔτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refecionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάτιον. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσάξαντο σιτία ἐτίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum *commeatus*: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προσάξασθαι. Quae habet ἡκται et ἐσηκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σιτία καὶ ποτά τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐνεσίναντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. A. τῶν παρὰ Ναξίοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ἔκλυν, οἱ δὲ ἄλλοι οὐσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων εἰσβολὰς ἐκφυγάσσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσαντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσαντο sermonis ornatum foedavit. Sexcentis illibatam sedem, quod restitimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶται) ἐκτελεῖται *Arch.* acceptum glossae sero. WESS.

5. ἀπαιρήσεται) ἀπαιρήσεται instauratum a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεται non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλασσώσεται: maluerunt ἐλασσώθησεται lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* Τιμήσεται et *Piersonius* in *Moerid.* p. 567. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae Gellio vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιάς βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημεῖν (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν εὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὅν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ οὐκ οἶεν: secundum *He-*

red. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρου. Ἰωνίαν ἀπόστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocrat. Ἀπογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχίῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τερμερία) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πολὺς Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ *Herodotus* lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἰσώσει τῇ Μιλήτῳ) *Laurentius statum rei-publicae Mileti constituit*, haud plene. Ἰσονομία et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives *aequabilitas*, qualis populari in statu. Macandrius post Poly-cratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθεῖς, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλείους ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης - - - ἔξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστι) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλείους αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice *Herodoto ἀπίσαν* significat *dimittebant*: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa βῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτῳ - - - ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξίσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De *Anaxandride* eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μόνος γυναῖκάς τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ἔκησε. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξάς ἰστίας οἶκει, ποίων οὐδαμῶς *Σπαρτιατικά*: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνδρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξισιός de repudiō posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σεωυτοῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυσθένης γενέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers priscorum aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλον πάντα πασι γένους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἅπεις, an furellis eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὖσαν, συνέβαινει οὐ τίττει, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταδυμῖν doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπὶς adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐν εἰς latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξω, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἔξιμι: unde nomen ἔξω, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσεως) Eustath. ἀπόκριψιν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύσις τε δὴν ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς ἐν μὲν προέσει, abiiciendis opibus, ὑπεβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσειν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσύτη. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξώσις. Sequens ποίειν οὐδαμῶς Σπαρτητικῶν [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Spartaie ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim prodenti, Stromat. II. p. 505. Κατογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLII. 3. ἱφείδρον βασιλῆα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophonem Ἄναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλῆα τὸν μέγιστον ἱφείδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀλοφῆν λόφω, sive communiori dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ Pansaniae: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰδίως ἴσχυς, lucem praecedenti adspergit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49 - 51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὑπέλαβεν αὐτὸν μανίῃ νοῦς) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαρρότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis competentem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere *furiosus* in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeceunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαφόν, modo λῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγει *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγει ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγει debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγει εἰς ἀποικίαν) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλειομένη μίαν ἐν Λακεδαίμονι) εἰς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτιήτας, ἄγει. ληδὸν Σπ. ἤγει dedit Vir Cl. ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius Homericō et Herodoteo ἄγει? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maithairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληός, ὁ λαός, οὐ μίμνεται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ πηός, πηός, ὃ ἐξ ἀγγιστίας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρῳ ἐν χρεῖσι τὸ Ληός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi *σκαῶν* habet *Nicand.* *Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν νήοις, αἶτ, *δωρεζῶν*. VALCK.

13. ἄνδρες Θηβαῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Καλλίστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἴκισι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Doricum esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copulā melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. Carthaginienses optime disiunguntur, quippe originis altus, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes Cl. *Pauw* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων) Distinguntur quidem interdum *Φείνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκαι* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκαι*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatis. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλεις. Fortasse Μάχλυν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κναξάρη τε -- ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελαθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Pavii Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnographum* in Νεών. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem acquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Δαΐου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laïum saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκάκαστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφος. Hic vellem aequae commode τῷ Δαΐου verum nomen a me posset substitui: longum Graec-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex.* Strom. I. p. 398 seq. Nullus inter istos Ἀδαίς: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. Iamus notissimus, a quo genus ducebat πολύλατον καὶ Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδᾶν, Pindaro celebratum Ol. VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀνὴρ Ἐλιώσιος dictus, ut certe fuit unus Bacidum ἐξ Ἐλιώσιος τῆς Βουαρίας, Schol. in Aristoph. Eip. vs. 1071. vid. Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φαίς, Ἐρμῆος χάριν πᾶσαι εἶναι Ἑρακλιδῶν. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos scribit Pausan. III. p. 247. τὴν Ἑρμηνὴν χάριν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑρακλίδους εἶναι, καὶ οὐ βαρβαρῶν τῶν ἔχόντων. Quem sequenti CAP. XLIV. [lin. 3.] memorat Sybaritarum Regem Τῆλυν, is primum fuisse videtur δημογωγός, ut dicitur Diodoro XII. c. 9. ubi notat Wess. VALCK. — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμῶς intelligeremus oracula Laio data? Sic quidem percommode Larcher accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo Sophoclis Oed. Tyr. vs. 907: Λαίου παλαιὰ θύσφατα: et Electr. 343. ubi τὰ μὰ νεοτεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla Aug. Matthiae collegit in uberiore Grammat. Graec. §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex Herodoto adicij poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam Sybaritas inter et Crotoniatas bellum exardesceret, nī Heraclides Ponticus, quod arbitror, fallat in Athenaei XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior Herodoti, iñi propioris temporis, auctoritas; cui Diodorus lib. XII. 9. paria facit, δημογωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos; unde belli, Pythagorae aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημογωγού titulo Cypselum, Corinthiorum tyrannum, Aristoteles ornat Polit. lib. V. cap. ult. WESS. 11. τῶν Ἰαμιδῶν μόντιν) Laurentii Amadeorum vel Iamideorum vaticinium castigavit Faber lib. I. Ep. 19. qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολυκλειτον καὶ Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γίνος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντιῶν uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰσὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προσχωρεῖς χρηστὰ θυομένην Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὗτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vacula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὗτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ καὶ οὗτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vidē Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κραῖστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κραῖθιν et Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κραθίῃ scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνὰ μέσον δυεῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κραῖτις in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κραθίς ποταμός ἀένναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμός τὸ οὐνομα ἔσχει, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, ἀένναον ποταμόν, vocat; si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κραῖθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηροτάμης, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. πολλαπλήσια) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἴσισθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρσται πολλαπλήσιον: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνέπλεον δι Δωριῶν etc.) Praeter populares Spartiatus nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus συγκατίστας: non certe Atheniensem, qualem nobis interpres praebet Pausaniae p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatum nomen, uni τῶν ἰμοῦ Δωριῶν - - σταλάντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud Herod. inter συγκατίστας est Θίσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακιδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur Philippus Crotoniata, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγεσταιῶν) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Arch. aliisque. [ubi vide Var. Lect.] Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγίνετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρειω) Numero mssorum Πυθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librariorum.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambitioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχίρησε Arch. [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pacones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραῖῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. εἴχιστο πλείων) Mendam agnovērunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐαυτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλέος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται indicaremus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scrip-
toris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλκεον πίνακα) Acneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκειον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στυάν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λόγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκονσι πρήγμασι τὰδε ποιητρία εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ κατῆκον ex Ciccone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum aumescentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει καχυρτωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ὁφείσθην καὶ ἐς θυμὸν ἰσάλατο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως αἰθλον πρῶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατερίσσει τὸν ἥλιον ἑρῆν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστί, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ αὖν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν αὖν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ αὖν ἔχουσι. VALCK.

36. Κιλικίων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λίγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum; Armenii τῇ Φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπῳ l. 188. tueretur τὸν Χοάσπῃα, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπῃα, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπῃα ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετ) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. l. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶδ' τί ἴσται ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκος Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνέμοισιν ἐρίσδει. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἱριεῖα τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκαμένα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κάλλου Τυρίας ἀνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi, 15., ubi viridi - - certat Baccæ Venafrō. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι.) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρίχον δὲ -- ἄρχιν) Persimile vulgato est παρίχον δὲ οἱ ὑπεχύματα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque alibi. Hic vero vehementer παρίχον δὲ blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρίχῃ ἂν σφί, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρίχῃ, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρίχον δὲ τῆς Ἀείης πάσης ἄρχιν) Παρίχον nisi Codex scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρίχον. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχιν παρίχον μοι, τῶν δὲ δουλεύσαι ποτὶ; Ipse Herod. I. 129. παρίχον αὐτῷ βασιλεῖα γινώσθαι. Sed multo rarius παρίχον a librariis expectari non poterat. παρίχῃ apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξιπτι, πάριστι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἡμὲ παρίχῃ νῦν ὑμῶν ἄρχιν, ut hoc loco. IV. 140. παρίχῃ ἂν σφί -- ὑπετίως ἔξιπτιν τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρίχῃ, per παρίσται interpretatur Dionys. Halicarn. qui nec ipse participium παρισχόν in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρισχόν, et παρισχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἤλθον εἰς τὸ συγκυλίμηνον) Vide quae mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἱκύνον εὖ) Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λόγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap. 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχον πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ- λην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐεπία λέγεις Λακεδαιμονίοις) Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετία sive εὐπετία, cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπετίαν εὐπετία in Stob. Sermon. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐτεία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐτερία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐτερία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐτερία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium; qui et ipse sua in versione vocabulum εὐτερία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐτεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐτεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἴκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (εὐτερία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐτερία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex conjectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἱπακούσας, et προσεστῆκε) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἱκετεύων ἱπακούσας, et H. Stephani παρεστῆκε. VALCK.

Ibid. ἱπακούσας ἱκέτευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετεύων ἱπακούσας, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 55.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρὸν ἔσθ' ἄν' ἰκνύον-
tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, *ut*
ausculet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani prae-
terea παραστήκει, assistebat, loco προϊστήκει, non equidem,
si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis
commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var.*
Lect. S.

13. διαφθερίει σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in di-
ctis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον,
εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάλης, eleganter, nec sine
convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθε-
ρίει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c.
41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίει σε ὁ ξίνος) Ut Attice plerosque Xe-
nophon, Ionice Laconas *Herodotus* semper facit loquentes:
multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam
suavissimum Gorgas, partim saltem, T. II. p. 240. D. Κα-
ταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας
ἐμβάλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσει; sed scripserat no-
ster, prout vulgatur, ἢ μὴ ἀποστήσει; Apud *Hezych.*
vulgatissima vox Ἀποστήσει; auctoritate legitur *Aeschyli* mu-
nita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse vi-
detur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρειν diceba-
tur, ut πταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'.
p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more ve-
stitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλιον vocabat, more
Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indi-
cans: ἐπύλλιον et κρετύλλιον similiter adhibentur; et ob eam-
dem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.*
V. vs. 40. Φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs.
516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρασκευασμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώ-
πιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste Μινέ-
λων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184.
Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse
monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout eius origi-
nem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur
Plutarchus, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ εἰσι) Haec, si nu-
meris ratio constaret, forent egregia, docerentque modu-
lum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγγας. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν ἐξ ὧν ἄνδρῃ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων ἑλπίστους, οὐ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus De la Barre, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et Heeren in Ideen über die Politik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τε ἔπεισι) Portas, πύλας, fossis aquae coercendae, et, si usus requirebat, emittendae caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַר, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapsio. WESS. — Popularis sui De la Barre lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi Camerariique exemplis et mastis duobus Πήγης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πήγης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. Il. 150.; Τήγης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὕψιστος [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pingite itaque cum Cl. Pauw, οἱ δὲ ὕψιστος ἐκ Ματινῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἰσβάλλοντος) Arch. ἰσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντι quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τέσσαρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ εἰς τέσσαρες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἐπὶ τὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiantur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

33. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μεμνόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέρας ἀπαρτὶ ἑννεήκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κέχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpretes ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννέοντο - - - οὐδὲν ἥσσον) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alaemonidae* Athenas ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dion Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεῖσθαι πολλὸν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴστω ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodium*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους ἰταρμικὸν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθίδι, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἑλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιόντας τὸν τύραννον, *Or.* XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoemptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis αὐτορεμ vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoempto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνων) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσιν δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἑττα τίσσερα) *Thucydides* VI. 59. Hippiæ post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiæ tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέρχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἑττα γ'. οἱ δὲ, δ., Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex cum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [*Reisk.*] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et εὐδαίς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingebat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερτίθεμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [*lin.* 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab *Athemiensibus* recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [*Attigit* etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 51., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permolestè tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 850. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελθόντι, Γεφυραίων γεγονέναι λέγων ἀντίκρην τοὺς δὲ Γεφυραίους--- Φοινίκας εἶναι Φινί, αὐτὸς οὖτω πεπιτισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐσῆγαγον διδασκαλία) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκαλίον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατέδειξον μὲν ἡμῶν τὸ διδασκαλίον: et Homil. V. pag. 43. εἴνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκαλίον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἱχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκις: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptio- nis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli- tos Aristotelis Θάυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apolli- nis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματά τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Di- plom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθερῶν*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικὰς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est *Varronis* de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud *Plinium Hist. Nat.* lib. XIII. XI.; melior Nostri et *Cassii Heminae* cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad *Hom. Eustathius* p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίνων ὀπλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσιν) *Vallam* fefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab *Auctore des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more *Herodotus*, barbaris etiam isthae aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori *περὶ Ἀπίστων*, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. *Galeus*. Persica sua se *Ctesias* hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, teste *Diodoro Sic.* II. cap. 32. ubi vid. *Clar. Wess.* et *Ti. Hemsterh.* ad *Poll.* X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant *Herodoti*, loco quem *Leopard.* excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et *Diodor.* III. 38.; *commentarios regios*, *Livius* XXXIII. 11. *Philippi Macedonis* Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* §. 26. *Arcturus* qui *Prologum* agit in *Plauti Rud.* vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad *Iovem*: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas *Iovis* tabulas *διφθέρας* dicebant: *Diogenian.* III. *Prov.* 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ ᾄκει ὁ Ζεὺς ἀπογράφεται τὰ γινόμενα, *παμπάλαιος*. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. *Prov.* 11., *senarium* efficiunt, e veteri quodam *dramate* propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατ'ὶδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus *Auctor Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεται. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ ἐς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῦ ἀναθνήσκοντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἵστίη Ἀμφιτρυώνος ἀνάθημα, in *Pausaniae* Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum an iquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De inscriptis litteris in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ionicis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λυγρὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript.* Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffium* *Antiq. Gall.* pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulto: γράμματα θαυμαστά, ὡς παμπάλαια *Plutarcho* de *Socrat.* Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίως τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS,

7. Ἀμφιτρυών μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) *Correxeram* olim, Ἀμφιτρυών μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript.* Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικαῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμματα τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγείων γράμμασιν ἔστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἐὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἐὼν ex prisco ἐὼν eundi notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallem ἐὼν cum Slado et Berglero. *Amphitryon*, parta de Telebois victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus Amphitr.* I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus ἐὼν et ἰὼν commutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Miseris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκε νέων ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeterisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην αὖν εἶη κατὰ Λαῖον sincera sunt. *Amphitryonem* Laio, *Herculem* Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio nomen habens*: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: *filius Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρεω, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat Ἑγχέλειαι, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλκυριούς τε καὶ τὸν

Ἐγχλίων στρατὸν πιποιμίνον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, ἰς Ἰλλυριοὺς abiisse scribit; de Cadmo antea, ἰς Ἰλλυριοὺς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐγχλίας: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπιεθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες*, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ῥῆσιν istam latine sic convertit: *Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas*. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέου, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, *prae Boeotis, propter Boeotos secessisse illos*, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, *les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes*. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, *on les laissa alors tranquilles*. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant electi. S.

11. Ἀχαιῆς Δῆμτρος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11, Λεψυδρίον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Λεψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. E. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paeoniae*, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάργης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hesychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethe* monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyrardo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰημαλείου pluviū Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemnī precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. *Aristaeus*, ait, aram Iovi Iemaeo (Iemaeo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βαμὸν πόλιν τε μυχὸν Διὸς Ἰκαμίου, VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάρνηθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίας, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιονίης καὶ Παιονιδας coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάρνηθος. S.

14. τὸν νῦν -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati conciniant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. παρίνον λίθον) In Iungermanni exemplo Παρίνου ορε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in Pol-
luc. VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici in-
terpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed.
Reisk.] WESS. — Vide Taylora laudatum Plinium, Hist.
Nat. lib. XXXVI. cap. XVII. sect. 28. et, quem ibi Hardui-
nus citavit, Theophrastum περὶ Αἰθῶν pag. 392. ed. Dan.
Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι] Δα-
κεδαίμονιοι, requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen-
tiunt libri. Sane non Athenienses, sed Lacedaemonii videri
debent id crimen Alcmaeonidis impigisse. conf. cap. 90.
huius libri. Mox lin. 4. pro χρησόμενοι, praeter necessita-
tem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit Iacobs l. c.
p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) Herodotum se-
quutus Schol. mstus in Aristid. Panathen. Ἰππίας, αἰτ., ὡμῶς
ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνί-
δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν
Πυθίαν, τούτῳτιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis Burm. corri-
gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτῳτιν τὴν ἐν Δελ-
φοῖς) ἱέρεϊαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι
ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur Lacedae-
monii [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρα-
τιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem
Herodotea criminatur Plutarchus, (T. II. p. 860. v.) ora-
culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi-
mus; sed idcirco praesertim, quod ille Pythiam vatem pe-
cunia corruptam non dubitavit ut ψευδόμαντιν traducere.
Noster fraudem etiam a Lacedaemoniis agnitam fatetur
atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. Cleomeni
conciliatus Delphus Cobon Περίαλλαν τὴν πρόμαντιν ἀναπίπτει
τὰ Κλεισθένης ἰβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta Cobon
Delphis aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se-
cundum Pausan. etiam III. [cap. 4.] p. 212. Cleomenes τὴν
ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ἀνήγατο. Quin iam olim a Lycurgo le-
gislatore pecunia commota Pythia semper eius leges ut
utiles civitati commendabat: ἡ προφήτις χρήμασι πεπεισμένη
αἰὲν συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, Polyæn. lib. I. c. 16, 1. Donis
corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior
historia Graeca plura praebet documenta: vid. Anton. van

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ προσβύτητα ποιοῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates *Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πίσσομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v.* 29. In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφίρειν σφι) Sugillantur a *Plut.* de *Malig.* p. 860. n., ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Nostrer affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. F.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem piam vocant, Graecorum plures. Qui mox [*lin. 8.*] ξείνιοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσσχών) Vide *Var. Lect.* I. 2, 5. S.]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicina urbem recordor tali nomine. Cogitaveram de Gono sive Gonno in Perraeis, atque adeo Thessaliae. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessalam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larcho* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpret ostendit. S.

23. ἐς τὰς νῆας κατέβησαν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς περὶ εἰς τὸ τεῖχος καταβάντες. *Nostrer* V. 106. καὶ ἐσκαρῶντες σφας ἐς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελ. τεύχεϊ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) Unius Anchimolii εἰς τὰ Φαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλιδίου τοῦ ἐν Κυνοσάργει. De isto Hercules fano *Meursius* egit in *Athen. Att. lib. II. c. 2.* Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium *Axiochi Aeschilii* *Socrat.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr. p. 14, 11.* VALCK. — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro* αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου τὰ Φαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9.*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, Cl. *Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλάς lib. I. 207. et Poëta *Iliad. v. 601.* ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο Ἡῆ, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς Ἴτω apud *Stob. Serm. XLIX. pag. 356.* Stragem equitatus Tessalici sociorumque *Hippias* explicat in *Lysistr. vs. 1154.* *Comicus.* WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo msstorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφέας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσσειν: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἢ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρησι τε ἢ σὺμμαχόν, καὶ τοῖσι Σαύ-
δης ἀντίξουν. Verum eo in genere, ubi multa saepe conie-
ctantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium.
Ceterum τῆχος Πιλαργικόν, quo conclusi tenebantur Pisistra-
tidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe
iam olim diris devotum apud *Thucydid.* lib. II. 17., situm
eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137.
nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι -- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκ-
τιθέντις, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum
furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More ta-
men minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui
liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transfe-
runt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, *Thucyd.* I. 89.
Lycurg. contr. *Leocr.* p. 154, 52. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα
ὑπεκτίσθαι. *Demosth.* de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς
αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παῖδια εὐσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iu-
bet *Aeneas* Poliorcet. c. 9. ζύνῃ ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς
τοὺς προαίκους, morem antiquum et verbum illud decla-
ravit *Casaubonus*. Quae de Pisistratidis paulo post dicun-
tur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτη etc. lin. 13 seq.] de pa-
tre filiisque intelligenda docuerunt *Periz.* ad *Aeliani* Var.
Hist. III. 21. et *Bouhier* Diss. sur l'Hist. d'*Herod.* cap. 14.
VALCK.

12 seqq. ἐς Σίγγων etc.) Vide *Terpsichores* c. 94. et *Thu-*
cydid. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis *Aristoteles*
Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discre-
pantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati
computatione exiliorum nata. Io. autem *Meursii*, annos
istos *Hipparcho* et *Hippias*, patris ratione non ducta, tri-
buentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, repre-
hensa a *Bouherio* Diss. *Herod.* c. 14. et *Ed. Corsino* Fast.
Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum
sollertissima *H. Valesii* cura ad *Diodori* Excerpta T. II. pag.
557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὲ λόγον ἔχει) Potuisset
ὅντιν' δὲ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη.
Euripid. *Med.* vs. 419. οὐκ ἔστι δυσκίλαδος φάσμα γυναῖκας ἔξει.
Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

φάτιν καὶ Διονύσιον φάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς ἰδοῦαι, αἰτ, παραμικρὸς πίστει ἔνεκα τοῖς λόγοις ἐπαίνους τι- νὰς Ἰσαγόρας δὲ, Φοσὶν, ὃ τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δ' αἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ, εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμέ- νου τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Pena- tes Apollinem πατῶν, et Iovem ἐρμῖον: Herodotei Isago- rae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memo- rat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἐρὸν τοῦ Κα- ρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυ- σοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Grae- ciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἢ Καρὸς αἶσθ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cy- clope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοῖρᾳ θρήνησθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scri- ptoris tanto posterior, saepissimeque irationem quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἰποῖνσι.) Huc re- spicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyran- nis πολλοὺς ἰφυλέτευσσε ξένους καὶ δούλους μεταίκοις: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Polior- cet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. in- editus: Τεσσαρῶν οὐσῶν Φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δέδωκ' μὴ ἐν τινι καίρῳ μία- τῶν Δ'. Φυλῶν βουληθείσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φυλαῖν, λαβὼν F'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθιν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς Φυλαῖς ὡς μέλλαι κτίξιν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἱπείησι δίκαι Φυλαῖς, ἵνα καὶ, εἰάν βούληται μία τῶν δίκαι τυρανῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, F'. in l'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, παίδων γε Λεόντος. De Medio. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex Ask. et Pass. consensu habuisse. [Vide Var. Lect.] Apud alios par discordia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta Τελόντες in Αἰγυπτίως. [vide ibi Holsten.] In Plutarchi Solon. p. 91. olim Γεδόντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. Euripidis in extrema Ione verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina, commodissime Τελόντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΑΗΤΕΣ, tribus Cyzicenae quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus Comes commonstravit. Est quidem Τελών virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῶδες in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελόντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῆν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελόντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem Φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένα τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ulți Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἱπτῶν εἶνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδῆσθαι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάτρου παραγογεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βελωδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ σύμμετοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπίων ἔθικα, quae ad ἴππους βελωδούς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων sorte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμῳ διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλέων. VII. 83. κόσμον πλείστον περιέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Ἀρtemisiae τιτιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeexistentibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, ut est in *Epigr. cxxxvii.* T. III. *Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. v. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτὶ προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λευστήρ* *Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli λευστήρ μόρος*, [lapidationis supplicium,] VII. c. *Theb.* vs. 205. At quidni *Λευστήρ*, tyrannus, Φονὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hezychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aelian*i apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα dabit idem *Aelian*. *Hist. An.* V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. *S.*

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ἢ ὅποτε προστίπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit *oraculum a Pythia olim Clistheni redditum*, *Sicyoniorum tyranno*. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. *Editiones Herodoti praeferunt λευστῆρα, mendose.*“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *Anibale Alexander* apud *Lucian.* [*Dial. Mort.* XII. 5.] *T. I.* p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, εἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληιστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de *Nat. An.* V. 15. crudelissimum *Cassandrensium* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τουτίστι λησβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. *Digni qui in barathrum conicerentur*, βάραθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρος frequentibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Rarissima sunt πιδῶν*, pro πιδῶν ἄξιος, et *Τύμβει*, pro ταφῆναι ἄξιμ, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. *Rom.*] qui in *Od. K.* p. 391, 33. [p. 1654. ed. *Rom.*] *Dorienses* scribit τοὺς ἱπποειδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δειδρακότας. Tandem Λευστῆρ proprie idem est ac λησβόλος: atqui hoc ipsum, sive λαβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hezyoh.* Ληβόλε, λησβόλε, ἄξιμ λησασθῆναι. Haec, ni fallor, etiā adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsā interpretum *Anglus*, plerumque tamen *Latina Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάμπρον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἀστακός, quod *cancris* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α eum ο permutatὰ ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. πρὸ Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστία --- Τυδείη) Herodotum more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσεύς, Περσεία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πίρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μνίστης et Μνηστίης; Ἀντιφάτης et Ἀντιφάτις. VALCK.

30. τραγικῶσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse primos*, *Athenienses consummasse*: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. v. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυωνῖαι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, tragoediam *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetæ rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert.* *Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπίθημι) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum *terminationem* significari in-άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ἔνου (καὶ χοίρου) prodierunt Ῥάται, Ὀνιάται et Χορμέται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεὶς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοϊότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετίπικτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλίαις καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quantum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλοῦς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυῶν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆες, sive Αἰγιαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτιρον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος --- οἱ οἱ ἦσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omisum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάλιν

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀνωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμι ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vall. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς necit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastr. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένειμι τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τι, τὸν δῆμον προσθίμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, τῷ δῆμῳ προσθίμενος, πολλῶν κατὰ μέρος τῶν ἀντιτασιαστῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιῖται: atque adco hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθίμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτῆσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίθεσθαι αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμε ἑς τὰς Φυλαίς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph. Nuh.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλιέται Κλειμένην) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰτῆν φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. n. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξίβαλε Κλεισθένα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96: hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiam *Cleomenis* expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγείας [lin. 8.] et *Κυλώνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

εις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπου καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονος) ἐξίργαται Θουκυδίδῃ. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse *Virum egregium*, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνιαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασιν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, αἰεabant, ἐγέλασιν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Harlic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλὰ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱακρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobiliss. Palmerii Ναυκράρων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem ἔνεμον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ περὶ τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραχμμένοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία "Ἀρχουσι" τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία "Ἀρχοντες" ἐπράττον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab *Herodoto* diversum auctorem sequuntum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588.* οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθιραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκίτας τῶν Κύλων ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεψηφόντων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνίστασι, pingendaque ὑποστρυμν post Ἀθήνας. *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχέγγυον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἰφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκίτην ἐχέγγυον ἔβου μὲ κακὸν ὑλάσσει, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βελὸν ἐρκέϊον [ἔρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδεὺν ὑπερορᾷς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοιτο. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles* *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήεις στήλας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* T'. 100. WESS.

22. ἐξίππτει μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ *Κλισμένης*, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατίσχε πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίον, Ὡχέτ' ὅπλα παραδούς ἱμοί. VALCK. — Ἐξίππτει *Valla*, a proposito decedit: excidit, Grοnοv. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων.* Mox *κατίδρσαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ*, scil. *δίειν*: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. *Τιμησίθειον τὸν ἀδελφεόν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμησίθειον τὸν Δελφόν* *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. *Διελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* *Laurentius* ex coniectura; nam *αὐτοῦ*, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασίθειον τὸν Δελφόν*, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia* animique *praesentia*. *Λήμμα*, *captura* illis, et *lucrum*; quod *scriptionis* affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssii omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen; quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloccist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφὶ Λακκιδαιμονίους --- ἐκπιπλεμῶσθαι) De praepositione *πρὸς*, ante *Λακκιδ.* perperam vulgo intersertā, a nobis abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεικορύφου) *Suidas* *προφανῶς* ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἤγειν: ubi *Cl. viri Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcaei, Anthol. lib. III. p. 531. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. XXI.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Aem. Porti Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβάλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπὸ σπονδῶν, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφιδίς ὑπὸ σπονδῶν, ἀπικνῶν εἰς τὴν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας: ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκρόπολει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλης στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶν. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) Harpocratiōni, Steph. Byz., Suidae Ὑσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud Steph. quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit Pausanias, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim Boeotorum, ἐρείπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheria

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Ολόην αἰθροῖς καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Bocotiae, conterminus, ὁῦμος ἰσχατὸς τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae; quas omnes Bocotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατῆλθεν δὲ εἰς τὴν Πλαταιίδαν γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρώνος περὶ Ῥοιάς εἰς τὴν Πλαταιίδαν γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant εἰς Ἐρυθραίς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλιναντες, ἐπανῆλθον εἰς τὰς Θήβας κἀκεῖθεν Ἀθήναζε διαβόησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον εἰς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad Asopum collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθραίς θ', αἱ Κιθαιρώνας λίπας Νέρβην κατωκῆκασιν. Ex *Harpoer.* constat Boeotiae Ῥοιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in Antiope, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλῆς

se pro 'Τριάς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, αἵ τε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένης καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πράγμα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Δακτυλομένης) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγίσαντες, ἠγόμενες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένων δὲ τούτων τοῦ ἑτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἱπποψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δίδμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκόρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigetabantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδελ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα διςὶ πλάγιοις ἐπιζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἴτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnacōs Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religionē culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliatores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) κἀγαθοὶ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικλητὶ σφί ἐόντες εἶπεντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores proeliantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. xi, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διοσκούροι συμμαχισσόντες

ἤσαν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκούρων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρήν τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδδσαν, τῶν δ' ἀνδρῶν ἐδέοντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticam coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτῶν) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδέων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγομένους, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. B. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρίως ἱπποβόται, ἵππους τριφύκτος, καὶ ἵππους ἱπποβαίνοντος: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρίως ἱπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. εἰσβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thea. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus proigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἱκαλόντο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἱπποβόται δὲ ἱκαλόντο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδίων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται: hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδίων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut εἰσβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τετρεπκοτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτρόφῃσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμόροι, qui Syracusis et alibi, γεμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut *aratores*, sed *agrorum possessores*; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆταντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆταντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίαις τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέθησάν τε τοὺς παῖδας (ταῖς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδωσαν, καὶ χαλκίῃς τέθριππον (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῦσαι, κρεμάμεναι ἐν τειχίῳ περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοῖζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶν: ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἢ σῶν, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεδόται, ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἔσαν σῶναι ἐν Τυέρῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux δῖμνος legit, sicuti ὑποσίμνος de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binæ minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχίῳ περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυοέντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθέντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυόσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅθριν χερὶ σβεννύειν μάλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmanur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Ποῦτα Odyss. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθιτικῶς ἢ ἐκκλησία, {fors. ἄγουι ἐκκλησίαν,} ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum. oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενῖναι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀντιγχεῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήιον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, 'Ἀσωπίδης' καὶ Φασὶ Θηβαίους πολιμεῖουσιν 'Ἀθηναίους ἐκπεσιῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰλίσθαι συμμαχοῦς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίπτειν ἴφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίπτειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιτίμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπιδίδουσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiaceam, Oilei F., impetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελυβεῖν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἱξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέσθαι lib. IV. 125. Arch., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλέοντο, scriberem ἰσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσινέοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἱσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἱσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in εω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφειλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον? haud scio, praestet-ne προσοφειλομένη, adaucta? Iuvat non nihil Vin-dobon. scriptura. Certum mihi est, τοιῆσδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖς τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud Pausan. memoria; et Auzesia, Αὐξήσις, in Themistii Or. IV. p. 54. c. ubi Petavius Romanorum Damiam, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἁρρήτοις ἱουργίαις apud Epidaurios c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμῖς τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖς nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θεαλλίης, cui notae fuerint Θεαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herod. dictam scribit Αὐξήσιν. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefereendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταρίην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρσιν ὁ Θεὸς ἀγάλματα ποιῆσθαι Ταμῖς καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑλαίας ἱεῖας τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῶ διεφθείροντο ἔχρσιν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμῖς καὶ Αὐξήσις. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. Herod. VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis. iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θεῶν Καρποφόρων, qua adpellatione Tegeatae Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem

plane affirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Δαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν εὖ προσε-
ρημένα· πλὴν τοσαῦτό γε, ὅτι εἰδόν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά
εφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἐλευσίην θύειν νομί-
ζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θεαῖς μεγάλαις, va-
riis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non discon-
venit nomen Δαμίας: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ,
sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίην, alimentaque mitia terris.
Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum
attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrob.
Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eam-
dem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium
nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. κότερα χαλκοῦ ποιέονται;) Scriberem ποιῶνται, quia
καὶ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit
Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thueyd. p. 426, 55. pro ἡ
μένωμεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἑκαστοὶ κατὰ
πόδας λιφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., κότερον
βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae
habitaе dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur:
[lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς
οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa,
si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam
cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia homi-
num ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, pro-
scribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad
lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicio-
nem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱερῆς
ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis ver-
ba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an neces-
saria. WESSELING. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι etc.) Falsa res est, nec fugere
potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe in-
culcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed.
Col. vs. 691. Ἔστιν δ' εἰὼν ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, Οὐδ'
ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω -- φύτευμα -- Ὁ τᾷδε θάλλει μενί-
στα χάρῃ Γλαυκῆς παιδοτρέφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit.
Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII.
79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθαναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marinore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 135. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταίων. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Ios. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Ῥάτριον, sed Πάτριον: atque adeo. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταίων. En aliud e Creta ius iurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενέα. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας --- ἰδῶσαι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπίδουριον ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδουρον ἰδῶσαι τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnis erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακεύει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γινώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὴ ἐόντες διαφοροὶ) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διάφοροι in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκ όμισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθοῦντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἄρρητοι ἱερογίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθιντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμήνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera CL Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμέμικται, ξυνεστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τούτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegina simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἐπιρῶντο*, meū quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἐπιρῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρᾶν*, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *μισσὸς τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem* --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsā subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaererent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆρὶ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- *πειρᾶν* ἐκ τῶν βάθρων ἱκανασπᾶν. Ut hic ἀπισταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλώτων --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- *πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparat; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- *πειρᾶσθαι* etc. Πειρᾶσθαι dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπιμῶθ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi *πειρᾶν* h. l. ex *πα-
ραδιορθώσει* natum, et ab homine invectum, qui, quum pro-
nomen *τούτους* ad sequentia, non ad antecedentia, referret,
nec vero infinitivum ad hoc *τούτους* relatum reperisset, te-
mere atque imperite verbum finitum *ἐπειρώντο* in *πειρᾶν*
mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἄλλοφρονῆσαι) ὑπὸ αὐτῶν τούτων
scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret,
significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et
Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλι-
στα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ
εὐ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. —
At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, caussam signi-
ficat, conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eu-
stathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν
φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ. 698. καὶ δὲ ἄλ-
λοφρέοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII.
205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio:
WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare
διαναυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion*. ve-
stigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέ-
ται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διαναυμαχεῖν. Diodorus XX.
61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διεναμάχουν τοῖς βαρβάροις. Re-
stituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152.
De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus *Strabo*
in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405.
Quid illis facies, qui; sacra professi meliora, Neapoli,
Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi ma-
trisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confiden-
ter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS.
— At haud acgre equidem credam, fractis dum trahe-
bantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua pro-
cumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάειν) Videlicet νῆτον. Alibi ἐπ' Αἴγιναν,
ἐς Αἴγιναν III. 131. Venit inde Αἰγινάιος, Αἰγινάει, cui iu-
stum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179.
VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad *Pausaniam* lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsus est, [et cum ἦκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciendum ex praegressis διαφθίραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπειδον: quo haud observato, scmet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένηας διὰ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς διὰ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστᾶσαι τῶν τιθηῶτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ἄμων ἀφιλόμεναι, ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δαινὲν ἠγνισάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartauis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κιντυῖσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus Samiorum*: conf. *Animadverss. nostras ad Athen.* T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινητῶν περικτυμένους, στρατιὰν adversus Aeginetus misisse; hos ἅμᾳ Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστᾶσαι τῶν τιθηῶτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ἄμων ἀφιλόμεναι ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτῶν εἰς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutataм voluerunt εἰς τὸν λίνιον κιθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad.* ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, φησὶ, κόραι διημέρουν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπιπορπημέναι. *Pythae-netus* apud *Athen.* XIII. p. 589. f. *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην*, (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὥς ἐσθῆτος ἐργαζομένης) ἐραστήντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περονατρίς et καταπτυχὶς ἐμπερόναμα dicitur *Theocrito* *Eid.* XV. vs. 21. et 34. vid. *Aeliani* Var.

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσιν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσῃσι, nec non ἐσθῆτα μεταβάλλειν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσῃσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaeff. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορίνθῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Maechon in Athen. lib. XIII. p. 582. n. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παράπηχυ καινὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip., seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίξειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, δωρίζειν ἐπεὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἴωνίξειν ἥσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο εἶρ.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδας*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἱ. τῶν ἱστοριῶν τόμον ἐπεὶ θίσθαι Ἀργίλους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχῶν, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον ἴβει, Κλεινότετον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodius apud eundem IV. pag. 156. v. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἱστῆμοι Κωλικαί (κεράμια ποτήρια) αἵτι' Ἀργαῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* Saturnal. V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔσκησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λαδοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλικῆς. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. v. τῆς Κωλικῆς γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque fuliginam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλικῆς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλικῆς γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλικῆς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικῇ vel κεραμίτις, alia γῆ σμηκτρίς, alia σιδηρίτις, σμικαντρίς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

addiciendum sit apud *Macrobiū*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Καλιὰδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίους.) Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. **WESS.**

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, δεικνύν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινῆτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. **WESS.**

15. τίμενος ἀπιδέξαν.) Praecedens τίμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμενος οἱ ἀπιδέξιν ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινῆτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσιω ἀνάρσια. *Portus* plura. **WESS.**

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτεντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. **WESS.**

CAP. XCI. 3. νόψ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰόν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κυβδήλοισι μαντηίοισιν ἐπαρθένης ἀνδρῶς ξίνους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχομένους ὑποχειρίας παρέξιν τὰς Ἀθῆνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους has voces e scholio natas atque eiiciens *das* arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστην παρίδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in-eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit *Diodor. Sic. XI. 81.*, νομίζοντες τὰς Θήβας, εἰν αὐξήσωσιν, ἵσσειναι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum *Herod.* cogitabant, [lin. 4 seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχίσθαι ἴσχυρον. imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. κατηχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἰθιλοκάκειον, ὡς δεσπότην ἐργαζέμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic *Arch.* ὑπὸ τοῦ τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βιβλάσθαι *Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022.*, νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ *Sophoclis Oed. Colon. vs. 384.*, conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox *πιθαρχίειν* ex frequentato usu [voluit *Reiskius*] vir doctus. *Portus* mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἱς δ' καταφυγούσι οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt *Pisistratidae*. Atqui ad *Sigeum* dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse *Herodotus* talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. *Laurentius*, inflatusque superbe, famam auget. *Stephanus*, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos *Portus*, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φουήσας. Quid si pictum olim *φυσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φουῶντες, maiores spiritus sumentes in *Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A.*, πολιτικὸν φῦσημα

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ταυτὸν Alciphro. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, potestas saepe aemulanti, quidquam praescribunt, Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἑμοῦ καταστῆναι προστυχῶν, φύσει φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ γὰρ χρένῃ φύσας φανῇ φρίνας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile, Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirment, qua φύσας pro φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ φυσῶν (vel φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δεκτῆν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δεκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μέρϊοισι δὴ βροτῶν οὐδὲν γεγῶσι βίοντων ἄγρωτας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν φυσᾶν. Ἀνδρῶν πολλοῦ φύσημα φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὥς ἀπόρρητοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his φρίνας φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem φρίνας φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φύσας αὐξάνεται est famam nactus augecit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

ctionis δόξαν φέειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκτέμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκτέμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρέψω τῷ ἱέϊ μὲν ὑποκειμένῳ ἄκτο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκτέσθαι τὴν ἀμαρτάν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκτέμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνους δὲ ἀκτεῖται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκεῖται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπιδόμεθα, quod auctius ex Med. acceperat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. f. Σωκλέους διελθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλέους editur, et mendose Σωσικλέους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosierates; Sophanes et Sosiphanes; neque contrahantur a Graecis nomina Σωίθεος, Σωίβιος, Σωσιγίνης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεοσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκουῆδος καὶ Γαῖος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τε οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii Societis oratio: Ἡ δὲ ὁ, τε οὐ-

φανός ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνω εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 637. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγματα, οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῃ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσῶν καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγῆται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητάς, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθεστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρυτανίς, δὲ βασιλείῳ εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλκτιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thueydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thueyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἡμῖν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶην θυγατέρα. WESS. — In istis ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμόροις μετιδίδωσαν οὔτε ἄλλον οὐδένος, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de *Legib.* VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγίται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδόναι τι τίνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. Nostrum l. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλῇ) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλὴ οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡστίων ὁ Ἐχικράτης) Codicis *Ask.* Ἐχικράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. *Aetas* et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνονται) *Commodius* delebuntur commata post γυναικὸς et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνονται, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm.* *Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐ; Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐ; οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἀήρ etc. S.]

31. τέξει δὲ ὀλοοίτροχον) Oenomai τέξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοίτροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originatio apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoison* in *Scholiis Vanelis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὁλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπεύς [ὁ Γονυπίσιος ed. *Vill.*] δασύνει, ἐν ᾗ ὀλοοίτροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσθησιμὸς οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίος *Vill.*] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὁλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ ἐπιπτόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δεῖ αὐτὰς ἀναλογίσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od. A.* 52.) [καὶ ἴδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοοίτροχος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. *Basil.*, quem a Clar. I. I. *Wetstenio* habui utendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homereae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (*Κυρ. Ἀναβ.* IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. *Paris.* VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a *Cypselidis* mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατι λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκάστων ἀδικήματος ἰδικαίεν: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρύεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ἀφ' οὗ πάντες ὁ Φρύεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡτίωνι γινόμενον) Ut paulo post legitur, ἰὼν συνῶδόν τῷ Ἡτίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡτίωνι γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίσκεις τι τοῦμὸν σφ. προσουδίσας πάλῃ. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουρίζω τι καὶ ἀποκτείνω. Qua in crudelitate Hebraei שׁוּחַ 2. Reg. VIII, 12. et שׁוּחַ לֵב יְדִן Psalm. cxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουρίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἱποουδίζειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec *Plutarchus* in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νιογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντό: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — *Eustathius*, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine *Catulli* ad *Manlium*; ubi *Scaliger*, *Virgilianum* Eclog. IV., *Lacerda* probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσεγέλασαντες τοὺς τοιῆας. At propius huc facit *Plutarchi* in Sap. Sympos. p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νιογνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad *Nostri* narrationem dextre προσεγέλασαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide *Plutarchi* Consol. p. 117. WESS.

70. Θέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰ κρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικύοντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aeque in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὴ σωτηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. VALCK.

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τοὺς δὲ Λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντινομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam *Cypselus*, τῷ πόντος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. WESS. — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντινομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invecitae, originem debet. *S.*

84. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si nos fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείως βίους ἀναφύμενος

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, δὲ νῦν κατὰ λαῖπρον οὐδὲν
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσναβαίνει.
Ἦλυθιν εὐνομένη διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, δὲ ἐμὸν δόμον ἀμφιπελεύει
Ἡσιόδος, Μοῦσῃσι τιτίμινος ἀθανάτησι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. δὲ ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ δὲ ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, δὲ ἐμὸν μυχόν (vel σπῖος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii *os specus*, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, δὲ ἐμὸν δόμον εἰσναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimam Pythiae descenderit penetrabile, (sic) πολυστιφῶν μυχόν, Aeschylus dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψιλος Ἡσιόδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡσιόδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κῦψιλος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψιλος Αἰετῖ-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰετός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡερίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετόν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡετιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμος formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίῳ Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖο Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in Var. Lect. nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὴν οὐκέτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγωνίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, lahat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μὴν εἶσθι παιδῖς. Quae mihi quidem violenta videtur: εἶσθι certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξον est, et pro more ambiguum; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periaandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plat.* Sap. Conviv. p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παιδῖς *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὃν εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periaudri filios, quippe mortis ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Co- „rinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκ εἶσθι παιδῖς. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλῦσαντος postulabat διαπλώσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλόν vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alia figurâ. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεὸς, γλυκὺν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iamhūm ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεξι: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξι, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emer- sit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλέξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλύσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodo dictis sapienter respondet *Athenagoras* in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de *Cypselo* tradit Noster, partim firmanatur illa narratis *Polyaeno* V. 51. et *Suidae* in *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad *Theophrasti* verba praeceptor illius comparari poterit *Aristoteles* Polit. V. p. 159, 21. et *Oeconom.* II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc *Herodotea* dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis *Herodoto* restituendum διαπλέξαντες. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit *Herodotus*. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus *Herodoti*, cuius crudelis *Pheretima* vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶην κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον *Herodotus* dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. κατασπασάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura *Pavio* et *Reiskio* extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἂν τρόπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλῆστερον κατασπασάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in *Abreschii* coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile *Aeschinis* in *Ctesiph.* p. 81. καὶ πολλὰκις ἀνεπὸδίζον τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a *G. Budaeo* Comment. p. 418. belle vertente; percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλου - - τινὰ - τῶν ἀσταχύνων ὑπὲρχοντα imitatur *Philostratus* Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνη τῶν ἀσταχύνων τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex *Aristotele* Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti *Aldrobandin.* et *Casaubon.* ad *Diogen.* I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσταχύν ὑπερέχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem γίνετ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, Ὃταν τις, ὡς λιμῶνος ἥρινου στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτίζῃ νέως; Prava poetæ displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινα τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicū Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μὴδὲ εἰς ὀνίστος ἔστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστοῦν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ἔπος - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιματάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῶσιν: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ex. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἰς Θεσπρωτοὺς - - - ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄοργον δὲ αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντεῖον αὐτῇ, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. Hesychius: Θεοὶ Μολοττικοί - - - ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteronom. c. xviii, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 418, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. n. ubi querelae regentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ εὐύσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περιάνδρος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorē ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ εὐύσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταριχευτὴν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικὶ: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχῃ τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχῃ τις νεκρῷ ταριχευθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ εὐύσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. f. et 606. a. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa μερῶν τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati *νικῆ* suo e cod. Med. *νικῆ* adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ἦσαν* istam sic convertit, cum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem *νικῆ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *νικῆ* non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *νικῆ* vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. *νικῆς*, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem *νικῆ* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *νικῆς*, δ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. Vallae lectio Codicisque Arch. καὶ τοιοῦτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὧς Λακεδαιμόνιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμῶν δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάνατον μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῶν αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμόνιοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδεύειν αὐτονομεῖν: mecum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμόνιοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθὺν τῷ κεμένῳ ὅπερ ἢ ἐρμήνευα τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμόνιους ἀπε-

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἑκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita nī dederit, δις ταυτόν. Sosicles, quid negotiī tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἰπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτέων, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτυροῦντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς ἑταλὴ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἰπαντος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut liberae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteras loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91: ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἑλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχιλλεῖον: quod Berklio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμουν γὰρ, ἢ τι Ἀχαιῶν etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsan ut occasionem sibi pararet Alcae carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μάλιστα τῶν περιγεγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ καλίστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum inaligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἰπτικισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμουν,

inquit, ἐκ τε Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμεύμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συχνὸν, Μιτυληναῖσι τε καὶ Ἀθηναῖσι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaci, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, Menagius ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in Chron. ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro *decertarunt*, commodius *decertaverant* scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενόμενον, ὑμῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, *συνεπρήξαντο* nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt*. Latina *Vallae* ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice *Pass.* *συνεπρήξαντο* dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. *Paris.* vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθήναιον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, *galeam* intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἔντα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius*: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. *Clypeum* ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt*: sive, quae *Nostri* verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σῶμα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον. In *Alcae* dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum*, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni* Herodot. T. VI. P. I.

practulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτίβῃ ἰς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὲ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρία δύο Φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. n. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μίλῃ ποίησας etc.) Ista lamentatus ad lyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτίβῃ ἰς Μιτ. vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σώος ἄρ' ἐνθάδ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σώος ἄρ' εἴη ἡθάδ'. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτηριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν Φεῦγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσει Ἀθηναῖοι, καὶ σφει ἀνικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σηγίῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δόντος πελεμικός γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochο: οὐ δὲ ᾄδωμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαδόντες, - - - ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περσῶνδρες) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspersibilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμπι ἐς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλείειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλείειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἶσιν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, libreriorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) δισμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γένειτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, Ὅστις, πολυτῶν πλείων ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater *Μίλανθος*, Bacchus *Μελανθίδης* in celebritate versantur, neque ignotus *Μελάνθιος* est, quem *Eurypylos* obtruncat *Iliad.* Ζ'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχίκακοι γίνοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praeceptum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχικάκους, *Iliad.* Ε'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχίκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν γίνοντο minime quidem cum ἀρχίκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αἶραι οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. ι. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν γίνοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. ὅς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχικάκους τολμήσας προσιπεῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπιχειρήσαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχικάκους, sed ἀρχικάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. Alexandri quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχικάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν γίνοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν κατὰθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσασαι τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praebuerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμεί ἡ Ἐέρξου γυνὴ Θερραπυνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργειάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - - ἡ Ἀσία ἐξοιμίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείη) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίη ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παίοσι) Ultimam *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παίοσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίετο a librariis ad communiores sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετρίων πέντε τριήρεας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. b. *Herodotum* in transcursu tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρσιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμιν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἤδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατιναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso Artapherne, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἐκτρέφον διέττη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanheim.* ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* vii. Sap. p. 153. ε. πολλά πράγματα παρασχὼν Ἐριτρεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἵπσειν: errat interpres: πιδίον Ἀλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀλάντος. Nobilior forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἶμοι ἀναλκίης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀλάντου δ' αἰγαθὸν κίρεται οἰνόπιδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίσισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσται, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατίας, --- ἃς κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνικαι. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφίρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφίρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσω) Mons Κόρησις aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mastis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπεὶ τε --- ἀπίκοντο, αἰρίουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεὶ τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρίουσι αὐταῖς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρίουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀριστοτέλους τὰς Σάρδεις ἐξεπόρθησαν πισυθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme *Herodoti Aristides* de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορῆσαντες ὄχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορῆσαντες. VALCK.

8. ἐβρύετο αὐτός (ἌρταΦίνης) Tot codicum ἐβρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Arlapherne. Mox quidem se dabit παρηγορέετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορέετο. Gronovius expressit ex *Med.* VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο aut ἤτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. *Arch.* et *Vind.* πάντα δ' ἐπιστίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡσίστατο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠμέετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπεμπε Ὑδάρνεα καὶ τῶν ἰστρατιῆς Ὑδάρνης ὠμέετο δὲ εἰς. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐβρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur *Aristoph.* *Λυσ.* vs. 380. Sic apud *Xenoph.* *Ἑλλ.* IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπληχθῆαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima *Thucyd.* I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse *Herod.* I. c. 158. *Aristodicus*, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt ohmoveri: nam non nescio *Sophocleum Philoct.* vs. 1235. ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἐσχατα περιενομένου habet quo commendetur. Sed περιέσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐκλύστην, *Laurentius* accepit, ac si παρίχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχων

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μίσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μίσεων ἀφαινούμενον Σάρδιων ἱεῖα χρηματα κομίζεῖν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum conplures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, *Κυβέλης* emendenti, verum iniuria, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*. Ὅριστῆρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πικτωλὸν εὐχρυσὸν νέμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. ἐρεστίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* descriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in *Graecia* obtentus, quem [lin. 3.] *Persis* scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess. S.*

3. ἀντιεπιμύρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyse* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De *Graeciae* templis a *Persis* vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir *Magnus* ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad *Plataeas* iurasse perhibent, ab *Atheniensibus* esse confictam. *Theopompi* praeceptorum *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur *Iones* illis diras imprecati, qui templa *Deorum* instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινες (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομήταιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήταντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιρτίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναόν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificarent Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδεα) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδεα recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενου σφίεας πολλὰ δὲ ἀγύλων Ἀρισταγόρεω) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλούμενός σφίεας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξιθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος;) Notissimus ex l'heretimaie historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρεκρίστο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώτης) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi *Athenodorus* ἐπιχίρει λόγῳ μετάγειν ἀκρίτων, *Boëthum*, καὶ τοὺς συστρατιῶτας: atqui illi poetae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. *Συστασιῶται* non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρχει προσηκόμενος) *Assidebat oppugnabatque oppidum*, *Gellius Noct. Att.* VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. *Herodoteum* illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούταις πολιορκούντες προσεκάθητο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθητο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρχουν προσκαθίζόμενοι, ubi vulgatur προκαθίζόμενοι. πολιορκία προσκαθίζόμενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὐτοί γε οὐ καταπρόξινται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablatus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. *Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro εἰς scribentes.] In Eustathio εὔξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφείς τὸν δῖστον, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπῳ ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae msssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὔχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragicī senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recodit. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φωνῆσαι ὁξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαυτῇ Δαρειὸς εὔξατο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς δῖστον, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀθρώπῳ εἰς οὐρανόν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς δῖστον. Scripsisse mihi videtur Herod. δῖστον ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βίβη Ξέρξην ἀκοντίζαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδας καθῆναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνιυ τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδοξίμενος παίειμι ταῦτα; τιῷ δὲ ἰνδῆς ἰών; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ Φέβου φέρω. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύτου; Πῶς δῆτ' ἐγὼ κτεῖν' ἂν λάβοιμ', αἴφῃς ταῖς; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμὸς μὲν εὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡκίστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃσι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῷτῳ) Vulgatum καταρτήσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτίσαν, h. e. εὐτρεπίσαν, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ὅς Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδεξάμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστη Σαρδῶ, δευτέρα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νήσων τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶ, νήσων ἀπατίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε - - - πλείονας ἐς Σαρδῶ κησασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονία πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγας καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὁμοία (sic *T. Hemsterh.*) ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. *Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικῇ) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et nectentes *Arch.* et *Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e *Cilicia Persae navibus in oram Cyprì Ciliciae traiecissent oppositam*, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πειζῇ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus *Salamina*, in altera insulae parte sitam, *Syriae obiectam*. *Seleucià* nave profecti *Paulus et Barnabas in Cyprum primum* venerunt *Salamina*, *Act. Ap. XIII, 5.* mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando *Paphus* in ipso fuit *Orientali latere Cyprì*, atque hinc in *Pamphyliam* traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi *Codices* offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῦνται Κληίδες) Bene Masti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόρον καὶ ἰσχυαῖα Σαλκυῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus docte, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνιζόμενος) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιούμενος, ἐπιστιτεύμενος, pluraque hoc de genere in Musia. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἰμβαίνειν an ἰσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἑμίας) Ordo rei hoc praefendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἑμίας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινά, [lin. 13.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσιμψθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σκυῖων lib. VI. 14., KOINON ΙΩΝΩΝ, COMMUNE ASIÆ in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλαιοι in Cyprio, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Peta-vio publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέροι Σόλαιοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλαιοι καλεῦνται· οἱ δὲ Κιλικίοι, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 52. observatio. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque virgines seligens: et τρεῖς μύριαδας ἀπολέξαντες στρατοῦ Μαρδονίου, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, complura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan exspectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρι, τὰ δὲ πολέμια κάριτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλέος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρι, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπάμω: hoc ipso cap. mox legitur, εἴτε πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti, Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρι, ὥσπερ Ἐξηκιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρι, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλέος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεαι) Malebat D'Orvillius, si codices adicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμῖσιν συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γενόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν εὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄγματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub.* vs. 28. Πολιμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολυμικά ἄρματα, ἐφ' ὧν ὀπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραιβάτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII.* 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπριον δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri lib. I.* 7. WESS.

12. ἀπικόμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen ad aspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicū istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσαν Τήν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν ἡνὶ Θεῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. αἰβλαβῆ) πέμποι Κύπρις ἱεστίφανος: detque illa mihi νόστον πατριδ' εἰς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81. seq. S.

CAP. CXIV. 7: ἑμαντεύθη σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII.* princ., quibus nunc non adiungo λουτροὶ τοῖς τετρωμένοις μαντεῦτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. XIV, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμείης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμείης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manerunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit, Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτῇ, ἑτέρα ἔστι παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Taschuckius T. V. pag. 293. praeuntibus Mastis una voce ἡ Πάλαιπερκώτη edens; Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πεξοδάρον titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυῖος, [lin. 8.] cui suo periculo Κνιδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνιδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδῖος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλέως Συμψύσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρυνδα, quam utramque scriptiōnem Florentiae atque alibi conbinarunt. Λαβρὺν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Quaest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρυνδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, Iupiterque Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λαβρῶ καὶ πολλῶν ὄντων *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελιήθησαν ἰς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πόλεμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδῆως ἄλσιν βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰρὸν μίγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰρὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργίου: τὸ ἰρὸν, et τὸ τίμιος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλσος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quaest. Gr. *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλικυν ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελιθύντες ὡς οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallem: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελιθύντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πιστόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι --
πανδημῶσι τοῖς Καροὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσῃσι μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γὰρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληχθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγίς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγῆς legendum sine controversia πληγίς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ; τοῦτο τὸ τρώμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνίλαβόν τε καὶ ἀνεμαχέσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἐμαχέσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνίλαβε πᾶ-
σαν ἐπετεχθεῖσαν οἱ αἰτίην: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χεσθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀνμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνμαχέσασθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τρώμα Herodoteo sermone tantundem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν --
τάς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Fo-
edior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσφ. nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσφ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πηδάσα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοισι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus Heraclides, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λαροῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praefudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πήδαρος [sive Πήδαρον] in Caricae *Stratoniceae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. C. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πιδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πιδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λαροῖσι ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασεῦσι, quae facile degenerarit in *Λαροῖσι*. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* Heraclides in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδασεῦσιν ὁδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum recordor, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδασίς, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί Πηδασεῦσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδασεῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν *Φωκεῦσιν* ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν *Φωκεῦσι* πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκεῦσι*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺς *Φωκίων* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρεσίαν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳν vel Πηδασείων ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλιάδα ἡμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδᾱ. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Λίσσον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. C. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλιάδα Arch. pravam est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερεβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὄργην, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσοφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ παραξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consultantis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπέχρησε [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περικατήμενος) Ἐννέα ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagoræ cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxviii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagoræ et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallæ* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecepit erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagoræ* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quæ *Vallæ* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετιμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem ἀνξήσεως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μερίω, idem valens ac μερίμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπέδυσσάτο (ὑπεδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit εὖτω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐκ ἔω τοι Ἰστιαῖ [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρασεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 314., Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλοι καττύνεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπέδυσσε τῶν Ἴωνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) Herodotea verborum traiectio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρειόν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γινομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμᾶς ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξίθαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῷ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. *Regum* c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone *Iustinus* culte, VIII. 5. *Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert.* Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος (Ἐμπύπου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque διὰγγελον ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex *Plutarchi* versione in *Galb.* p. 1063. F., qui *Sympos.* p. 678. D. quoque, δι' γὰρ εὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recordor, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνείτης Cl. *Valekenarius* lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστός τῆς ἰουτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. *Sophocles* *Aiac.* 1044. Τέλος δ' ἀπωστός γῆς ἀποβιβθήσομαι: et *Oedip. Tyr.* vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἡ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budaeus, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, Demosthenem, Aeschinem, Lysiam, quibus atque Harpocratiōi molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. Mar. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Λάδην) Insulam Ladam, e regione Miletī iacentem, Gronov. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι νηυσὶ ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has Lesbos, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. Cl. de Pauw, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Λεσβίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μουσείοι) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιτεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιτεγόμενοι ἔλξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλιθίνεις τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel abque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπιστήντη τὴν ἀρχὴν, κατάπει οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυτις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς - - βουληθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννῆν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μένου τῶν φυγόντων ἥρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonticis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐγὼ τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐγὼ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliās. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mssorum praeiudicio, ut ἐμπερήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem πρᾶθήσεται obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit σολήσεται δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud Ari-

stōphanem inveniuntur πεπράζεται, ἀποκεκίονται, κεκλήσεται, πεπλήζεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσομαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsā in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γενήσεται, nisi praeferendum sit διδῆσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ποίητο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. n. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσαντες τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὁσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστοκρατικῶ, καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 191, 46. contr. Androthion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγεται ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. n. οὐ γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocacensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxi, 4. monetque, ὡς μὴ δοκῇν ἰσχυμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠνγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδίσχουσι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πείγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἰστακύναν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδας πάσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἰστηκός, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολεῖσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principis orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - πρότερον μὲν ἐπὶ ποσσὶν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἔκει τὴν ἀκμήν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἦλθον.) Iones suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaerere amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. τάλαιπωρίας ἐνδίσχουσι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. τάλαιπωρίην δέισθαι. Post pauca τετρυμένοι τάλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδίσχουσι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis τάλαιπωρίαις ἐνδίσχουσι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione τάλαιπωρίαις ἐνέχουσι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε τάλαιπωρίην δέισθαι) Mediceae vulgatam olim lectionem praeferrem, τάλαιπωρίας ἐνδίσχουσι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur τάλαιπωρίῃσι. ἐνδίσχουσι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. τάλαιπωρίαις ἐνέχουσι, probari non debebat ut genninum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturaliter iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴσθι πόνων ὄντων. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θειῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abijt de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ θυρία ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλασσώθησεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλαττώσεσθαι. Mos veterum, quibus praecivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit affirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκαστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ Φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grampius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 5.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κίρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κίρας, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐστὶν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. B. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰὶδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσσει, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετραμμένοι) Multum ab huius efficacia τετραμμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο - - τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετραμμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετραμμένος et τετραμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex ποῖτα, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρκοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβηθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νῆου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμίας ἐωυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμίας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληίσας, ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος *etc.*)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδόντες τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur *comma*, quod e superioribus edit. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετο. (vel καὶ κατεφαίνετο) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐ ἐπιστάμενοι, ὡς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρέσται πενταπλήτιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστοὺς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τι ἰρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: bis alibi dixit τὰ ἰρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφερ. tam ad τὰ ἰρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess. Diss. Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδόντες [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τοῦ τοῦ Αἰάκιοι. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοντες ὦν ἅμα μὲν etc. tum ἰδόντες, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὦν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαινότο σφι, et εἰ τι ἐπιτάμνιοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρὲν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνιτο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβολίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πινταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖον medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενοι ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημι, κούκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέραις) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἔνδεκα νῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου -- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριγάρων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰωνῶν προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἔδοκες, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφεας

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἰδόντες legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι.) Tale Thucydidis μοναθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυμβαδόντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyl. Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinus. Vide Polyaen. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: αὐτὴ προακηκότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I, 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα κατὰ δύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτίσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- κατὰ δύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυται: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρηστοὺς ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικηίων etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII (4. κατ' ἀκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidī frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρης vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N°. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπίπτειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρινθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρινθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου ἱερταί, ὅστις ἐν ὀψέμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρινθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur Malign. p. 855. p. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiuscula litera initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post Sophocles τὸν Ἀβαισι νχόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναὸν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύμεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννευχος μολῶν Κλέψας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ἀπὲ

dixerat, ἔσω τοῦ νεῷ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. H. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατεσκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηῶσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱεῷ τῆς Ἀθηνάης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, --- καὶ κατεσκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τίμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur *oraculum*, (exserte enim dicit ὁ νηὸς τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum *χρηστήριον* fuerit interior aedis *pars*, *cella* et *dei sedes*, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐνπίμπρατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, *oraculum* perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βρυγχίδαί.* Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? WESS.

17. πολλάκις μνήμην --- ἐποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum Histiaeο* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τελεῖαν ἀπώλειαν ὤλισθον --- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpres. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἱστιαῖον Μίλητον ἐπύρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλι) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπὶς lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνυ. VALCK. — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ ἀμπε πόλιν Ἀμβην. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν ἔστιν ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδόν: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mastorum consensionis non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἀκρίας Ἀκρία οὐδενίῳ φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πιδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἴδοντο Καραί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριον lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάρκιοι, oppositi τοῖς Πιδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πιδιάν) Marhamus iam correxit, Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἶκον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστημένους Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστημένους non indigemus, Ἡβηδὼν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξινώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφάρουν δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένους· αὐτῶν δὲ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς δὲ Τιμαῖος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἰμάτιον ἱσομύθησιν maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Benteleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perditam, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἰμάτια ἰσομελήςια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Benteleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δ' αὖτε τι ἔπεισε τὸ θῆτρον) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Mulctam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλήτου ἄλωσιν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Benteleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petatum, ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διιστάται. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τι ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπαινεῖται τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἐχεκτίανος sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. κτηματοὶ Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordor, *Herodoto* divites vocantur ἔχοντας. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Καλυδωνίων: VI. 91. Αἰγινετῶν οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti* *Pollux* III. 109. *Portus*, *Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Saïdas* [voc. Παχίς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἴσιον τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur *Γαμόροι*, sive *Γεωμόροι*, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. e. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος *remp. gerebat*, καὶ τοῖς γεωμόροις μετιδίδουσαν — οὐδὲνός. *conf.* c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt *Γαμόροι* ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγέλων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum *censu rempublicam administrantes*. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. *WESS.* — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηίων τετραμμένην (ἀκτὴν), adiicit τῆς Σικελίας, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λακωῶσι.) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] Scythae, Zanclaeorum monarchi, [lin. 4.] memorabile nomen in Aeliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cuius filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zanclam occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διὰ Φορῶς) Pristinum ὅτε clar. Reiskius ἄρῃ esse voluit; bene, nī Msstorum potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zanclaeos etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Aelianus Ἰνυκός, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythe hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. [c. 23, 18.] ἐς Ἰνυκὰ πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. omīssa miror Platonis ex Hippia Mai. loca: p. 282. E. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore consecerit pecuniae ἐξ ἑνὸς γε χωρίου πάνυ σμικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens Sophistae stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οἷός τις ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. Philostrate. in Hippia p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολίχμιον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippia forte tolli poterit Platonis. VALCK. — In Var. Lect. monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰνυκος hīc legi; codicem Arch. vero et Vallam Ἰνύκον praeferre, quos nos cum Schaefer. et Borh. sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis Arch.

et *Vallae* in τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἡ Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282. et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχυνον τοῦτο Σικελὸς ἴσται, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβεννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, ἴσται δὲ ἰσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et *Cl. de Pauw* opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* in ταύτης πῆρ ἦν, etsi illaudeabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκίθης eius ὁ Ἰνυκῖνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. *Iac. Perizonius*. WESS.

10. ἀπονητὶ - - - περιεβαλίστατο) Servo hoc, non spreturus περιβιβλίστατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var. Lect.*] Atque ita quidem *Samii Zanclam* Siciliae, sive *Messen*en, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. *Anaxilaus* enim eosdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant libri: malim vero cum *Reiskio* τῇ ἐν τῇ ναυμ. sc. ἑλληνικῇ. S.]

8. τὰς μὲν ἰθιλοντῆν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἰθιλοντῆν τῶν πολλῶν ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγύγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem restituit *Herodoteam* ἰθιλοντῆν, quam, si per librariorum licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.* Errat *Caleus* ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἰθιλοντός magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud *Suidam* in Ἐθιλοντῆν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατιώματος ἰθιλοντῆν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque potuisset ἰθιλοντῆν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror *Πολίχνης* oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* insula. Tales *Πολίχνη* *Troadis* et *Cretae* apud *Ethnicographum*, et *Πολίχνα* *Siciliae* in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλίαι δὲ προσήμαινεν) *Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαινεν: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]*

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνεϊ multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη — ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλέας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilus Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήτατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνήης p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατίβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, αἰνίστησεν αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὕμν ἁγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθεῖσων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro διμαινούσης restituere λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem: metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellebat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇσι ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλῇνῃ) Sit-ne Μαλῇνῃ, an Μεγαλῇνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρντίδος, rectius Ἀταρντίτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρντίτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) *Melotus*, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. *Notri* sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. αἰχισθαὶ οἰχόμενος VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἑαυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεύειν etc. sed tum demum, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλὴν τε καὶ μέζω τὰ ἀδικήματα ἶόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem Diodori, sive Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βέλεσιν, --- Φήσας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργεσίας τῶν ὑστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro IV. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienes clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petitum, Aelianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστείλαντας εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπρεπῶς legisse videtur Valla: εὐ περιστῆλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hippias iudicabat Platonis, T. III. pag. 291. v. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστείλαντας εὐ, εὐπρεπῶς ἐντείλατο θάψαι, atque a Io. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, Chil. III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, ὧς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπεργμίνου Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit Oxyli: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide Gl. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi eius apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐν τῇ νοτῇ διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad anstrale, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπιλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπιλήσαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίουν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίουν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γινώσκαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170. 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνόρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὶ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et *Theocrit.* V. 150. γινώσκων --- Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτια. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἑκαπτῶν ἰδεῖτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρυγίον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐπομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in suasede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θισμ.* 740., Ἀσκάς ἐγένεθ' ἢ κόρη. *Herod.* I. c. 103., οὗξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐνόρχας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνορχίων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Λυδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error *Arch.* et *Vallae* ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae *Arch.* ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδέξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri *Duker.* ad *Thucyd.* I. 24. et *Hemsterh.* in Epistola *Dukeri* Praefationi inserta. Noster (*Homeric*o *Iliad.* M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιά ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιά ἐσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo *Ask.*, modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad *Appiani* Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Noli tot Codicibus refragari; quamquam πολέες [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολέες Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη origini apud *Strabon.* lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege *Diodoro* adpostita lib. XIII. 65. et *Leonclavium Hutchinsonum*que ad *Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis* lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἴχοντο ἀπολιπόντες) Optime *Gronov.*; mox τὴν σφετέρην *Eustathius* itidem vidit. Statim *Μεσαμβρίην οἴκισαν* dat ed. *Genev.* 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; *Eustathius* vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχαίμερος δὲ αὐτὴ ἢ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In *Porti* penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud *Criticos* ad *Apollon. Rh.* lib. II. 279. motus et *Nostri* consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque *Reiskius*. Rectius msssti, quos duces optavi. *Miltiaden Cypseli* fil., *Chersonesi* con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θράκες καὶ Δόλοπις ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθιοὶ ἔθνη ἕμερα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν εὖν Ἀψινθίους τὸν Θεόν, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενοι ἡμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνους στήσασαί τιράνουν. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθιοὶ ἤρξαντο περινοσθῆναι τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τεύτεον δηλοῖ. εἰτα διελίχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἡμεῶν λέγει ὁ χρησμός. πεμψάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι ναὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίους λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι κελευσάσης εὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ἑδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. f. Haec ea fortasse, qua Atheniensis sacra et Pythiam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φιλαίου τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* Φιλαιῆς ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. d. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephanoque* inter Atticæ demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανιόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὕρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. l. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὕρων καθεζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπαιτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτειχίζειν eadem est potestate ac τειχίζειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτειχίζειν, sive ut Diodorus διατείχίζειν, h. e. ἐμποδομέειν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτειχισθεῖν ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτειχιστὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀπαιτείχισεν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτειχίσας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ ποταμῷ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψίνθιους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ βλαῖπτοντο οἱ Ἀψίνθιοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουεν σφίας (Doloncos) οἱ Ἀψίνθιοι δηλέσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἕξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum c. Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἢ ἢ ὁ Μιλκ. Κροσφ τῷ Αὐδῷ ἐν γνῶμῃ γενοῦς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνῶμῃ γενοῦς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυες τρόπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρόπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-nē πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse; Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πῖτον et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πῖτον δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnii et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δένδρων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A' p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐκθαμνίσσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι — θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωι θύειν: vita fun-culo sacra faciebant, ut mos est facere heroī. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱναγίζουσι, vel ἱνέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς διδόνασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἡρώϊ μετὰ ἡλίον δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμότερον) θερμουργεῖν, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοισι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στσηγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallā, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur ἔτι πινέων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένειν. saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem. Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχει Χῳρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris,

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἐπιτίμβειν, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturâ. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gisb. Koenii coniecta-
tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
φὸν Στρεπυγόρῃα δηλαδὴ ἐπὶ τιμίων: domi se continuit,
quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib.
IX. 24. οἱ μὲν νυνὶ βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐπὶ μὲν Μασιστίων:
quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσόμενοι.) Nempe πινθίστη, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινθίστη παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπέρμινος πρεσβυτῆς ὡς Κλεισπάτρην τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεσθῆσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βασιλείας Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπείσβεινι συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legem:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθόμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συναχθεσθαι, συναλγεῖν, συμπεπθῆσθαι, συμπαύσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνησθῆσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπότερα.) H. Stephani καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. διυτίρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eoipse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεώτῳ μὲν ἐκλυθεῖς, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum eaque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατέχοντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρῆγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* αἰτ, τρίτῳ ἔτι τούτων, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut διυτρίῳ ἔτι τούτων cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea χαλεπώτερα fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. Σκύθας ἐκφεύγει vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum ἐκφεύγειν non consuetâ alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debebit; (nec enim hoc admodum grave erat, quod Scythas effugit:) sed ἐκφεύγει h. l. idem atque simplex φεύγει sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est.* Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, ἔφευγε scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam *Valla*, suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νιωστὶ μὲν ἐκλήθει ἐς τὴν Χερσ. quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac δὴ aut οὐ, valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimoniae filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. συνστράφησαν καὶ ἤλασαν) Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades; ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro κριστοράφησαν lib. l. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφησαν: hic forte solēmnem sibi posuerat formam συνεστράφησαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφησαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατέϊλον) Si genuinum est κατέϊλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quandam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum αἰνήγαγον παρὰ Βασιλεία, δακνόντες χάριτα μεγάλην καταθέσθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταϊρεῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; inprudenter subiungens, ἀφίσταται δ' ὑπὸ βασιλείας, εἰ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίσταται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλείας, εἰ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας πεκασμέναται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τεύχεσσι. Κοσμίῃν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαρχία, non Σωφρονιστάς tantum, sed et Κοσμητάς
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτῳ νο-
μὸν αὐταὶ (Cyrene et Barce) ἐκκοσμήσασθαι: id est τῆς ἀρχῆς
ἦσαν. VALICK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεῖον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hic ex Med. inculcatur nullā causā. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἔχοντες τοῦτον: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νῆκος φέρον) ἐς νῆκος φέρον Sladus, διαφθορὰν ex Hes-
ychio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νῆκος φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολέων) Egregie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολέων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολέμων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἰνοικούντων:
nam, τῶν πολέων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἴεν, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δωσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiaticam partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπλευνεῖν τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνίων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους καταπαύσαι Δημάρχον τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obediētes. Paulo post [lin. 18.] restituetur εὐνείχθη μὲν χρῆμα πολλὸν τιῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio. *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidео. Τὸν Ἄθω Servius Atticus tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem Herodotus, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae declinationis est*. De monte recte: τὸν Ἀπέλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλούς καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδὲνα πόρον εὐρίην ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaci* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo moti; siquidem ἀποσάξαντα in hac *Musa* nusquam. et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρίσταται.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίων - - οἱ δὲ, μέγας] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natate nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρηϊκίαι) Quando lib. VII. c. 75. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίαν λέξιν τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βρύππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν *Νικαγόρος*, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui *Κεβελῶνον* forte dederat p. 551, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in Od. l. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πίθεινγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτειος: I. 159. Φρύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσέων. Passivorum locò saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus θανάτου βιαίον et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent *Thucydidea*, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν ἁστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petiti missi abierunt: namque μετὰ δὲ τούτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucydid. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτριος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesylen restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memoriam occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsam leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. εὐῶσι καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελείσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀντικίους φόρων ἀτελείς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελείς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελής, ἄλλωτις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελῆς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελῆς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελῆσι, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschto placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελῆσι) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελῆς φόρον alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελῆς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellip. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. D. qui, Ἀρχιλόχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπιδες παρορών, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον δίδρατε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumentum copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελῆσι, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τοῦτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavi Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαὶ, apud Athen. γαῦλος Φοινικῆς, qui tamen XII. p. 538. D. περιφραῖ καὶ Φοινικὰ χρυ-

σοῦφλα iunxit. [Sed ibi Φοινικᾶ de colore, non de populo.] ἐν πιλίκει Φοινικῇ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νίας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νίας, longas naves, et τὰ στρογγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νίες sive νῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos vherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νίας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νίας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱππαγωγούς νίας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς σῖτα νίας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἑθαλασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις; interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένος φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγυπνῆτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευαί, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χρέματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, *ἐπὶ χοντρας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἔχοντρας* revocans, nullam hic *imesis* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum *ἔχιν* *ἐς* *τὴν* vel *ἐς* *τινὰ* ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic *ἔχιν ἐπὶ τινί*, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. *ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρτήτου*) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. *εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα*) Suspicio Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. *ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη*, ista leguntur in Schol. τοῦτο σὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπίεθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπίεθ' ὁ κριὸς οὐκ αἰκίως, ἰδὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν (f. ἐς ἀγλαοδένδρον) Διὸς τίμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἶεβας, καταχάλασαι, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲν ἄξιον χαίροντα Αἰγινητίων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγέπων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sanè pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228. 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλινέμαχος et Κλοδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. *θεσθεὶς τις τὰς θυρὰς αὐτοῦ· ἱκάστω γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἱμαῖνας εἶναι, ἄσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλείου ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἱπποτήσατο*: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖν) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεῖδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. *μητρόθεν* appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem *πρόδικον*, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰσίων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτου. [lin. 14.] Puto indicari, *nililo magis quam antea potuisse*, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adiscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. *ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τοῦτου, ἰθύντο*: quodque in c. 159. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τοῦτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: *ἐπιδόκτα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τοῦτου,) νούσῃ τελευτᾶν*. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: *εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέροι γενέσθαι βραδύης*: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: *λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκων*. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τοῦτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adiscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

skenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *ἰδὺᾶν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eamdem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγειν ab ἰδὺᾶν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διακινῶσκειν*, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτέων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, ἄδυμοι δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ἐκότερος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* Ἐσικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ἐπίπκαυμα τῆς ἀρετῆς ἱμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνομον. *Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v.* et *Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰς δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπείοντος a *Valla* versum a *Deo genitum* non laudo. Patrem mortalem *Perseo* Scriptor negat; μέχρι *Περσεῖος*, usque ad *Perseum*, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπείοντος, *Deo in seriem non relato.* *WESS.* — *Peroppor*tune vero κατὰ ταύτ᾽ αὐτὸ λεγόμεν. dedit noster cod. *F. Superiora*, ait *Herodotus*, soli *Lacedaemonii* dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo *Graeci* dicunt, id est, in quibus reliqui *Graeci* *Lacedaemoniis* adsentiantur. Quod autem verba illa [*lin. 6.*] ὥς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait *Vir* doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὥς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγμένους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum *Valla* et *Gron.* equidem accepi. *S.*

12. εἵρηται μοι) Sic melius. Εἰρήται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. *Persei* origo *Aegyptia* tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde *Danaus* et *Lynceus*, si non ex *Aegypto*? Ceteros consulto tacitos habuit. *WESS.*

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρисиῦ) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod. Malign. p. 857. E.* Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρисиῦ πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea* *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰῶ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. *Epaphum* in *Aegypto* natum omittere potuerat; *Ionem*, *Iasum*, et *Argum* *Herodoteae* narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενίας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suerint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τὰδε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω, vel γράψω: ut I. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπρόντος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσὶ οὐδὲν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet *Danaës* et *Iovis* fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum *Acrisio* a consanguinitate *Persei* si secluserint Persae, *Danaë* Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὃ, τι ἀποδείξάμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχασθαι et ἐκδέχασθαι sedem habent: ἀποδέχασθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κᾶρες οὐδὲν λαμποδὸν ἔργον ἀποδείξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, *Iovis* filii, sed huius *Iovis*, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαγίταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* Ἀγαμέμνονα *Spartanis*, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ᾄδην ἀγασίλαον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγασίλαν, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hezych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod.* T. VI. P. I.

Asopii vocabant Aesculapium Φιδάλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλῆα, *Coī*, *Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτιμῆς dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. *Aur.* vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλεύσαντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἰργασάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀργάμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἰργασάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula si δι μή (*ibid.* ubi si δι absque negatione exspectasset aliquis) vide *Vigeri* *Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi si δι μή sin minus significat; si in praec. membro negatio est, si δι μή positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis *Epicteteae* pag. 301. S.

7. ἑκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῆς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιατῶν λογάδες, οἵπῃ ἱππῆς καλέονται, *Themistoclem* honoris causa deducentes *infr.* lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum *Xenoph.* *Laced.* *Reip.* p. 685. r. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii* etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξόδιον *Ionibus* *Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ἀκόσοις ἀν' ὧν*, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἣν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερά τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερά τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. v. ἑορταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἣν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίην δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλάσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- cteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γέ ἐπὶ τῷ δαίπνῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ' ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρό- βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τούτοις προσκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκίεσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos *πρόξενους*. Apud Pausan. III. p. 223, Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδὲ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ καινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeensis Ἀδκων ὁ Ἀιμυνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδὲ πρόξενος et ἰθαλοπρόξενος dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τοῦτοις προσκίεσθαι) Eustathius γράας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκίεσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκίετο αὐτῇ ἡ ἀχαρίς τιμῇ. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἢ καὶ τάγμα τι θείον ἐν Δελφοῖς, οἱ διωπρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἱερουργοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἢ μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam sefellit litera, μή περ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμὸς Μίρμυνας ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου πέρι [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἢ μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἢ ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartaē lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δι-κάζειν μόνους πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἰσχύεται ἔχειν, ἢ μή περ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπαίμονι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐμπόμων, sic ἡ ἐπικληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse; Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consensu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi summissee refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanæ fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμόν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II, pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Spartaë tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχεῖα ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitrator, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἐκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅσοι εἴεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῶσας βασιλεῖα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ σαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροῖονσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Ἀδκωσι βασιλῆως ἀποθανόντος εἰσάσει κροῖον λίβητα, ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιχίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαινέσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χράττ μαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαινέσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίασμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. in πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόκων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero*. De περιόκοις forsitan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis; ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνον. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόκων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνομαστοῦς formavit Cl. de Pauw, honoratioris ac nobilioris explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόκους exiguo numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. E. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Achiani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέραις [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγχαζον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιητίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιητίων: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιητίων, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιητίων, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμούς
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῆνι εὖ ἱστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλῳ τιθείς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' ἑτῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπιάν δι' ὅλης) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bri-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπιάν --- ἄλλος ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασί-
 λια ἀνιστάμεθα III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

λειών, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εισιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰνδύνονται τὰς πατρίδας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μὴδὲνα καταλειπὴν τὴν πατρίαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄτῃ Valchenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas "Ἀγν - - παρ' Ἡροδότῳ βασιανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγν duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σάιναν ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλάκω, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χρωόμενος) Dudum indicatum ᾄτῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbis frequentasae Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγάζεσθαι Ἀγᾶσθαι Ἀγᾶτῃσι Ἀγασσάμενοι Ἀγαιομένοι Ἠγᾶεσθαι. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστίς, Βάσκαρος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγᾶις, Ζηλώτεσιν. Secundum Eustath. in Od. ἑ. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρεῖς σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ὦ. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τι καὶ φθονεῖν τῇ Ἀγριμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄτῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Weseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡροδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδὲ ἐπιστάτης φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμαρτυροῦσι λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ἰπριμύδατος:) similiter ad α. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a Villoisono editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανὸς legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem Pausan. III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cuius τὸ Φοιβίου ἱερὸν quale fuerit, docet Io. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

20. ὑπερθε τοῦ Φοιβίου ἱεροῦ) Pausanias Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius „Verba, inquit, illustro, et, ὑπερθε τοῦ „Φοιβίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebeo, ex „Pausania cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demisor; siquidem Helenae templum scriptor limpidè indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θεράπῃ scribens. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. WESS.

28. ἐρῶσαν δὲ) Quod Florentiae ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedae omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Graecique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ἐρῶσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἐκνίξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἐκνίξε φρένας: et Isthm. VI. 74. αἰδεῖα δ' ἔνδον μιν ἐκνίξε χάρις. Nec alia Euripidis Med. vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξαι λῆχος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἐκνίξε) Istius mulieris amor Aristonem pungebat. In Glossar. et Suida Ἐκνίξιν redditur ἔδακνεν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat Sophocli dictum ἔρωτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τῷ πόθῳ δάκνυ, Lucian. II. p. 400. Plutarch.

T. I. p. 602. ἔκρινεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείει ἀπαύσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείει ἐπιτάλαμνος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacuum. WESS.

5. ἐν θώκῃ κατημένῳ μετὰ τῶν Ἰφώρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odyss.* i. 3. Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θώκῃ κατημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nunciata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν Ἐφώρων κατημένῳ τῇ καυτῇ ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus Eusebii*, Praep. Ev. V. p. 323. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐσχηκίναί τιτθῆν, οὐδὲ σὺν θώκῃ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικίναί: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχίων proprio nomine vocant Ἐφορεῖον. *Aelian.* Nat. An. XI. 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* καθήμενος ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ὑπὲρ κυνῶν διασπάσθη. Laudator *Agésilauus* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ἔτυχεν ἰσχυρῶς μόνος παρὰ τοὺς πάντα. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἶπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἐμός εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπὶ τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένος λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἶνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδαν in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δεκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἶνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἶνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἐνιμεν Ἀλεξάνδρῳ - πλέον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. v. διαβολῆς μὲν εἶνεκα καὶ Σωκράτης εἰη τῶν νεῶν διαφθορῆς. VALCK.

[8. ἢ καὶ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vir esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένει διβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecirit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτῃ διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοὶς εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάμει τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutyichidis serie lib. VIII. 131. Λευτιχίδης ὁ Μενάμει, τοῦ Ἡγησίλαου. Avus ergo sermone Spartano Ἀγασίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruels Leutyichides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenia filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, θ. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγησίλω sive Ἠγησιώλω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse Leotychidae avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo Διωτχ. ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνῶς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἰς τὰ μάλιστα) γιγνῶς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἰς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξείνον ἰς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἰς τὰ μέγιστα ἰς τὰ πρῶτα ἰς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἰν τῆς Κλεομένης προθυμίας) Fuit quum Κλεομένης pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἰν ἡστώνης τῆς Δημοκρίτου, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi Cleomeni, quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leotychidem. Itaque rectius intelligitur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, causam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσκρόντως, οὐ καθκρόντως exponunt, neque *Hezychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσκρόντως. Rex legitimus est, ἰς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur Spartaе βασιλεύειν, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰνικνούμενα ἀμεραιτελιῖν τοὺς πόθ. κατὰ τὰ ἀγνέμενα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνουμένῳ ἀμέρα τελεῖν τοὺς πόθκοντας κατὰ τιταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώιστου δὲ γενομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπολόγητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίτινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod retingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώλω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνώσειν εἰς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώιστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο, Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θρωμένου δὲ τοῦ Δημαρίτου) Dederat forsā, ἠγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἠγεμὼν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, οὐκοῦν τι εἴη τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemeterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sonibius* apud *Athen.* XV. p. 678. β. τοὺς πρεσβυτάτους memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Έλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαιδία*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τι καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philuclidis* nomine *Aeschrion* *Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 5. p. 335. c. Μὴ μ' ὦ μάταια ναῦτα, - - - χλιὴν τι ποῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adusuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. *WESS.*

8. οὐκοῦν τι εἶν τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.* β. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευκχίδης*, ὃς *Δημόμαστον* ὑποσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχειν (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰρεθίντα, ἥρῳτα, Φασι, γελῶν; οὐκοῦν τι εἶν τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte* *Leutychidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astyagen* εἰρετο, - - - ὅ τι εἶν ἢ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείας. *Reputantem* facit *Iugurtham* *Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutychides* rogabat ἐπὶ γέλωτί τι καὶ λάσθῃ. *Glossar.* *Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion* *Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθίεις ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* *Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Heraldi* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θιῶν εἰ τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldi* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φασί σε ἰλθεῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsā olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἰέναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἀλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen* *Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. *VALCK.* — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἔκτενω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γυνείου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, εὖ πρὸς θεῶν ἱκευῖν, te per Deos obsecro, in *Ai.* vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκευῖν, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σὲ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφίδεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γὰρ, εἰ πεποιηκὸς τι --, μόνη πεποιηκὸς, μετὰ πολλῶν δέ. *Cicero* Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τικτὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
τίρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπέρμα παιδοποιῶν), *τικτὴν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari
præsertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut. vs. 427.*, *οὐ γὰρ ἂν τοσούτων ἐνέκρωτος ἡμῖν*: non enim
alioquin tantum clamoris edidisses: nec hîc vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1355. Vesp.*
1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 10. *οὐκ ὑπιδέκτο*) Corrigit docti
viri coniectura *οὐκ ἀπιδέκτο*, quod haud scio an vulgato
præferri debeat. Supra *Democdes lib. III. 130.* *ὁ δὲ οὐκ*
ὑπιδέκτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure com-
paravit. Quod deinceps in *Mastis [lin. 11.] ὁλίγῳ τι πρέ-
τερον*, id editum exstat *lib. VIII. 95.* ubi *Arch.* et alii *ὁλί-
γον τι πρέτερον*. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. *τὸ καλῶσι Ἀστράβακου*) Diligentiae debemus *Pan-
sanias lib. III. 16. p. 248.* *Ἀστράβακον καλούμενον ἥρῳν.* *Cle-
menti Alex. Protrept. p. 35.* itidem *Ἀστράβακος*. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναιρέατο *Arch. [lin. 17.]* tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin. 18.*]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἰβούλεο πύθισθαι.
WESS.

16. *τὸ καλῶσι Ἀστράβακου*) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hîc lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
et *Clementi Ἀστράβακος*. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι (*Aris-
tonis*) *ἰδρυμένον*. Eodem etiam numero *αὐλείους θύρας*, sed
saepius alii τὴν αὐλείον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. D'Orvill. Pierson. *Ianua* sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius Noct. Att. XVI.*
5. hinc *Macrob. Saturn. VI. 8.* et *Perizon. ad Aeliani Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλείον, *Aeschylus* cur dixe-
rit *ἐκταίως πύλας* in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath. in*

Πλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τάξεις οὕτως ἔρμος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρμιον, αὐλή· μετ' ἣν αἰθούσα· εἰτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὡς παῖ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsas ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum-ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοια et ἀγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοϊαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοϊαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδερνήη, ignoranti, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμνην ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδωμος εἰστήκει μίς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοια potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τί οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ἔδ' ἐξήκοι χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msttis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιέειν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἐμβαλεῖν κραταῖον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντις δι) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντις ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θειρόποντας αὐτὸν ἀπαίρονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτε σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἴων, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad. A. 275*. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀθηναῖως τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus aliique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro Olymp. II. 5*. cuius μία δ' ἐκ τρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπίας obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν). Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυθῆις ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφι προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφι ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph. Ὀλυμπιάδα*. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano de Nat. An. XII. 40.* restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam *Herod.* habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δόφην ἀνέλεσθαι: Olympicis, ἀνέλεσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties *Pausanias*; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad *Lucian.* p. 107. et R. Bentlei. in *Aristoph.* *Plut.* vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. *Plutarch.* T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φίλτατη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ, in *Comici* ista *Fab.* vs. 77. Platoni tamen *Alcib.* I. p. 123. Ε. Λαμπιδώ: unde docti viri, *Dacerys* et *Mos. Solanus*, Λαμπιδῶς refingunt in *Plutarchi* *Pr. Vit. Agesil.* WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) *Valla* liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a *Sophocl.* *Antig.* vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad *Scriptoris* mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecuniae plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδωροδόκῳ ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. *Pausanias* corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus *Eustath.* ad *Od.* ὥ. 229. ex quo nonnulla excerpit *H. Steph.* *Thes.* T. IV. p. 458. *Scor-tea* in *manica*, crumenae loco, absconderat *Spartanus* pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδῶθη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδῶθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνιστά, οὐ βαδιστία. De rei vero successu *fausto* ibid. vs. 1500. σφῶϊν δ' εὐοδόη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἔως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. **WESS.**

11. παραθήκην παρατίθεται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθεται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατίθιντο ἰς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λαίαν ἅπασαν κατίθιντο ἰς τοὺς Βιδυνοὺς Θρᾷκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. **VALCK.**

CAP. LXXIV. 2 seq. διῆμα ἔλαβε etc.) Excerptit *Suidas* in Ὑπεξίσχῃ: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχῃν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ ἰς Θισσαλίην, furtim se abduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπεξίσχῃν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] **VALCK.**

4. ἐνθῦτον δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum *ἐξέρκου* seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* - - - *ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ*, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque *ἐξωρκοῦσθαι* [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante *Στυγὸς ὕδωρ* praeter morem: tum participium, namque eo in numero est *ἐξορκῶν*, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* - - - *ἀγνίειν* ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *πυρᾶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in *Var. Lect.* notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* - - - *ἀγνίων, ἐξορκῶν*) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem. Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: *ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγνίων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ*: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *πρόθυμῳ ἔχω*: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω πρόθυμῳ ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isaagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: *ὅν δὴ ὑπὸ θεῶν ποτὲ ἀμελείται, ὃς ἂν πρόθυμῳ ἰβέλη δίκαιος γενέσθαι*, pro vulgatis *ὥσπερ προθυμείσθαι* θέλει. VALCK.

10. *τῶν Ἀρκάδων*) ὃ π' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρηνοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζει. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώναιρις et Φινίς, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινίῳ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσι. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινίῳ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Redit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. σπάξις ἰς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argentum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μισγάνκισαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φαρσγγῶδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνίχραυε ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνίχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. ὅστι κινέσσης Οὐλέμενοι καποίερον ἐνίχραύσει κυνέδορα. WESS.

Ibid. ἐνίχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνίχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνίχραυε (ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἤγουν ἱπλήξει) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνίχραυν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρώτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀροτάτῃσιν ἐπέχραον ἦλθα χερσίν: ubi Schol. ἐπὶ ἁντὶς αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ ἡνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρεσαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηῆς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτὶς ποιήσῃ) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθεῖς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur; minitanti. Mihi proseminatum ex αὐδῖς censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐδῖς, pro αὐτῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia; quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσῃ consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσῃεν adiecta ὦ littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσῃ in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis ε facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν Φρεῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδευσε. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B.* ἡμεῖς δ' οὐ παρέχμεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀν' αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii Or. VI.*, nuper *Venetiiis* publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχορδεύει; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδεύει. *Longinus* [hunc *Herodoti* locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut. T. II. p. 223. B.* Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est *III. 4. pag. 213.* WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de *Cleomenis* furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέλην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέταμε, Ἡρόδοτος ἰστέρησε. Bellum Atticae inlatum, quo lucum *Eleusinum* *Cleomenes* vastavit, tetigit *Herod. lib. V. c. 74. S.*

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit *Aristides II. pag. 393.* *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδευσεν ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, *Canterus*. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat *Longin. π. Τψ.*

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδίων* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψώσαν* *Suidas* habet *Ψώσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765.*, ad *Διαπρῶθειν* adscripta sunt, *εἰς μέρη λαγοτμηθεῖν*, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τε λέπαδνα*: *Εἰς μέρη λαγοτμηθεῖν*. Idem illud dici potuit *χορδουθεῖν*, id est, *εἰς χορδὰς* sive *λέπαδνα* *διατμηθεῖν*. *Καταχορδύων* significat *εἰς χορδὰς τίμνοντα διαφθεῖν*. Vim praepositionis non intellexerunt in *καταττρωματίσθαι* apud *Herod. VII. 212.* VALCK.

[20. τὰ περὶ Δηάρητον γινόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariorum. S.]

24. καταγνίων) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγνίων* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἐξαγνίων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et *τίμνος* saepe non discrepare docet, hoc tamen in *Ἐλευσίῃ* inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. in ἀπορίῃ σχῶν* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format *in ἀωρίῃ σχῶν*. *Valla* vero vertit, *lucum quem in Argia occupasset*, ac si *in Ἀργίῃ σχῶν*, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. *Vulgatum* praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος* lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand. I. 20.* etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. Στυμφλίας λίμνης) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero* *Iliad. B'. 608.* *Στύμφλος*, more *Ionum*, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et *ἐπὶ Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad *Poëtam* momentibus, qui *Aeliano* *Var. II. 33.* aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasino* *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* *εἰς χάσμα ἀχανὲς* [lin. 5. ubi vulgo *ἀφανὲς*] *ἐκδιδούσαν*. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπεια*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan. VIII. 16.*, a serpentibus nomen sortitus: a *sepius* in littus cie-

ctis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπιάς
aut Σηπέας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφης τρεῖλικτος) Cur hoc damnable, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυρίλικτος ὄφης, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τρεῖλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τρεῖλι-
κτον ὄφιν σπειρῶν ἰθείρας Ἥραςι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quor-
um enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα ἔξειλάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἵπποι καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo
stragemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ἐπλίζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντεπέξισαν· ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστώ-
των, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamēn. Eustath. ex Lexico Ael. Dionysii ad Iliad. Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] Λίγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδριον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρια, toties Herodoti usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem Cleomenis in supplices Argivos crudelitatem intactam haud reliquit Pausan. III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρον vix ætueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ἐπὶ δώμα. Commodum δένδρος hic subministravit Med. Δένδρις hic illic reperiri optimus noster Io. Pierson. docuit ad Moerin p. 132. In exemplaribus suis Xenophonteis δένδρος et δένδρι et δένδρη reperisse videtur Aelius Dionys. Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati H. Stephanus utitur, Anim. in Corinth. de Dialect. pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξηλείν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλεσθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic Herodoto oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξηλείν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄντιον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξηλεθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξηλεθῆναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελέσθαι Herod. VI. 140. ἐκπιραίνεσθαι Eurip. Cycl. vs. 692. Duo loca praebet Suidas in 'Εξήκει et in 'Εξηλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonarae Lexic. Msto, velut Xenophontis, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας)
 Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύγομαι, pro ἀποφύγομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν* (corrigendum est εἶλεν*) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδεπώποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπέφυγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη).
 Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, Ἄ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὔθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτίεοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σεισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: πολλῶν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΤΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genév. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσιν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in Iuto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐπτερήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἰχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E. 642, aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἰς δ' ἐπὶ βήσαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinia in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφθάρησαντ' αἶψα, h. e. ἰς ἥβην ἐλθόντα καὶ νικίσκων γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἰχειρώθη et ἐπὶ βήσαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἰχειρώθη et ἐπὶ βήσαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adcoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι) Quum ἐπὶ βήσαν οἱ — παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ἐπίσω ἰς ἰωῦτους τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γίνοςθ' ὧν Φιγασειῦς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλειῦς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλιδι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιλλοῖ. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκάς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urhem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλάνηφαγοί, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνήγερ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραιναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάστις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses, scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλείς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεὺς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγατεὺς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Co., dices Arch. et Elon. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, pu., to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεὺς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι etc.) Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μειμονέναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τι τοῦ* --- *Ἐπισκύθισον λέγουσι*) *ἐκ τι τοῦ* δε significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τι τόσου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. n. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πινὴν ἀκρατίτερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κικυῖ το ἀκρατίτερον πινειν Ἐπισκυθίζιν φασιν οἱ Ἀἰώνες*. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro *ἐπισκύθισον* dixerunt Ἐπισκυθίδεν: ut Ὀμηρίδεν, Μουσίδεν, Αἰνιδεν, et similia. VALCK. — *Ἐκ τι τοῦ*, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τοῦτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τι τόσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. *Communi sermone ἐκ τι τοσούτου* diceres: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. *βούλωνται πίνειν* etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πινὴν ἀκρατίτερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis, *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πινὴν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. *Τί βούλεσθε ποτεῖν*) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laert. II. 102., βλέπετε ὅπως μὴ παρήσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτὶ. Eustath. interpretatur δίδιδι μὴ πάθης οἴκτου ἄξια, in Od. ε. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτετε τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκην adfirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰσπίαν καὶ Ἴωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδίδοντες etc.) Leutychides ex vero. Depos- itum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, fun- guntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ αἱ παρακαταθήκας ἀποδίδοντα οὐ χρὴ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδίδοντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non ab- neganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδοις παῖδα) Egrege Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκον τοῦ Ἐπικύδου, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἱστορεῖ ὁμῶσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πῆρι ἥκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἴσθαι ὅρῳ ἱκνῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρημαστὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, propterea-que rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραβιμένῳ, ἵπτιον ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., εὐσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *ἴσθαι παρὰ σοί*: recte vero item deinde scribitur *ἴσθαι παρὰ σοὶ σοῦα*. S.

39. οὐτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit; Lachete p. 246. Ε. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumtactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστήμενοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis; convenitque sollemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὐτε παρακαταθήκην ἀπιστήσῃα. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ θεῶν τὰ χρέματα λήσεται) Quarebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Ήμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρεον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grolius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρεον proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periculis superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὴ ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath. Amor. Ismen.* pag. 426. Αἰδώς γὰρ, παῖς ἐλίσχων ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστὶν οὐδὲ μὴν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῖμιζος *Arch. et Vind.* redono. *Superius* I. 32. προῖμιζους ἀντρεψι: et III. 40. κακῶς ἱταλύνει προῖμιζος. *Sophocles Elect.* vs. 766. τὸ πᾶν δὲ διασπύται τοῖς πάλαι προῖμιζον -- ἴσθαι γένος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi Or. in Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιερήσας τις λάβοι, οὐτ' ἂν ἐκθύγαι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοὺς, οἱ παῖδες γι καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιερήσαντος μεγάλαις ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime deligi! WESS.

Ibid. οὐτε τι ἀπόγονόν ἰστί οὐδὲν οὐτε ἰστὶν) Hoc ex *Codd. recepturum Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάτης εἶναι διασπύταις οὐδ' ὅποια τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλον minus commode subiicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ ἰστία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στυνοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 314. Γλαῦκος -- βουλῆθις ἐπιερῆσται προῖμιζος ἐξετρίβη ἐν Σπαρτης. Multos *Deus* προῖμιζους ἀντρεψι, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκραίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic *Mss. Paris. et Flor.*) -- Ζεὺς σ' ὁ γενήτωρ ἐμὸς Προῖμιζον ἐκτρέψαιεν. *Hesychius* Προῖμιζον interpretatur σὺν ταῖς ρίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VAI.CK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουίῳ) Frimum διήρης, sed et alia hic in suo *Cod.* legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Hero-*

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκδοτῆς, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχαῖες. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen neminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀπὼ ἐπέβη τῆς γῆσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* Panathen. mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam *Delum* iam inde a *Theseo* quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *θεωρίδι* et *θεωροῖς* libet post diligentem *Ex. Spanhemii* ad *Callim.* H. Del. vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν) *Turbae amanuensium* de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμόμινος - - - προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτι ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρῶτην πρὸς Χάρετα πρῶτας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίωτο χρῆσαι (σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίωτο τῶν Σιφνίων δὴκα τάλαντα σφι χρῆσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δι' χρήσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δι' πινταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἔλυσαν σφας διμνίως, binis in singula capita minis, Mb. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἰπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίων --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδίκετο δωρίων δῶσιν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶς δωρίων: ubi Schol. δωρίων, quod eius hic sedem invaserat violenter, De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διομ. εἰκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarant Corinthii apud Thucyd. I. 41. τῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγυπτίων ὑπὲρ τοῦ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίαν εἰκοσι ναῦς ἔλαβον: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adicitur πινταδράχμους ἀποδόμετοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδωρο apud Suidam ἐξιδῶκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑπὲρ τῶν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑπὲρ τῶν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutation, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἰφίρδον τε καὶ ἥγον τοῦς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἱλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξέθυσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τερατοσκοποὶ καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκνύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσταμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσταμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 245. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμπλον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαστον. τίς ῥίζα κακῶν· τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσταμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολέοντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολέοντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνεώτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititum ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχeto, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνομενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασσθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλῖσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathii*: in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἵχeto. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἔχουμένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. b. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianæ* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσάσα τὴν θύραν εἵχeto τοῦ ῥοπαλίου, antiquitus lectum fuisse εἵχeto τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: ῥόπτρον - - - ἑνοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτρω: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχeto. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειομένης etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. *S.*]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ᾧ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάειλον ἱπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάειλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δακίλιος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκούτος τι αὐτὸ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης) Tentavit ducts nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. APTAΦEPNEA fuisse, merito coniicit. Nostro saepe, *Pausaniae* I. 32. *Cornelio Nep.* in *Miltiade* c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato Menex.* p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλήϊον πεδῖον) Meminit *Homerus*, nominis caussam testatus, *Iliad.* Z'. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo Emend.* VII. 20. Sequentia ex *Mastis* cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβιάσαντες ἐς τὰς νῆας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis* *Miltiad.* c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἥρον aut ἔσθλιν malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχιν *Homero* idem nonnunquam ac ἰλαύνιν. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχει στρατοῦ, *Iliad.* N'. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὥς μὲν ἡμεῖς δοκίμῃ) Damnable δοκίμῃ minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίμῃν, *Gronovii* solertia lib. IV. 163. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* Dilucid. *Thueydid.* p. 5. et de clade Persarum ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεῖχε τι στρατηλατίην αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν προτέρων non repudio, quamtumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Mi-scentur talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ 'Ρήνῃ (ῥ) Verius fortasse et 'Ιωνιῶτινον ex Codicibus τῇ 'Ρήνῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi 'Ρήνῃ advocatis, 'Ρήνῃα. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliaca Hyperidis 'Ρήνῃα, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. 'Ρήνῃα saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Deliis usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Εἰζῆου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὕς εἶπε πρὸς Ἀπλίου, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δάτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια λαβαντοῦ πρωτίστου: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Schol. Ms. ἐκυδὴ, ait, τὸν Δάτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, δια

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνταφίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex *Codicum* numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σεισθεῖτα, ἃφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν ταῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquare, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucyd. consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 111.] et *Iac. Gronov.* et Herodoti meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo *Delus* ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἡμῶν σιωπῶσα*: sic legit etiam ista *Valla*. VALCK.

8. καὶ Ἀποξέρετω) *Arch.* Ἀποξέρετω auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀποξέρετω aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. WESS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξέ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperitia temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χρημῶ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. WESS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herooetus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaeo* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum* nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῶ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἰδέγεται καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖα. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξί Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δέ γε, οἶμαι, inquit, περὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκός οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δωρικὸς, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetae apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρξείη πῆ δῆτ' ἀνελθοῖς ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Hago

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαμίης graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe aliàs, subit contraria inter se, sibi que ipsais parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valekenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νῆσος vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσέσχεντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῇ μικροῦ προσέσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσέσχεν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλήρως [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήτους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mesti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἰλθεῖν εἰς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλιπομένων εἰς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad Plut. vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα) *Indoeti* lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθεῖν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἐκλειποτόων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄνθρωποι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius φευκτορίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄνθρωποι. Εὐβοίας ἄνθρωποι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἀνθρώπων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πεισθῇ τὰ ἄνθρωποι τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πῆλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῦς Ἀχαιοὺς ἀρῆναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, situs Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄνθρωποι. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἰὼν τῶν Ἑρετρίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτε τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. b. Εὐδοξον ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμενος apud Ethnographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. d. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Mssst, forte Nostri τίμενος Iovis est Tamynaei sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τίμνος verius minusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμνος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμνος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύναι: πόλις ἴστιν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. *Bocot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἔπειστον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsū et *Cl. Gronovio* μὴ servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postulare. Eretriae proditores [*lin.* 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. B., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλῑθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολὰς, si iusserat Darius σκαγευθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κακεργύοντες, multa mala inferentes; καταργύοντες h. e. καταρᾶν-μούντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενής ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτριον etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μελιτιάδης δὲ ταῖς ἡπείρους ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελόμενας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῇ καὶ Εὐαγγέριος ὁ Ἀδων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulchrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἔστιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστίῳ) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πολλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. ἐν Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλιον, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωῦτοῦ Δαρείου τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρίῳ explicantis ἦγον τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. L p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἔστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρίῳ Μιτρ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β'. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 δεῖος, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 135. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοῖς θεῶν μιν οἱ ἔχθροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγορεύεις consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorumdem librorum, si quae rei necessitas; qualis in He-
 rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem dantes.* In *Polluce* III. 148.
 Φειδιππίδης ἡμεροδρομος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut. Malign.* p. 862. A., *Pausan.*
 I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii Hist. N.* VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, *Viros* clar. *Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, ἐν χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνυ-
ποδησίαν collaudans in *Stob. Serm.* I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag.* I. cap. xi, 10. Et
 summi duces *Archidamus*, *Agésilas*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.*
 msto ad *Aristidis* Panathen. *Philippidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι ἐπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [lin. 12.] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναῖοις συμμαχίας οὕτως ἤριστινα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστιὸν ἤρεθ' μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis ἄλλων et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βαμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἱλάσσονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, αὐτοῦ ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Mastis*, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσομένου tantum. *WESS.* — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος αὐτοῦ ἥδη Ἀθηναῖοις, καὶ πολλαχοῦ γινομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspicte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro αὐτοῦ, quod nunc legitur, forsan αὐτοῦ σcripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. *WESS.*

Ibid. δευτεραίος --- ἥ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam *Marathoniam* *Spartam* missus, victoriae reportatae nuncius *Athenas* venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Λέγεται ἀπὸ *Μαραθῶνος* ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγείᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἱναποθαι-
νῆν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερόν χιλίδους σταδίου
ποιήσας· καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύ-
τησε, μὴ ἐνεγκῶν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἣν γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνός εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. E. ἔκτῃ μὲν ἱσταμένη
Βοηδρομιῶνες simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας ἱστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτῃ
τοῦ Θαρρηλιῶνος ἱσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
F. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrio illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ἐνίπρασιν βροτῶν Μητρὶ ξυνιναύσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παιρ' οὐδ' ἐστι, ἤματα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmamnus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casabonum*que vide. Ego vero [*lin. 4.*] συνιβάλετο. cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρὶν τι καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰσπίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξ μεζόν τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. f. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμόν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut οἰωνόν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μείζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδών. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδών, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παρμόν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόρους --- συγχρὺς ἦδη ἀναερίοντο) Scribendum arbitror ἀναερίεατο, vel ἀναραιορέατο, positum Herodoteo more pro ἀνέστηντο, suscepant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδεώκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰκίεμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσῶν οἰκίονσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποτῶτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Μοχ ψυχὴν ἐπικουρήν [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἐλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμέας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciὰ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπιθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπιθῆς, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῶν idem erat ac ἀπιθῶν, vel εἶναι ἀπιθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πιθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπειθιστάτους ἢ μάλιστα πιθομένους. Luculentus testis est Harpocraton, Ἀπιστιῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπιθῶν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπιθίαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπίσθης: reponendum ἠπίσθης ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθης. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστί et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Luciani. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium re-gundorum Boeoti non acquieverunt: inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμφω λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχεῖν) Athenis κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἦν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* Philetaer. a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δεξιῷ κέρως ἦνέτο ὁ πολεμαρχὸς Καλλίμαχος: de eodem *Polemo* Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in *Schol.* ad *Aristoph.* Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante Xenophontem *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro φερὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae l. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρὰς πομπὴν ἰστορήσας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in primis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat-ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαργηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀπεθύουσιν τὰς χιμαίρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσων Ἀθηναῖοι ἀσίμνηστοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὦν πάντα, ait, ἵς σὶ οὖν τίνοι: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς τί τίνοι τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλῃ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἔχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων διελίαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τοῦτο ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίητε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii coniectura, loco δίδεται. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδεται IX. 73. et δίδεται sive δέδοικται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυόντων συμβαλίειν) lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μινὸς εἰνάτη· εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στίλχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἱκάλιον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλῃ solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινο; notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλῃ, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλῃ, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aecantis pugnā Marathonīā cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. I.ys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. δρῶντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόττας Codicum imperio; haud inmemor creberimi in Musis, nec semper necessarij, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρῳτο Messenij, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοί τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μυδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ἔτι τὸ (ἀν τότε;) πρῶτον Ἕλληνας ὑπίστησαν σχῆμα θεάσασθαι Μυδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶθεν) Est cui πῦρ τε αἶθεν blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericæ, sic h. l. respexisse videtur. illud Hectoris ex Iliad. δ'. 718. adclamantis Troianis, Οἵσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμειν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἰστάναι, πιστεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναίγιρος) Sic *Aeschylus* fratrem plerique indigent. At Κυνήγιρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνήγιρε, τὸν ὡς Κυνήγιρον ἔγραψε Φᾶρις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemon* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frigida Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναίγιρος ὁ Εὐφροῖνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Sobolias* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναίγιρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* Epizelum [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho.* Epizeli loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho.* et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγόςας, μόνος, ὡς εἰπῶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynagirus* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photium* monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* Observ. ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξαναρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppin remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀναρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ε'. 717. et ι'. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀρροτόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contententibus; rectius ἐξαναρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἑρετριῆς ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῦ; ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένει εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in Porti penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχιν, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. F. 850. B. 959. K. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 568. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδας Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id Herodoto dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένει εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praeberent. reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦνον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰσονήσαν) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε: ὡς εἶχον τάχους: ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίῳκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος restituetur ex Codd. vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὁρμῆς τι ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊον -- ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡρακλεια, ubi Val-
lesius attingit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἑξαμισχιλίου etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
miū memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἑνὲα μυριάδας. Herodotus veracis of-
ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae
ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX.
16., ταῦτε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουόν Θερασάνδρου: hinc utique lon-
ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπυθόμην) Θέρασάνδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae
adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; ἵνα
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιέσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
titus p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀρχαιοῖς γραμματεῖσι:
ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαλήψεις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuissē sollicitari, ut taceam librorum
omnium, et Suidae (voc. Δῆτις) consensum, vel frequens
usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocraton potest. S.

10. ἰς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἰς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδριμνα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύττονται doctiores consentiunt: nam Porti ἀρρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύττονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαϊον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαϊον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο ραδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσαις ὀδὸι, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequae concinnum αἰνέοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῤυμα δέ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hians oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuperus Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπενήνοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, εἴτα ἀπολογῇ καὶ γραφεῖς κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὃς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπῆδα νενικημένους καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὲν Ἰππονίκου, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videtur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diyllum* historicum Atticum p. 862. b. et 864. c. d. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspisor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἱπτανοῖς, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μηδὲν τῶν πραγμάτων δεινόντων, ἀλλὰ θεραπείαν καὶ χάριτι τοῦ Ἰππώνικου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρεμβάλεν: ut Calliae laudes filique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος αἰμείνων ἦν Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολεύς) ἐν παντί τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νικολεύς, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh. ad Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίω δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νεκρικῶς ἔπαυ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑξομνηστοτήν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius* Exercit. p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane miror Codicis *Medicei* bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem *Calliae*, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam *Calliae* cuiusdam vel *Hipponici*: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* incusavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gratiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινα ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est *Herodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae* πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, ait, τὰ προλεγεμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quatenam illa tandem? virum praecellentem *Pisistratum* oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμψαύσας.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπῇ ἐποίησε, ἔπαυ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τῶ-
 πινῖα δῦσας totam panegyryn excepit convivio? nam ἱππο-
 νικῆσαι, et τεθρίππῃ δεύτερον γινέσθαι, quod cum multis habuit
 commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis
 Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερ-
 ὄνῃαι ἰς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστης δαπάνης: ea, opinor,
 laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [At-
 qui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat
 Vir doctissimus, quaerens: *An forte τῶπινῖα δῦσας totum
 panegyryn excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in
 illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fue-
 rint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earum-
 que mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorum-
 que elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime
 factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro
 Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potue-
 rat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias
 fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa
 illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua
 adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa
 fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et ho-
 norifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori
 nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista;
 et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego
 vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito το-
 θείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse
 Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρεθῆκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔκασταν τοὺς λοιποὺς τυραννεύον-
 τας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus
 inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quae-
 sitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii con-
 iectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum
 paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. re-
 ceperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode
 λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δω-
 ρεὴν — τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε
 scribi malim una litera auctius προσεφεῖρε. Aviditas Alc-
 maeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἐοῦσαν τοιαύ-
 την τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσεφεῖρε: insuper talia commentus est,

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτῶνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικείον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπᾶσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρας, μέλιν ἐξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλαὶ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολλός, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερες sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callicias. Ipsa illa notio, quam verbo προσφεύρι expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδύς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικείον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρῆσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τμήμα, καὶ ἀποκληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρνοους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praeceuntibus. Adsolent Iones @ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κορόριους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in *Nota* ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κορόριους* οὕς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista *Notula* solummodo ad vocem οὕς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τούς habet: scripturam *κοθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπάζαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν εἰκία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam* *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζήνγει πρώτος Ἀλκμαίων τῶν πελοπιῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII, 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρέω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκόλασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρέω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίων VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίστευτο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρθινοῦνται, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὃν ἐλάμβανεν. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰ. β. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum inventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποίητον μανίαν ἰθαυμάστη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298. 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μούνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δι particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερβύντες τι Ἑλλήνας ἰσχυροί) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἀνθρώποι διαρπύουσιν τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυρί. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ Φυγόντες ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἀνθρώπων Φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλῶν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aeolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φειδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Λεωκίδης, Φειδω-

νος δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ἀπὸ γόνος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis* τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάδου κόμης ἐρείπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιονόλιος, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, Castores hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphoriōne*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἤλθει) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ rescandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, claredocent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ᾅπασιν. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασιν ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνειστίῃ, ostendant libri ἐν τῇ συνειστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur, Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὡν παρελθούσῃ εἰστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπειστοῖ τῆς μάχης; lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνειστοῖ, in familiari usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εἰστοῶ et ἀπειστοῶ a verbo εἰμι, sum, derivantur; sic et vocab. συνειστοῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significationem haberet. Iam, ut συνουσία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσίῃ latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνουσία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι παρίσθιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθῆσθό μιν, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin. 3.] κείνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινειν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) *Valla*, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, *animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens*. Equidem, quum *continendi, cohibendi* notione passim Herodotus verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro *Cohibeo* vel potius „*Reprimo* loquentem, et quasi *Silentium* ei impono.“ S.]

[9. ἀυλῆσαι ἐμμέλειαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen.* I. p. 21. e. XIV. 631. c. et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschylō* satyricum etiam modum indigitari, qui aliās sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii coniectura ἀπέπτουσι, *despuebat*, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώπησε, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco *suspicatus levissima quaevis*. Potest alioqui ὑποπτέειν, *limis et iratis oculis adspexisse* Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad *Callimachi Hymn.* Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκέλευσε εἰ ob Codices. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

14. λακωνικά σχημάτια) In *Arch.* glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχημάτια saltantium lucem accipiunt ex magni *Animadversoris* lib. XIV. 6. in *Athenaeum*. [Casaub. ad *Athen.* XIV. p. 628. d. Conf. eundem *Athen.* I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius* Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κράς κυβιστήσας, non ἐπὶ κράς, quod *Schottus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἱχειρονόμεσε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom.* Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμεσιν, *gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι* dixit *Antiphanes* apud *Athen.* IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicum servavit senarium: Ἰπποῖσιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἱππότης ἦνεις, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

30. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip. Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati ἱπποπόμος τῶν καμήλων* e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. *ἱππόται τῆς ἀγῆλης ταύτης*, *elephantis equorum loco vesti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra in Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. *χαίρει καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης*. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. Thes. I. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημασίῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίβηκε. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in *Ὁὐ Θρονῆς Ἱπποκλιδῆ*. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. 41. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχίσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱκανῶς etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauan* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσας γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσας etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἱγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἱγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἱγγυᾶ: ἱγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαί ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vorum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἐβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθίνης ὁ τὰς Φυλαίς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μακραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσῃσι γενεῖν. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parium Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατεκλημένους) Herodotei moris esse κατεκληθέντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεύχεος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἰπολιόρκει Παρίους ἑγκατεκλημένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἑγκατεκλημένους, ut saepius in talibus κατεκληθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summisse Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προσκαθιζόμενος scribendum puto) ἰπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. ταυτίσσι τῶν εἰσκαταγίμων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἑγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκην, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἑγκεκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἷται ἱκατὸν
τάλαντα, Φάς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν,
πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστα ἔκει ἱκάτοσι ἐπί-
μαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρτο (vel ἐξήρτο)
διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ - - ἢν ἐπιμα-
χώτατον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσιν) Aldi aliorumque δῶσιν calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρα-
τιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In Pario Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in Ethnicogr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit.
Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάλιστα ἔκει etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος θερμοφόρον Δῆμπερος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III.
p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit
Timo : p. 675. ἐντιῦθιν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Διοσκείνης (filiae
Neptuni Cererisque) ἐστὶν εἰσοδος. Septum si Miltiadi li-
ouisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵέναι ἐπὶ τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo
mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in
Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych.
in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378.
p. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόεργον mutanda censebat ill. Ex
Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem : Βαιωτοί, ὅτι τὰ τῆς
Ἀχαιοῦς μέγαρον κινεῖσιν. Profano non licebat Miltiadi κινεῖν τι
τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus.
VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπελθούσης in
libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

δ' ἴσται, ὧ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπεμψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἶναι) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτι γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρῶτανις εἰσιδὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχεος κατηνέχθη· κατακρυψὺς οὖν τὸν μηρόν ὑπὸ στρεψίην ἄπρακτοι αἰὲ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατακρυψὺς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογέετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δεῖξάντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παιδία ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης γε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελαγονοὺς παρίδωκε Ἀθηναίοις. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμονος αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμονος αἵρεσιν intercidissee fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μακρόν) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γένετον τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀθήμων αἰρέσεως, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλῶν Ἀῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His innigo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλαρῆια, si pingeretur, τὰ ε' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. x.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακίλισαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἱκτὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάσθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι, aut σφισιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos verum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοὶ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχους etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, εἶδον, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησόν εἶδον οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχους τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν κατεῖχον. Ut Valla, cepit ista Io. Meurs. Censor. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phoen. vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 833. Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν, quod attigit I. G. Graevius in Prooem. ad Callim. VALCK. — At εἶδαν (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hic τὴν, ionice pro ἡν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς εἶδεν, et paullo ante ἐπεὶ τὴν γὰρ εἶδεν. S.

16. θυγατέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Msstis ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένην tradit Arrian. Αναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Poëtam Od. K'. vs. 105. κοῦρην δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, ealtem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρὶς, καὶ Ἀἴμον) Ex margine ed. Steph. restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀἴμον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων — καὶ δὴ καὶ εἰρετό μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντίους κτησάμενοι) Opportunius στήσάμενοι, positis navibus, videri potest: nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κατηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρωνίαν, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongionanni publicatum, in Iliad. A'. vs. 465. [Schol. Villois. ad Ἰλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλώσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη εἰδούσαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in Ἰλ. d. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τι τύπτειτό τις αὐτῶν) Vera Reiskii e Msatis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἴ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπιμάρτιον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἰσίδυνε etc.) *Vala* la: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσίδυνε (quod aliquanto etiam mollius quam ἰστέχισθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, *periculum*, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, *deliberantes illos incessit metus*; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero Herodotus, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' αὐφότερα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Cœph. Aeschyl.* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitrato σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentes. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum Thoante (i. e. Thoantis aetate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo *solvens*, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπεὶν --- ἐξάνυσθ --- ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξάνουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μεσσηνίαν: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστιίης) *Lemnus* δίπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus opera. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιίης μὲν νυν ἐπίθοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιίης ἐπίθοντο, tandem et coacti *Μυρινᾶιοι* παρέστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Μύ-*

μα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησιν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πιλασγικῶν ὑποσχίστων οὐ φροντίσαντες, ἀπίκλυσαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστῆσθε αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζμενος τοῖς Ἀθηναίοις, εἰλοκς οὖσιν, ἰμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πιλασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρίδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermionis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμωνίῳ χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πιλασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαμίου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσκοινησάμενος δὲ ἐκὼν δίδόναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστῆσθε αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστῆσθε αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis Herodotus*, ἰπολορκίοντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρίστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθὸν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in Add. ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph.* Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. καχαγαυμένον) Hesychius: Κεχαγαυμένος· ὠργαυμένος. Euripides Med. 156. κείνῳ τὰς μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶ πλείω ἐπιτάσσω) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. Arrianus Indic. c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτε μακρὰ καὶ ὅσα στρουγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. Gronovium hic consule et Valcken. ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata, genuina est, πολλῶ πλείω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλείω ἐπιτάσσω ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρέχον enotatum ex Arch.) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσίη ἰδονέετο ἐπὶ τρεῖς ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. Appianus Bell. Civ. lib. IV. [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονεῖτο. Herodianus VII. 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII. p. 483. d. neque Agathiam Schol. lib. II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de Hemsterh. ad Plut. Comici p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὥς δὲ ἵ μιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad Darium referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδε: μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet *ita demum*, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλέα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad *Julian.* p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt *Iustinus* II. 10. et *Plutarch.* T. II. p. 488. d. hinc *Simson.* Chron. A. M. 3520. conf. *Julian.* Or. I. p. 33. a. et *Spanhem.* p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. *Brisson.* Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre satis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἄρχην, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud *Thucyd.* I. 9. Quod *Iustinus* autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adacito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρόβιου Ἀρτοβαζάνης) Hinc *Hesychius*: Ἐπρόβιου, πρεσβύτατος ἦν. *Thomas M.* in Πρεσβύνοντα: Πρεσβύω, καὶ τὸ πρεσβύτερός: εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti et *Thucydidis* verba. *Sophoclis* Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχερόν - - - τὸ πρεσβύνον' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πατέρα: erat ille quidem secundum *Euripiden* natu minor; sed *Soph.* in eodem dixerat *dramate* vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερον καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρότερον γεννηθέντα Πολυνίχην θρόνον Ἀποστειρίσκει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (*Plutarcho* et *Themistio* p. 74. d. Ἀρταμίνης, atque ita forsan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶναι: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in *Id. d.* p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Quī Ἀπρεθαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄπρος originem Persici nominis referrebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶναι) Nullam νομιζόμενον litem expe-
riretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: causam lo-
num Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi plura-
libus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filio-
rum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gen-
tium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius Vit.*
Constant. I. 21. νόμος φύσεως. Videndus est *H. Grotius Iur.*
Belli et *Pac.* II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores.
WESS.

CAP. III. [2. ἀνμάχτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae qui-
dem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις
ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα
λόγος τί τε ἔχη. Nec multum *Pindari* abit *Pyth. Od.* I. sub
fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ φάτις. Aliā, eaque iucundā
figurā, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et
Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἰμὸν ὄνομα Μαρτίδιον ἔχει φάτιν.
Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν)
Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum
libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna *Marathonia* quinto;
quandoquidem eam apparatus ad novum bellum trienna-
lis excepit, et quarto anno *Aegyptus* defecit, *Persarum*
excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum
ergo diem *Darius* obiit sub annum *Olymp.* LXXIII. secun-
dum. At haec uberius *D. Petavius Doctr. Temp.* lib. X.
23. et *H. Dodwellus Ann. Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειρσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειρσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειρσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus *Portus* ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιᾶν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἡγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad cum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μύιστον, [*lin. 4.*] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* Diluc. *Thucydid.* pag. 714. WESS.

3. ἐποίητο τὴν στρατιῆς ἔγερσιν) Ἄγειρσιν recipiet ex Codd. munitum in Diss. *Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μύιστον Περσίων, in excerptis e *Clesia* Ἀρτάπανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται δυνάτος παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin. 9.*] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσεις, quam vim indit clar. Gronov. vocolae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur Noster I. c. 27. VALCK.

14. ποιείσκειτο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκειτο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποιέσκει IV. 78. et ποιέσκειτο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin. 15.*] περικαλλῆς χώρα, delete intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli* Pers. vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. WESS.

15 seq. χώρα --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud Gron.] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διάκειται τὸ ἔχον. *Metopus* *Stobaei* p. 7, 11. ἕκαστον τῶν ἰόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τᾶς φύσεως ἀρετᾶν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat Nobiliss. *Alb. Frisching* *Bernas*. *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἱππῶ, ἃ τᾶς ἀκούας, et ἃ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀπταιοί.) Similia dantur *Platonis*. *Archestratus* *Athen.* III. p. 105. A. Ἄλλα παρὲς λήρον

παλὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνοῦ· Εἰς τὴν μὲν πλειᾶν πάντων ἀρετῇ τε κρείτιστοι ἐν Λιπάραις. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον παλὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversà lineolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae Thesaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλευῶ παιδᾶς, memorat lib. IX. c. 57. Θῶρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδῆιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλαύνοντι Θησσαλίας δι' Ἀλευαδῶν προῦδόθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλείου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vigit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τρὺς πρῶτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ἔτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de Pauw putans, προσωφύοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτου ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσωπτόντο οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: hæc verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat ætas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαβίτης oraculorum *Musæi*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomæ Mag.* διαβίτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαβίτης καὶ δημογόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in Διαβίσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσωπτόντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσωπτόντο οἱ Vir doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallæ* latinis prætendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσωπτόντο vel προσώπτειν activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσωπτόντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsitan scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paulo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφίμωτο, acodebat ad regem, cum eo agebat. Præterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδω Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱμηνίως, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονέως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνῶν, a *Laso Hermionensi* deprehensus ἱμποιῶν ἐς τὰ Μουσαίου χηρσμόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἑμβαλεῖν, et παρενθῆναι πεπλασμένον, id Herodoto dicitur ἐμποιῆσαι, et Pausaniae II. p. 171. memoranti 'Ησίοδον ἢ τῶν τινὰ ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Ησίοδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μισηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησίοδον ἢ τὸν 'Ησίοδῳ Θειογονίαν ἐποίησαντα de eo, qui ingenii filiolum Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. vs. 5. S.

19. ἀφανιζόατο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδυκίναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δύσα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πεισιστρατίδαι) Addunt Codices complures καὶ οἱ Ἀλενάδαι, quae Med. et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in Herodoti Msttis prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in Var. Lect. notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποίητο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferebant edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante Wess. edebatur, sed στρατὴν consentientibus fere msttis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum Schaef. VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάσσων I. 77. et δυνάτωραι πολλὸν III. 103. ubi Gronov. Achaemenem Ctesias Pers. c. 52. Ἀχαμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. lxxix. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πέλιως et ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλή τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξέχων ἀβήροις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἰποῖσι σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γιρόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐκκλητὸν λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξε Εἰρήνης τάδε) Totam Xerxis orationem, μετακτινομισμίνην εἰς τὴν Ἀθῆναις δαδάσκον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λίσχην τῆς τε αὐστηραῆς καὶ τῆς ἡδίας ἀρμονίας μέσσην εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυῶν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνιμ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint secuti ibidem docet. VALCK.

8. εὐδὲμα κω ἦντριμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. εὐδὲμα χρόνον ἠντριμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῆνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσηρήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπίλ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοέω πρῆσσειν ὑπερβῶμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα αὖ διανοεῖται πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβῶμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβῶμαι corrigendum I. 107. ὑπερβῶμαι τῶν μάγων τοῖσι ὄνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliqua communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβῶμαι et ὑπερβῶμαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβῶμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβῶμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβῶμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγινετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πρῶτω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, εὐ δὲ -- πρῶτας τὰς Ἀθήνας ἀπελᾶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῃ πρῶται κεῖται τὸ ἐκπρῆσαι ἐν τῷ, πρῶτω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πρῶτων ἡλθιν, ἤγουν καύτων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo P Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἷα ἔξεν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμῶς ὅλα ἔρξαν, ἰς τὴν σφειτ.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dubat] ὅλα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφειτῖραν ἀποβάτης, --- ἐπιστασί που πάντις. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἰς τὴν γῆν τὴν σφειτῖραν: deinde, ὅλα ἔρξαν --- ἐπιστασί καὶ πάντις. Ut supra ἰθὺντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμοῦμαι στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνδρῶνμα ἐπ' αὐτοὺς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνδρῶνμαμα ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγυπτίας κακῶς: in istum sensum ἰσημένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλος ἐμουρτοῦσαν) *Dionysii* schedarumque ἐμουρον τοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Ποῖα NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐκ ἐπὶ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remissentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἳ τε ἡμῖν αὐτοὶ --- οἳ τε ἀναίτιοι) *Ista Dionysio* restitui debebant pro οἳ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἳ τε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρεῖται παρῆναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρεῖ συμπαρῆναι: *Dionysius* δὲ παρῆναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶρα αὐτῷ δωρεάν ἤδη τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα αὐτ ἡμετέρα. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quorum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443. “ Ipse vero Schaeferus doctissimo *Corayo* se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἢ aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiat, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. αἰκῶ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμέτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis *Dionysii* et *Herodoteis* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῶν δοκέω, etc.) Est haec ultima *Xerxis* oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλῶν) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — *Xerxes* haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii* Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime *Valerius* IX. 5., inuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῶν) Plures si ὑμεῶν αὐτῶν πρὸς se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγίλασι τῶν Σικυωνίων*. Plato pr. Lach. *εἰς γὰρ τινὲς αἱ τῶν τοιούτων καταγίλῳσι*. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμῶν in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμῶν in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ans. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμῖας, non ὑμῖας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγίλῳ* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδίκους) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπιόν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι — καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῶντες. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρίους κατελάμβανι. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. κερῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆτηρ, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἔχει λόγος, ὅ καὶ

σῆδ' ἄλλοι πολέμων δρᾶσιν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum προσβίαις καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο ταῖς διαφοραῖς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι. quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἴτ Philippus, καλλιόν ἐστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτον λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τούτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτον λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτέων ἀπικινέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτον λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτον λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο; sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de caussa, πρὸς et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim η et α scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέηνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέηνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφηνεῖαν λεπτοῦργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλεάειν, et ἐπιλεάειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri *ἐπιτενώματα*, sive *gulae scitamenta*, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἂ θάσιν οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. *eiusd.* Ed., ubi ex Mstis, in quibus *ἐπιδήσεις*, ἐπὶ λείανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρη θὴν πάντα τελαίται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπὶ λείαντας τὴν Εἰρήνην γινώσκων: ut Alexander Macedo λέγων τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex *Alexandri μελέτη* specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν διαβροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἴτεροι παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἴτερόν χρυσῷ παρατίθεις κριτῶν τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτὰ. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tineta fuso citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπειδὴ δὲ παρατρίψωμεν ἄλλω χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπειδὴ δὲ ἴτερόν συγκρίνεται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἴτερόν χρυσῷ παρατίθεις, κριτῶν τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρίψωμεν ἴτερόν χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et conmodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραβλεπεῖν et παραβλέσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβλεψήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβλήσωμεν aut παραβάλλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρτριβεῖν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρτριβόμενος μολίσβῳ, scil. σίς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) *Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat.* WESS.

26. οὐκ ἂν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρησι) Et hic haereo. *Gronovii* enim explicatio haud scio *Artabani* mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae *Artabani* si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo *neutrubi succedet, sed si* etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26. seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκων sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia adfirmative expressa cum praecedente particula conditionali ἰδ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρῃ, lin. 22.) σφὶ ἰχώρησι, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήναι) Non displiceret μὴ βούλει, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκῇ est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὶ θίλει) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσματικῶν αἰ κριτίον τὰ καλὰ εἶπαι καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβαλὲν ἕκαστον τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γινώσκοντα, ἀβουλοῖσαν τῶν ἐναντίων τυχόντα, καταρβῶν καὶ ἔτα πλείω, καλῶς δοκούντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχίου καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι - - - οὐχ ἅμα ἢ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅρῳς ὡς τὰ ὑπερίχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κινεῖ: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσηκῆτι βίβλα et ἐφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλει ὁ θεὸς τὰ ὑπερίχοντα πάντα κολοῦναι, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 5. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ εἰς ξίαν ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἐξ Φαντράζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — Φαντράζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ Φαντράζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum Φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum Φαντράζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιζε αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἔκνιζε, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Φρονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίζει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατασκήψον βέλος πάτερ κεραυνού. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

περινοῖ indicata sunt. βῆλος de *fulmine* dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδριον pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἰφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [acil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἰφθάρησαν recepit Wess. quum ἰσθάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἰφθάρησαν, loco διαφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἱπλάσσοντο, ἐξ ὧν ἴλλον, ἐν ὧν ἱπλάσαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἰφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δινότερον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάει, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν τῇ [lin. 71.] κατηγορίᾳ defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρίοντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincere, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρίοντος κατηγορίᾳ. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρωόμενος ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζεται, - - - τὴν ἀπολογία τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραινούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. Ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, - - - ἣ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπινομεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὸν τι, sed una voce παρὸντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὸντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὸντων, ab aliis in παρὸντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαλὼν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptōr.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doricis usurpatis, κτενίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. "Ἰν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formioe frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείῳ τοῦ Ἑταίρου etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κόρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercudit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν πατέρων τῶν ἐμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὲ καὶ γίνηται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονηότας ἡμῶς τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνηται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἰλάσας ἐπ' ἄνδρας τούτους, τοῦςγε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν ἐμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δισπότας, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνηται, si quid autem evenerit mali. ἐάν τι συμβαίῃ, ἐάν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. πικρὴ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωντῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomèn, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententià, frequenter λόγον ἰωντῶ δίδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκί εἰ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὕρισκε πρῆγμα εἰ εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατιῦμα μὴ ἄγειν) lure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομυτιν ἀπάταν θιοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προίπας ἀλίζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio. Πέρσας videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id typographetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσων, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγγίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγγίστροφοι μεταβολαί Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπιτίθει [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄρεκὴ δαίμωνων ἐπιτίθει. WESS.

5 seq. Φρεσὼν - - ἐς τὰ πρῶτα οὐκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἀν' χρόνον ἢ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατοτέρα γίνεται. Ἦβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgatis, ἡβήσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκτο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιεῦμενος, neque etiam τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσαι. [lin. 7.] Msti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχῆσαι glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γεγόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censeri posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλέοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Cyr. Παιδ. III. p. 43, 15. Τυγράνῃ ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνῳ: Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39, Ποσειδίππον ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλέοντα. καλεῖν τὴν ἀρχὴν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἰδὼν παῖναι censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἔστι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminae speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρισία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλλήνων καὶ Μενέων Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπίθεις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ — παρ' ἐμοὶ κέρνεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodoteæ, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: ut hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτε. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem *Vir doctus* adiicit: „Aut sic: περιήκειν (ταυτίσσι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus le praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27.* Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae ciant; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt. [Conf. *Polyb. XI. 29, 9* seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys. III. pag. 44. c.* imperium popolare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φεραὶ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγχιαίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνες [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σεωυτῶ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. *Magnus Animadvorsor* ad *Athen. XIII. 1.* [*Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.*] hoc pro usu excitavit *Thaliae c. 119.* ὅς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κίχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. *Clarissime Euripid. Andr. vs. 6.* Νῦν δ' οὐτίς ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πίφκειν. Sed vide *Abreschium Dil. Thucyd. p. 514.* *WESS.*

19 seq. Διὸς τινας πομπῇ, οὐκ ἐώντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum Vallae, οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνπαινίον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἰς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in Vallae Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T'. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. περιπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῶσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστ' ἰῶνται αἱ ὄψεις τῶν ἀναιμάτων τὰ τις ἡμέρης φορτίζει. Quae in vila usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχον μετὰ χεῖρας) Supra c. 5., τάπερ ἐν χερσὶν ἔχουσιν, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἂν μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἐστὶ) Egrege aptum est ad fraudem δραμὰ Arch., de visis per quietem in Macroβii Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρειω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Vaickenaarum habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebebat Galeus Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητέον ἥδη ἐστὶ· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχίως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς δεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in Var. Lect. disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. Pindarus Nemeon. Od. V. 33. ἡ σιδηρεῖται ἐπαινῆται πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παραγρῆναι [lin. 42.] ex Arch., assecutusque est coniectando Reiskius et Abreschius. WESS. — αὐτὸ παραγρῆναι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἥδη ἴημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἥδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille cepsuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἴημι revocavit, pro εἶμι cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in Var. Lect. ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καὶνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θιμμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὁ βελὸς σιδήρειοι lib. II. 135. *pristinum* non adiuvant. Σιδήρεια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θιμμοῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρεια ληθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύνων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰστυχιθίντος κως σιδήριον ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ἰονικὸν ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἤδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque *Gesnerus* quam ceperat *Valla*, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλη πεισόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub *Hessonibus* scripserat *Valla*.] Ista proximum accedit hoc *Thucyd.* II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπισεν ὑπὸ ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ ὁ καὶ τῇ ἀτολμῇ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἶκιν τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν, prorsus morem gerere volebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἶκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τε βίην καὶ ἀγῆνορι θυμῷ Εἰξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istis, ait, εἶκιν δοκεῖ ὅσα καὶ διαπότης ἐγκλενομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἡμαρτον ὄργῃ δ' εἰξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρην. εἰκνντας καὶ Plato- ni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) *Bellis supersedentem*; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα,

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχύωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμῇ) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φοβὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa φοβὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] afflictura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonica pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτει, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρεῖος ἱστῶν οὐκ ἰδέσθων δίκαι, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar.* *Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πῆμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch. ἀναισιμουμένῳ* laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydeidei* voc. Χεῖρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμουῖσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὔτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆνις εὐρίσχωται ἀναισιμούμενοι ἢ Ἐλεφαντίνης πορευομένης εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσερα ἔτι πληρία, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νῦν ἡμεῖς ἀνομένῳ, inchoante die, *Apollon.* Rh. II. 496. III. 1339. et ἦντο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνταί apud *Homer.* l. c. τελευτᾷται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πῆμπτῳ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνταί Ἀνόντος Ἀνον Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόντος, Φρόνιχτος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophon* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum ἄννην, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiusmodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturā viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' εἰ ἕτεραι commodè intelligetur verbum εἰσὶ. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαί. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἕτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἐφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαί, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαί συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphelius in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. καὶν δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit*; et *ἐπίλυσι τὸ μέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἱερίων ἑύματα* - - - ὑπὸ Εἰρήνῃ πάντα ἐπίλυσι. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰνείους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπίλυσι*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλύειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hīc tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσηγορεύεται etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Oritur enim hīc moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exseruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad univēsum expeditionis paratum, hī intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoet, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eādem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verhis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μὲν δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἢ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἢ δὲ δὴ λίαν. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρασκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα etc. S.

5. ὄρεσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι ἐς πλεῦνας ἐλάσσονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπτουν πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. Av. III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξουν ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ἐπ' αὐλητῶν. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείας καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἰστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πικνιδῶν. Πίνιν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἄδων ἐπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβαίης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχαιῆς, Tzetzae Ἀρταχαιῶς, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐντὸς Σάτης) Unde Valla ἐντὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossā a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθωον [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύσσοις [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνη μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- ταῖς δὲ ἄλλας, Θύσσαν, καὶ Κλεινάς, καὶ Ἀκροβαίους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δῖον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἡ διέταμα τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorcm *Vallae* [praetorium intelligentis] P. Leopard. iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 155. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθῶσι χρῆσθαι, οὐδὲ σφίσι ἰσθὶ τοπαράπαν ἀγορῇ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyp. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶτος πολλὸς ἐφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληθισμίνος: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου εἶτος ἥξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν διὰ δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλῦσαι, καὶ οὕτως εἰλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρυξί) τὸν Ἄθω κατὰ πτερ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο διὰ παρὰ Ἡροδότου ὠφίληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tantarum navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμιζειν et ὑπερισθμιζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἐλαστρομεύσας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νέας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νηῦς) ἐξεύρύσαι ὑπεξεύρύσαι ἐπειρύσαι κατειρύσαι et παρεύρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερενεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustis transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρισκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρισκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurac, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet iilis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάστο (activa notione) scil. Xerxes, paravit; confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμητοῖσι) Non repudio πορθμητοῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμῖα, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμῖα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit εἶτον ἀλλοισμῖον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ἄν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἐτέρων οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαϊανδρῶν nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγεῦ, μείζονα δὲ ἔστι ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. εἰς τὸν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ αἰεροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βεσίδαι, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκήσας) Xenophonti δῆμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκὸν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem 'Αναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέως usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - Μαρσύω ἀσκήσας ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκήσας, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. 'Αν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti 'Αναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει - - ἐνταῦθα λήγεται 'Απόλλων ἐκδίδου Μαρσύαν νικήσας, - - καὶ τὸ δῆμα κρεμάσαι ἐν τῇ ἀκρῇ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit Salmas. ἀκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρης τῆς Κελαινίων ἀνατρίλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σηλανοῦ Μαρσύω ἀκούς ἀνακρίμνεται. Voce ἀκρης in ἀγορῇ depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθίοποις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. WESS. — Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπαρτίκῃ.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyaeo VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνιτε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινίοντι μεγίστοις: sicut Λυσιστράτης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικαίως: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιάς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιαζούσαν αὐτόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἢν παρίσχειν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεδούσας ἐπὶ δύο χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. δις χίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνηγράστου: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat *ἀργυρᾶς δραχμαῖς εἰκοσι*, sex adeoque florenos: vid. *I. Perizon.* ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμιμήσατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος) *Laurentii atque ex agricolis ansam Porto aliisque dedit γεωπόνων refigendi. Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. *Γῆπεδα* sive *γῶπεδα*, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκέων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπέδιων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθ' αὐτὸς τέπερ αὐτὸς ἐκτέλει, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Luceae* Ev. XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθ' ὁρῶς ἃ' ἔν' ἔχῃς ἀνὲν ψόγου, Καὶ μικρὰ σώζων (τοῦτονδ' ἵκναι περὶ.) Μηδ' ὡς ναυὸς ναυκληρὸς, εὐ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνχ' ἐν σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐκ ἐν σίβει πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. 'Αναβ. I. p. 10. ἐς Κολοσίαν (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κύδραρα πόλιν) Eamdem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Gáleus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλλάτιος, πόλις Λιβύης, 'Ηρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εἴμι πλατάνιστον, τὴν κάλλιος εἶναι etc.) Velut ἱραστής, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψιλλοῖς τιμῶν τοὺς κλαίους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπον, ὥσπερ ἱρωμένη φύλακα καὶ φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῷ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in 'Αθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persue rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῷ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτειναν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — 'Αθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρυσώσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. b. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μαλεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἐπεμψαν Δαρσίῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 151. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Vallā atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte junguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini αἰρας λαπτάς τῆς ἡπίρου lib. VIII. 107.; neque infitior adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γειφυροῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλησποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξύ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σάνιδα προσδιασσάλευσαν) Infra IX. 119. Artaycten σάνιδα προσπασσαλεύσαντες ἀνιχνέμασαν: id est πρὸς σάνιδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σάνιδα διασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Hesych. Σανὶς - - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον - - - Ὀλεπρ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτώ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, ἔστηξεν ἀχανὲς προσπιπατταλευμένης, Ἀφῶνος ἄχρις αὖν etc. Eiecta voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχμῆς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit inodus. Herodoti *Artaycles*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai templo*. [lin. 9 seq.] ἀθίμιτα ἔρδσται. (in τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθίμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., καὶ ἀθίμιστα ἔρδιν παραινῖ: ubi ex Arch. enotatum, ἀθίμιτα βέξιν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάρτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex Mssstis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθίμιστα ἔρδσται) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθίμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian*. *Dea Syr.* c. 12., ἀφαιμίστια ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. καὶ - - ἀθίμιστα ἔρδιν παραινῖ. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σκινὰ διεπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λικολίνου etc.) τὴν μὲν - - τὴν δ' ἰτέην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσι τριηκοσίας ἐπικίεσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicationis. Gronovius ἐπικίεσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιβίεσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret. accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἰθιμίσθαι et καθιμίσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφυγῶ φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μὲν ἐφικίεσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius*. *Conmode*, haec dum meditor, in mentem redit Homericum *Iliad.* E. 748. Ἥρη δὲ μάστιγι θεῶς ἐπιμαίετ' ἄρ' ἔπλους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσι τριηκοσίας ἐκίεσθαι μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Aeschyli Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195. De mari pontibus strato Aeschylus est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Aeschyl. Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὦς, δεσμώμασιν Ἥλπισι σχῆσιν - - - καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶν στρατῶν. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec Aeschyli Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Iuvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στιγίας ex Med. bene scripsit Gronov., quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισταί, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix, 11. Lexicographis aequae ignotum ac Herodoteum Στιγεύς. VALCK. — Praeclare στιγίας ex Msstis Galeus et Gronovius. Conf. Iuvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶν ποταμῶν aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, Odys. i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἱγραζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπεριβάλλοτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθησὶν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπεριβάλλειν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: τοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα εὐδείς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἐόντι δολιγῷ τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αἰκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνυσαν. Erat enim cap. 33. αἰκτὴ τραχὺὰ ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβυδῷ κατταντῖον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν αἰκτὴν ἐξ Ἀβυδου ἐρμειώμενοι ἐπιφύρου τοῖσι προσέκτιστο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34., 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτίετο, ex praecedente verbo ἐπιφύρου in promptu erat nomen substantivum γιφύρας intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ἐξυγνύναι γιφύρας frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, αἰκτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ θύξι dixit Herodotus, quilibet lector τῇ θύξι τῶν γιφυρίων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capitis verba, οἱ μὲν ταῦτα ἱποίσαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῶν πλοίων etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seqq., partim attigerunt *Casaub.* alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipi disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro- rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπέχον τετραπύργον καὶ τριπύργον.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccxlx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficient, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριπύργιας, vel uno verbo τετραπύργιας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἵνα ἀνακλωχέῃ τὸν ῥόνον) Videlicet ὁ ῥόος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀνακαχύνειν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire. quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατήκταν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατήκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἱρίης: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssii aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus exspirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀνακαχύνειν lin. 7. ἀνακαχύνωσι maluerit. „ἀνακαχύνειν si ferretur, inquit, debet referri ad γίγουσι ἰσάμεν.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccclx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxlv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθέτης: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου -- κατὰ ῥέον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίας, [ἐπικαρίαις puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀναχωρῇ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellegeris post ἀναχωρῇ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, nē in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἑπικρασίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἑπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res reddit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellespontum cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱρίνης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱρίνης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱρίνης: articulus enim ante ἱρίνης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλουν δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impressa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrac, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαυγίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίων, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλους ὑπόφανσις, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλους adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρεις quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam-reliquerunt, quae esset διέκπλους*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. *Var. Lect.*) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconter: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. *Var. Lect.* l. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὅνοισι ξυλίνοισι) Egredia huic loco medela ex Med. et aliis. "Ονοὶ sunt axes; ὄνισκοι axiculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνέυσθαι, ἥγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τίλνειν. "Ονοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Πετανῶν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. *Var. Lect.* S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. inprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπιζεύγνυνον, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Planius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. καταναΐξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντις, εἰς τοῦπῶς ἀναχωρήσαντις, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντις γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive ναναγμένος, quomodo Masti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χιμαγωγούς καὶ κλισματά, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίευσαν ἴθην καὶ ἴθην, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo ἰεῖναι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτὸν χῶμα: et apud Hesych. Χυτὸν χωστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτὸν λέγου Ἡρόδοτος τὸ χωστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπιειφίλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπιειφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto; ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus; aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τι νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἑξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανής ἦν,

οὐτε ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλισα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινεφέλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνέφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari earmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrerentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἴτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπάντειαν εἰπὺν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἰσημίαινε γὰρ αὐτῶ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος· εἴγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδέκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniecit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro in-pingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέτο τὴν ἐλάσιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poëmatis Theognis: Εὐχόμεν μοι κλυθί, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλαλεῖ· Σοὶ μὲν τοῦτο, θία, σμικρὸν, ἡμεῖς δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram *Andocides* in exordio Orat. de Myster. δηῶμαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ἱεῖα χαρίζεσθαι, καὶ ἡμεῖς ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παύσασθαι τῆς στρατιῆς) στρατηγίας mallem. Praeve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ῥήτησθε παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παύσασθαι τῆς στρατιῆς, καὶ καταλείπειν αὐτῷ γυροβοσκίαν. Scripserat παύσασθαι τῆς στρατιῆς. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηγίας et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηγίας ἀπολείψασθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ῥήτησθε παρὰ τοῦ βασιλέως, παύσασθαι αὐτῷ γυροβοσκίαν, ἵνα παύσασθαι τῆς στρατιῆς, καὶ καταλείπειν αὐτῷ γυροβοσκίαν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto. Plutarch. ἵνα παύσασθαι (sive potius ἀφίστασθαι vel ἀφίνασθαι τῆς στρατιῆς. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίστασθαι τινος τῆς στρατιῆς, ὥστε παύσασθαι εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lyeurgos memorantur contr. Leocr. p. 152, 35. οἱ ἀφίμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἵνα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίνασθαι τῆς στρατιῆς, Herodoto dicitur παραλείψαι τῆς στρατηγίας: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλείπει τῆς στρατηγίας. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praectura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηγίας receptum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Annot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡτὶ τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 54. Ὡς ἐν τοῖσι ὡτὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκεῖ ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρεφλος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοῦτ' οἱ σὺ ἀκούσας ἀνοιδάνει: ex quibus Herodoto restituerem τούτοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπεραντρία δὲ τοῦτέοις.) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus Iliad.* i. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti *Herodotei* interiorem sententiam *Camerarius Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται.) Hoc ego *Codicum* lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti.* *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλα ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent *Codices.* οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μέσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήνης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ὃν ἐξητήσατο, ὠφάξας καὶ διατεμὼν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξέναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca.* De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ̄ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam con migravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abesset aliis *Codicibus* voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξ̄ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ̄ *Hesychio* redditur ἀναμιγευμένος: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto.* *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλούμενοι) Quae hic διπλογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. *ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξάν*) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παῖδ.* VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaxa* carpenti genus et mollissimae vocationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. *καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.*) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, *ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες*, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, *hastati*, qui Persurum nobilissimi post regis vehiculum incedeabant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, *βασιλίστιαι χρυσᾷ*, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum *hastati Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. *ἐς Καρίνην*) Pro *Med.* et aliorum *Καρίνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani Καρίνην*, πόλις Μυσίας, *Ἡρόδοτος* *ἰβδέμῃ*, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] *Ἀτράμυτον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. *ἐπίλειπε τὸ μέθρον*) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλειπε sive ἐπέλειπε --- *πινόμενον* contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέθρον intellige κατὰ τὸ μέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. *τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν*) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. *ἔθυσεν βοῦς χιλίας· χοάς δὲ etc.*) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi chilio*mb faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοάς οἱ Μάγοι τοῖσι Ἡρώσι ἐχίαντο, id est, ἐνήγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπισε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπισε, vel ἐσίπισε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσίπισε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπισε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνεπαύωναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπισεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπισε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιθίας expectasses, aut Γεργιθίους: sed Γέργιθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρη) ἐξέδρη corripiebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: Θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. n. et Harpocrat. in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προεξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάκρυτα) Specie alienam, γενεὰ suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 609. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχοῦ κίχρηται, ὡς ἐν τι ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ αἰνίου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδρωπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡς ἦν) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta posebat usitatissimam: Οὗτος ὢν ὡς ἦν Φερσάβεις Ε. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ Φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adaeuit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σα, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κειχωρισμένα ἔργα σα, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγω πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. *Plutarch.* Consol. p. 109. B. Τὸν Ἥλιον εἰσελεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. *Lacrymas* stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, εἰσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐπείσθαι μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐπείσθαι μοι. In *Isocratis* *Panathen.* scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο; ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39, etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Pro-meth. pag. 26. Ἐσῆλθέ με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖτον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσαι) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [l. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοοῦντες, -- ὡς ἀσπάζοντο τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτινι ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ συμπί- σοι: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσαι) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσαι, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσαι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi inuncta intelligunt συνταράσσουσαι, καὶ ποιῦσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἰόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω δὲ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Ὡς δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσίας τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γευσάμενος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphoriion, Ὡς γάρ, τί ποθ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔσται, in Stob. Sermon. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generā humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλείων scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ἔστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. r. sic adhibuit *Herodotea*, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλιαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἡδὺ γενομένοις ὧν στεινόνται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στεινόνται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, *Herodoto* dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. r. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariensis.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γεύσαι βουλομένοις τῆς καλλονῆς τοὺς πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνον τοὺς πολεμικοὺς γάων. *Venuste Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γεύμα τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. r. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἄνθρωπον τὸ γεύμα. *Idem* de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεύμα παρέχειν μήτε δαΐγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLIX. 8. Φερίγγυος ἔσται διακῶσαι) *Talia* fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστάταιν Φερίγγυος, et

vs. 455: Φερέγγυον Φρουρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Junge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἓνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκ ἂν δὴ ἰόντων τοὶ λιμένων ὑποδεξίωιν, in Lexica receptum Ὑποδέξιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certē λιμένες δυνάμενοι δεξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδέξιμοι, id est εὐθέτοι εἰς τὸ δεξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στῆγαι· ἀλώσιμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphonis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νειμασ-τες ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορώσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολεμῇ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἢ γῇ ξύμμαχος κεί-νοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἰθέλει si vult ventrem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἰθέ-λει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὦν ἰθελήσει ἐκτρέψαι τὸ πέσθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλέπομενος displi- cet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. E. μήτε λα-ν-θάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἶα φιλεῖ, κλεπτοντα τὴν ἵσθον. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρ-βαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφισαν. Conf. Perizon. ad Aelia-νί Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρεξίης γὰρ -- οὐδεμὴν πληθύνει) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκό-ριστον ἔφην πᾶσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. *ὁ βουλευόμενος μὴν ἀββωδῶς, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη.*) Haec *Ios. Wasseo* censetur aemulatus *Thucydides* in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac *Artabani* diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὴν θράσος, λογισμὸς δὲ ἔκπνον φέρει: quam tractavit *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 38. Herodoteum illud meā sententiā *Thucydidis* expresserunt *Archidamus* et *Hermocrates*: ille lib. II. c. 11. χρηὴ αἰδῶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέως στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδιδάσκει παρασκευασθαι: id est ἀββωδῶς βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat *Syracusanus Hermocrates* lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὴ καταφρονεῖν τοὺς ἐπιδόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀληθείᾳ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλισταῖτας νομίσαντας ὡς ἐκινδύνους πράσσειν. Similia dantur *Demosthenis* et *Polybii*. VALICKI.

22. *ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη*) Multa veteres his gemina. Satis unum erit *Sallustianum*: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: *Catil.* c. 1. ubi plena manu *Wasse* et *Cortius*, illisque prior *Ioach. Camerarius* ad *Aristotelis Ethic. Nicom.* lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδίξαι) Inconmodum erit μήτε, cui *Gronov.* locum dedit, ni μή τι cum *Abreschio* formetur. Vulgatum, munitum *Codicum* suffragio, stare potest. Idem *Vir* doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale *Aristoph.* *Pac.* vs. 471. πῶς οὐ χωρήσει ἄδηνον; *Lucian.* *Dial. Deor.* XX. 15. ὅπως μὴ ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὶ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem *Xerxen* facit *Herodotus*: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur κῶς χρη, (non πῶς χρη, uti temere in nostra *Var. Lect.* itemque in *Notula contextui subiecta* scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi κῶς h. l. idem ac ὡς vel ἔκως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum *Abreschii* πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsitan facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valek.*] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοὶ, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσῃ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἡμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκυρόν ὑπὸ Ἀχλλείως αἰλούσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν: quae *Kühnio* tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius *Noster*: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτέοντες) Ad huius imitationem his *serve κίνδυνον ἀναρρίπτειν* dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν ῥίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. *Lusian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὅλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magni et commemorabile, *Herodoti* *Xerxes*, μεγάλα, inquit, πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρῆσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρῆσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip. Suppl.* vs. 759. Φόνω καθαιρῆσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρήγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταιρῆσθαι, *Suscipi solent* *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton* lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ᾧ γύναι, μεγάλας ἐπινοίας

κατορθοῦται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων διῆται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιριῖν (ionice καταριῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioris eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταριῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιριῖτ' ibi activā forma, non καθαιριῖθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καταριῖν ἀγῶνα est *peragere*, (*feliciter*) *conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέρα μίᾳ δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud *Herodotum nostrum*, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφί συγκαταριῖς, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina *feliciter* conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocine an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τούτων [non τοῦτον] τὸν εἶπον ex *Scriptoris* calamo fluxerit. Videntur turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τοῦτων vel τούτου legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censeo: τῶν ἂν κου ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτου τὸν εἶπον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μῆκος ἐκτεῖναι λόγον scripsit *Aeschylus*; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui Nolaniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Iliensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem *Themistocles*, Ἀνδρες Ἰωνες, οὐ ποῖεστε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμόν ὦν βαλεῖν) Puto *Vallam* habuisse βαλεῖν, ὡ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὡ βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμόν βαλεῖν. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχονεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius comilitium manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est: Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles Trachin.* vs. 599. ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Aretaeus Cappadox Morb. Acut. I.* 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νοῦσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, causa defuit. πρηγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σοῦσα) Iustum probumque *Diodori XIII.* 96. καὶ Δέξιππον ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμείας συνίλεξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυὸν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεισθαι vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδειται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν πρὸν σπεύδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακὰ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod. I.* 206. πᾶνσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. *Thucyd.* p. 404. μανθάνετε καὶ καὶ σπεύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. *Soph. Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπεύδουσ' αἶμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπενδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi *Herodot. T. VI. P. I.*

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *ἐπι-
δρι, studetis. S.*

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχαι) Haec regis professio similima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. *ed. Venet.* ὁ προφήτης Δανιὴλ μίγα τι χρεῖμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι πρὸς τάγματι δι' τοῦ παῖσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθιῶν ἐπιστατῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Οἱ οἱ οἱ γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχιν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφουράων Εἰλαχας μίγα ἄστν: ubi scribendum in Scholiis εἰλαχίνας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πίδου ὅστι (ὅστι) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λήξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογγαῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογγαῖν, εὐμοιρεῖν. Μαρολογηῖσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίνης στορνύντες) Adleverat margini *ed. Ald.* viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίνη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. XXI. 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. prae-buit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες *edd.* Equidem στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaef. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλέουσι) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime *L. Küsterus*, in *Musis*. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀνὰ κλην καλέουσι, uti τῶ γαλμα, τῶ ληθις alibi, aut τούτω δὲ τῶ ἀνὰ κλην lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab *Aldo* et *Hervagio* optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. **WESS.**

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita *Vallam* legisse *Portus* iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, si τῶ ἡλῶ ἀνατιθεῖς κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor *des Essais de Critique* p. 202. **VALCK.** — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat *Gronovius*; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. *Med.* enotatum, de quo in *Notis* monuit. **S.**

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est *Cl. Corn. de Pauw*: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimat. **WESS.**

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte *Themistius*, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι ἔβηξεν τὸν Δαρείου. Indidem *Declamationi XXI. Libanii* p. 535. κ. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπου τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum *Atho* et stratum ponte *Hellespontum* innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino ἑξέτης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. z. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. *Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat.* Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito *novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ*: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: *θιῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπῳ τύψ*, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γυνὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πᾶσιν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., *ἐπάγων πάντα τὸν ἥπυον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας*: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατίβαινον ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ταυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἐσμίκευεν τὸ πρῶμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μειδύματι representat Aristides T. II. p. 318., *εὐστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπῆν (ut ita dicam) ἀνθρώπων*. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθιν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλην. VI. p. 341, 10. πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πᾶντας ἀνθρώπους ἀντιταχέσθαι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Maerob. pag. 505., τὸν Ἀχιλῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. 'Η δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἢ χρησμοδία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. εὐξέμβλητον τόδ' ἔστι. *Iones* λαγόν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵππος γάρ ἔτεκε λαγών) Λαγόν suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatius exegissent viri docti ad *Valer. Maz.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd.* *Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανρός Grammaticis αὐθάδης, ἐνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρίαμα, ἔπαρμα, οἴησις. Ἀγανριάν, τὸ μεγάλας γανριάς καὶ ἐπαίρεσθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θίειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo N. T.* cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νευανμάχηται τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βλεν ἔξῃς, δειδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγέσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* *Antis*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφῆναι. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης αὐρῆς) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνος χώμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίον ἀνατολὰς, recte Palmerius θρίνας, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τείχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κίχλνται) Τείχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σίβμιον τείχος Ἡραῖον τείχος Ἀβώνου τείχος Γορδίου τείχος, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, τείχεα τὰ Πύρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Doriscō castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἰνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεὺς ἰνδιατάξαι) Qui corrigebat τὴν διατάξιν, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἐνοστρατοπεδυνέσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐξαριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reicculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo aspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum Gronov. tenuit, eadem sententia est: commode vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πλη-
θος reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγόντο ἐς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες ἐς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον. In his συνάξει, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud Longin. π. γψ. p. 252., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνῆμι διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγμένον apud *Athen.* XI. p. 474. ε. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον Φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ κατ' ἓνα μετῶν· λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τιῆχος, ὅσπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. VALCK.

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc Gronovio et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν· ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἴθνη διέτασσον, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circumulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἕξωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. πῖλος ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit Gronovii sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῇ εἰς εὐσίθειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 319. A., et *Iuliani Imp. αὐχὴν ἀπαγής, cervix minime firma,*

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύνητός τε καὶ ἀπαγής* καὶ ἀσθής, quippe corpore *haud bene compacto*, in *Laërtii* VII. 1. 'Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντις ἔρχονται ἐς τὰς μάχας. καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V-49., quae utique κυρβασίαι non erant *πιπηνυῖαι compactiles* admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, *Lexicon* eius docebit. WESS. — 'Απαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat *Valla*; in eademque sententiam *Portus* intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πῆννυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque ἐνπαγής. Recte vero *Wesselingium* ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet *Scholiasies* ad *Aristoph.* Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἔξῃ τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρεῖν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἔχρῳτο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπιτυμένῃν καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, *Herodotum* in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit *Hesych.* in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest *Commentatio* eruditi *Academici Parisiensis Mong'ez*, Tomo IV. *Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici* pag. 7 seqq. S.

3 seq. κινῶνας χειρῶν τοῦ ποικίλου) *Tunicam manicatam Persis Strabo* et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in *Xenophont.* lib. VI. Παιδ. pr., et *Masistius* ἐντὸς θώρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν· κατύπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κινῶνα φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κινῶνος in vocabulo lateat. *Hesych.* Στρεπτοῖς χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρηκος. Propterea *Heliodorus* Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φολιδωτὸν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidis mentionem, fuisseque primitus χειρὶδ. ποικίλου, καὶ θώρηκα εἰς λεπίδας σιδ. etc. quae docta *Io. Christ. Biel* (*Exercit. de Lign. Libani* pag. 29.) coniectura. Simile quid in *Reiskii* stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum *Pavio* ἰχθυοειδέας, et ad κινῶνας referre. WESS.

4. λεπίδος εὐδηρέως ὄψιν ἰχθυοειδέος) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar aibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379. seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo *κιβῶνες χειρῶντοὶ* fuerint *λεπιδωτοὶ* vel *Φολιδωτοὶ*. *Herodotus* tamen infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν *Θάριννα* et τὸν *κιβῶνα* clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς *Θάριννα* εἶχε χρύσειον *λεπιδωτὸν*, κατ' ὑπερθε δὲ τοῦ *Θάριννος* *κιβῶνα* *Φοινίκιον* ἐνεδύκει. In eundem sensum *Φολιδωτὸν* dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. f.* ὅστις ἀν' *Θάριννα* ἔχει *Φολιδωτὸν*, ἢ *δρακόντιον* *εἰσὶ δὴρωμένον*. Eiusdem originis voces *λεπίς* et *Φολίς* [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ *λεπίδες*, serpentium *Φολίδες* dicebantur; quod vere monuit *Brissonius*. *Φολιδωτὰ* *δρακόντια* dederat *Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖος) Vide *Steph. Byz. voc. Ἀρταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his *Adnotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπεὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. *Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam* attigit etiam *Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A *Medis* autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c.* [p. 525. d. ed. Cas.] exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέσθη δὲ πόλις -- Ἀρείοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, "Ἀρείοι sive Ἀριοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus *Graecis* per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μητηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγεληφόροι saepius, *σημηφόροι* III. 102. et *μητηφορίων* Artian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odyss. K'. p. 1659, 10. [p. 598, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum Arch. *ἱταάχατο* [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ γὰρ, *ἱσιτάχατο*, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμένῳ ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. *ἱταάχατο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ *ἱσιτάχατο*: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες *ἱσιτάχατο*: et cap. 86. Hesychius: *ἱσιτάχθαι*, *ἱταεύσθαι*, *καθεπλίζεσθαι*. Σάχη γὰρ ἡ καθεπλίσσις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται, Χαλκῷ μαρμαίροντι *ἱσιταγμένοι*. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκιά τε κράνια*) Restitutum est vocab. *κράνια*: nam *χάλκια*, solitariē posita, quid erunt? An *ποιήματα*, quae comode adduntur c. 80. Certe capitibus munimina, adeoque *κράνια*, *galeae*; quae possunt profecto varie implicari nectique; *πλέκισθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum *galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἱκαλόντο Σύροις etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις* ἐς ὃν ἀπλεγμένας) Ubi habentur οὖρα ἐς ὃν τὰς κορυφὰς ἀπλεγμένα, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπληγμένα: nostro loco si legeretur ἀπληγμένας, sive potius ἀνπληγμένας, alterum nemo requireret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὃν ἀνπληγμένη est in Pausan. IX. pag. 786. ἐς ὃν συνπλεγμένης τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. ἐς στενὸν συνῆχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: *Κυρβάσις* ἴνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacute apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πεπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαρδάρις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνα eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαρδάρις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eastath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδεδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Talis Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xylina. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 5.] ferri potest ob σίδηρα Aretaei Cappad. Morb. Diurn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρείοι] Idem Ἀρείοι III. 93, 12. Caetero conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρτύσιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρτάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σιύνας) De σιύρη et σιυρηφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπριπον) Idem esset εἴμασι βεβαμμένοις ἢσαν ἱμπρεπῖς, vel διαπρεπῖς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπριπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἐποικτιστον γίνος Πρίπου' ἔχουσι: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγέλλων πρίπυ, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλαι, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρίπιν; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπρίπιν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπριπτι τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἱμπρίπεις ἰσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρινω) Verum fuerit Ἰθαμίτρινω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμίνης ὁ Δαρίου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμίνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιοτάτος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γυναιᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ τῆς Γωβρύων θυγατρός? ut Ἀρταβίγνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιῖράς ὑπεζωσμένοι) Ζιῖρά vel ζιῖρά, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iherunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιῖράι' χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι: docente Ruhnkensio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκολλημένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque ultramque in partem flexiles, ἐπὶ ὁδὸν μέν κλονόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque προ-

δεξια, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιά, ad dextram adpensi: equidem περιδέξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni in Φοίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λιοντέας ἐναμμένοι) Sic optime Gronov. ex Med. Αγορῇ ἐνταμμένην scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρδαλὴν ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti l. 3. non, ut vulgatur, παρδαλὴν εἰληφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι verius est. παρδαλέην ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in Ἰλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνίσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. in Φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. οἰστούς μικρούς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μικρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικρὰς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέροις χρωόμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Msssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] smiris, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἤξει Ἀρσάνης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maasvi-cus cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hyaspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter da-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur *Aeschylo* Pers. vs. 37. et 508. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni* Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui *Barcen* fraude cepit, Persa *Herodoto* vocatur Ἀμνής, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamis* germanus frater, *Darii* filius ex *Artystone*, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana *Med.* VALCK.

[14. σικ δ) αἰσῶν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam ἰσῶν et Βουρῶν dixit *Noster*, a rectis casibus ἰσῶ et Βουρῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδῶν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδᾶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἰσφαίνοντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus Afris* et *Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo* Ἀθίοπας, τοὶ διχθαῖ δαδαταῖς, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi Aethiopes* recta et promissa erant comā, ἰθὺρμυχίς: *Afri* οὐλότρηχίς, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud *Xenophontem*, *Achillem Tat.*, *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος *Basilio* M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura piaces xiphias armavit, in *Aeliani* Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἔχοντες) Culte codices pauci εὐκρίνην ἥσαν ἔχοντες, corio armati ierē. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graccorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κράνεα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυες) Ibidem c. 86. Αἰβυες, et lib. III. 92. Αἰγλοι, sive Αἰγδοί, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδύνοι bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκυῶν occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγες) Conveniunt Βρίγες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ὤκισσε, Φρύγας ἀπὲρ Βρύας, βραχὺ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετωνυμασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγες ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posterioriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνον ἔσαν Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, τοῦσα πεδιάς, - - εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θήρας εὐτος, γένος ἰών Καδμεῖος, - - ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων - - ἡ Θεσσαλία ἐστὶ, εὐῶσα καίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λιδοί, inquit, Μήνες ἐκα-
 λύντο παλαιοί, (sive τὸ παλαιοί,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχεον
 τὴν ἐπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας Λυδίας λέγει Μήνες
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
 ἄστυος, (lege Ἄττος,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis
 Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀνορτίοις δὲ ἐχρήωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀνορτίοι Μυσοὶ
Aeschylo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπνοὶ *Eustathio* in *Perieges.*
 vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] *Stephanoque*
Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζυγὰς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πίδαλα νεβρῶν) Vetere πίδαλα νεβρῶν delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim πίδαλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, νεβρῶν, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari.
 Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πικρομήναις ἐκ
 τῶν νεοτέρων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
 in *Xenophontis Ἀναβ.* IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
 stigavit ad *Euseb. Chron.* mclv. WESS. — Quod πίδαλα in
 Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. Schaeef. pr. in
 nostrum exemplum irrepsit: πίδαλα oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμβροίνας εἶχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithyniis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descripserat ante accurratione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀνέφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

fices non pertinebunt; nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinationo. Προβόλους λυκουργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀπόντῃα πρὸς λύκων θήραν ἐπιτίθειν in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scilicet cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter *Milyas* εἶχον τόξα μετεξέτεροι Λύκῃα, quidni *Thraces Asiatici* προβόλους habuerint λυκουργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. n. ἀπόντῃα ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur λυκουργίας κύνθαρς, κλίνη Μελησιουργίας, et τράπεζα Ἐρμιουργίας. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκεργίας, [λυκουργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit λυκουργίας, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκιουργίς.* conf. *Index Thesauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβηλῆες δὲ οἱ Μήονες) Alibi Καβαλῆες, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Mox Λατόνιοι τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβαλῆς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. d. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χεράσμιος) Cupide ὁ Χεράσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράσμιος; aut, si malueris, ὁ Χεράσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque enim gente *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρις, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρις et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρις h. l. pro Μᾶρις corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. discrete adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* 'Αναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρις, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei ἀνάσπαστοι*, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεταί τις Ἐρυθρᾶν, *Persic. cap.* ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. *Σμερδομένηα* adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ξέρξης δὲ ἐν τῷ ἀντιπῶν, in positione dictionis concordat c. 5. δὲ ἢ Ξέρξης μὲν ἀντιπῶν, Δαρείου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βίηθεις [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθεις est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μίωσαι, deportare, Μίωσις, deminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραιήντο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραιήντο pro ἤρητο vide *Adnot. ad I.* 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραιήντο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρᾶλετο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταύτης, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, εἴ τις αὐτίων ἐξέλπιε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς ἢ νόσῳ, pro βιασθεὶς in Arch. βιωθεὶς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθεὶς. Numerus certe dici potuit μειωθεὶς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μειωθεὶς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πεζὸς αὐτίων) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἐχρόντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σεῖρήσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζιγῆσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζιγαί in amiculorum genere, in consortis funibus σειραί. Σειραῖος ἱμάς Polluci I. 148., σειραῖαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἁμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος σφύγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpret trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχοινοῖς ἀμαρτίας. [Notus etiam σιρκίος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] Adi Ivon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habilitatem cur Pausan. I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarrii*, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος δολοῖς βρόχων ἔρκεισιν Agamemnon, Euripid. Elect. vs. 155., et Aeschyli ex Agamemn. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. vs. 77. ποῖ μ' αὐτὴνδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας, nec Aeschyli Choëph. vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. Hesych. Ἐρμισι, δικτύοις, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αὖ τῆς Δίκης ἄρκυς. τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in Agamemn. Aeschyli vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribi quae ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. Aelii Dionysii apud Eustath. ad Id. i. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνεται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρέμενοι (δέρσας,) φυρόμενοι. Thucydidae verba, iam a Porto adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephani Ind. Thes. ceterique qui attigerunt Thucydidea, ad Hesych. etiam in Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι, huius non meminerunt Herodotei loci. Duo nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe Aeliani: τοῖς Ὀλλοῖς καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπίσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ) Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτως Κάσπιοι) Caspii aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. Iunguntur Paricanis c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw "Αριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mssti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτήτα οὐ λειπομένας servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτήτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀκύντεται τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπεσε ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακιῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεσε malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαρνοῦχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνεβέλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνεβ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπεσε ἀνεβ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεσε διωγῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπεσε, velut altero longē usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνεβέλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὃ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις --- συνήνεκε ἀνεβέλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἐβίλει, id est ἀνεβέλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσαι καὶ νοῦσοι συνταράσσουσαι, quae, καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιεῖσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὡς ἤθελε, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ἄμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλαι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἔτρα καὶ διπλόσται καὶ χίλται) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poetae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵνυς οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵνυς umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii εἰδηρὸν σιάλωμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltà protegebantur: Πέλται, ἀσπίς ἵνυς οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. αὐτοὶ δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eodem censi. Recensentur in posteris Mitraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. II, 22. et Amos. c. IX, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitrin-

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii Exerc.* p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλεντά) Scholion *Pass.* πλεκτά χηλεντά re-
vocat mihi ἀξίνας σαγάρως c. 64. in memoriam, simili mo-
do auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτά c. 79.
indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex
loco κράνια χηλεντά, πλεκτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme
compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallae*
Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* *Thes.* T. IV. p. 515.
[quem vide.] WESS.

15. τύπους) Glossam *Aldi* et aliorum, ἔρυξ λιθοξοικόν
ἐργαλείον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs.
349. non ignorant; imprudenterque additam, delendam-
que agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* ta-
xatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσταλάδατο genio sermonis
pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλατο dat
Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus
Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* decla-
ratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedenti-
bus saepe reperiuntur ἱσισάχατο, et ἱσκινάδατο, pro ἱσκινασ-
μένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet
crucem fixit grammaticis: ἱσκινάδατο *Porto* videbatur re-
ponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo
modo potuit a στέλλω formari: *Ionicus* iste flexus, δατο,
praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si
vel in omnibus legeretur Codicibus ἱσταλάδατο, Codicibus
antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id
est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum dif-
ferunt Στέλλειν Στολιδούν et Στολίζειν στολή, στολῆς et στολισ-
μός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis
natum est. ἱστάλατο et ἱσκινάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰλίχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De
Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumen-
to ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogans praeter-
ea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc
cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον χιτῶνας, reliqui gestabant
cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, *regibus* negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus. τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρὶν Ἑλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήια --- ὠμοβοίης πιπτοιμένα, καὶ κιβώνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοίη et ὠμοβοίη, nempe δασεία: quibusvis usitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοίης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Cyr. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γίγῃα habentur δασίαν βοῶν ὠμοβοίνα, Mstus praebet ὠμοβοίνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. ε. pag. 433, 16. φασὶ περὶ τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοίοις πιπτοιμένα. Fiebant autem λαισθήια ex ἀκατεργάστον θυγῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισθήιον, πρόβλημα χρωτός. apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Παμφύλιοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς διζευματα etc.) Parui Msttis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιβώνας, spernerem? Paene etiam ἱστοθανωμένους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγιάλεις) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιάλεις. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιάλεις detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιάλεις adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰς δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γυγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἀγῶνσι ὁρτὴν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ περτανήϊου τοῦ Ἀθηναίων ἀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὅστρον δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυνάδεκα πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3, et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ., μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο - - - Νησιῶται δὲ πενήνη κοῦρα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήτους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Jonas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, Cēi, Naxii, Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46. Κῆιοι (Κεῖοι) - - - ἔθνος ἰὸν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι - - Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, ἰσθὶν Σικελίαν Ἀθηنيenses sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis* Milesii, Samii, Chii; ex insulis Κεῖοι καὶ Ἀνδριοι καὶ Τήσιοι, - - - Ἴωνες ὅντις καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis* Τήσιοι: (Τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνίης αἰτ. *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non Τήσιοι, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῳ συνάπτουσι Ἀνδριος ἀγχνηστῶν, *Aeschylō* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxos*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι: - - - dein-ceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὗ Τήνιοι μόναι, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύβησιοι. In his, pro Χῖοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κεῖοι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτην δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive remiges, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

τεύειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὕτως ἰκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπ' αἰξιοῖ ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἐπ' αἰξιος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπεφθίγχετο ἀπ' αἰξίου τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπ' αἰξίου, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπ' αἰξιος μὲν Οἰδίπῳ· κατοικτίσαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessarium [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὅσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὺν τῷ ἔργῳ, ᾧ δέσποτα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἰντί ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάπην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originatio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέγβαλος, quod Phoenicum nomen apud *Joseph.* I. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud *Calices* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis filius* lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θάῦμα ποιῶμαι) Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata *Plutarchus* indignatur de *Herod.* Malign. p. 869. f. 873. e. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. *Herodotum*, Ἀλικαρνασσίῳ περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta *Harpocrat.* ἡ μὲν πρώτη (γέγονε) κατὰ τὰ Περσικὰ, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales*. Quae diversis in locis de *Artemisia* Noster, paucis enarrat *Polyaen.* VIII. c. 53. VALCK.

6. παῖδες ὑπάρχοντες νηπύῳ) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae* Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex *Galei* explorata opinione *Καλυδνίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυμνίων*, quo modo *Dio Chrys.* Or. XXXI. p. 326. a. etsi prope aheat, et eosdem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. b. [p. 489 b. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur *Galeum* probare Vir doctissimus, *Καλυδνίων* h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* β'. 676 seq. Νίσυρόν τε, καὶ Κῶν, νῆσους τε Καλυδνας iunxit. Et in *Καλυδνίους* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡς superne litera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua *Καλυδνίους* indicare non nemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆας παρεχόμεν) Naves illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illas lxx. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem verò congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φίλη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschilo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] inprobasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡριθμῆσθε τε καὶ διατάχθῃ ὁ στρατός] Utique ἡριθμῆσθε malles cum Schaeß. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὥς καὶ τὸν πιζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὥς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκιστῶν ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλαξα. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeßer. Et ego abiectam ὥς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typothetae mendam, αἰγιάλεν pro αἰγιάλεῖ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπεγραφομένους) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπεγράφον οἱ γραμματισταὶ, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πολῖται ἐγράφαντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοῦς γράφωσθαι. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπριθμήσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τρήρεις κατασκευάζεται καὶ νεοσκόλους οἰκοδομῶνται: recte Ulpian. Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐποίησάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνιπλάχων interpunxi monitu Porti. Μετωπῆδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς αἰμάξας μετωπιδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρτην τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρτος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Πέρσῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι σε πῶς τι ἐστὶ ἐπαίρεισθαι τὰ θέλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. σοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄριθμοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοί, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῶν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἄριθμοι οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινὴ διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεγόμενα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσται intelligitur λέξω ταῦτα, πισθῆσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινὴν χρῆσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κότερα ἀληθείη χρήσομαι πρὸς σέ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν*, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XII. primum: Πότερα θίλεις σοι μαλθακά ψευδῇ λέγω, ἢ σκληρῇ ἀληθῇ, φράζε' σὴ γάρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidine veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45, VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κτείνεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. *πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, εἰκουρία συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετῇ δὲ ἱπακτός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μελέτα φύσις ἀγαθὰς πλεῖνα δαρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque *artium* magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πνία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγίγρι· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polydo, Πνία δὲ σοφίας ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἦν τε γὰρ τύχῳσι ἐξιστρατ. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἐβλήταις. WESS.

10. σὶ δὲ γε δίκαιαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀν' ἑκατόν τε, καὶ διακοσίῳ τε, ἑκαστός Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίῳ, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὶ δὲ γε δίκαιον εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. εἶδος σὺ, quod Msstis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῖν περὶ ἓνα ἑκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῖν παρὰ ἓνα ἑκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in Ἰλ. β'. vs. 126. (Εἵπερ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμιν Ἀχαιοὶ, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκαστον ἰδομένα οἶνοχοεῖν, Πολλὰ καὶ κεν δεκάδεις δευόατο οἶνοχοοιο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκίνας χιλιάων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀντιμεινοὶ δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησὶς σὺν νόφ' χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. B. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τι τὸ δουλεῖν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster l. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προίχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθυέσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἑκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut ὅς Ἕλλ. ἑκαστός φησι, aut φησὶ - - φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὦν τοι Ἕλλ. ἑκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγένοντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πᾶς τις (id est ἑκαστος) προθυμεόμενος καὶ δειμαίνων Εἰρέτα. In his, οἱ Φασὶ ἑκαστός Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιός, postremum ponitur pro ἀντάξιός. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἑκαστος potest, haud satis video Herodot. T. VI. P. I. Z

quid obstat quo minus dein cum eodem *ἵκατος* verbum singularis numeri *φησι* iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. *διοπάτης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμοι βασιλεῖς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *διοπάτην*, *dominum*, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρίσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἰὼν Φεύγειν*) In proximis, *ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπιμαρτυρίῃ ἢ ἀπολλύσθαι*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur*; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐφ' τὸν τῆς ἐπιμαρτυρίας κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κτείνει.* Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἰώντων - - -, ἀλλ' ἀνικτιῶν.* In Xenoph. Έλλ. V. p. 320, 35. *καταδύειν μὲν οὐκ εἶα' - - - sed τριήρη - - ἀπλοῦς ποσὶν*: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his *Alexidis* apud Stobaeum p. 454, 40. *Οὐκ ἤλωσα καταλπεῖν τὴν μητέρα*. Πρῶτον δὲ σώζην: nempe *ἤλωσα*. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinīs ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. *Κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων*, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: *οὐκ ἴσται, αἰτ, σφάλμα καλλυγραφοῦν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀρθίδα συνήθειαν διαπισφραμμένον.* VALCK.

24. *σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.*) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de conjectura *σοὶ* reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus cientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, *φληνθεῖν πολλὰ, σιγαῖν ἰθέλω*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλὰ φληνθείς*, [103, 31.] *multa blateras Demarete*. Mihi novationis gravior deficit causa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ σιγαῖν*: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocalae. Supra c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω διδοῦμαι γενέσθαι, καὶ οὐκ εἰδά τε αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἵπμι ἐν καίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocare potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴσσι οὐδέν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱρώ, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi αἶμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγῶν referretur ille dativus pronominis: *omma* istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τι ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλωτα τὸ πρᾶγμα ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quominus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὁρῶν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Doriseo*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hae ipsa formula, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ ἑβξῆς etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* *isthic* [in *Thracia*] constitutis. WESS. -

3. αἰς ἀριστέοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστη πάντων, et ἀρίστη ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστιόντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἔκρηπτάς γίνεσθαι κυρίους Φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους Φράζεν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλους φέρειν, τάλας, Σῖγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τασέινδ; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μῦθον etc.) Bogen eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἰνῆναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὥς οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἔην ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡρόνι, Στεφυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Διμόν τ' αἰθῶνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἀρηκ. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvijs in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? *Amnem* *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ ῥέθρον, ἀλλ' ἐπιλαπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαυρῶς. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἐδύναντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κισθίων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστωνίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, *Βιστωνίς* ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται *Βιστωνίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς λίμνη*. [cf. c. 110, 2.] *Amnem Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μέτρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis MEETOE et Mastis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστυρον, ἰμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς περιβαλασσίας γε καὶ ὑπειρώτιδας corrigebat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιρις suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδες) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τὰδε, ubi Critici illud circa Pangacum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θανμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βισσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιακῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anticeps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέουσα antistes. Hesychius Χρέουτες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δι τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolae, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν τῶν αὐτόνομων οἱ Δίοι καλεῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὔτοι, αἶτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήκιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sacerorum sive templi*? Alii tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, *Dei, vel divinae mentis interpretes*. Nusquam memini me legere προφητεύοντας ἱεροῦ, vel μαυρίλου, vel simile quid; saepenumero memorantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Paternae mentis interpretes, Διὸς προφήτης ἰσὶ Λοξίας πατρός, secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκάθει Λοξία θεσπίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. τίς προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν ἀρισταῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi dicerentur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [*et scripto consignata traderent consultantibus.*] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆταις. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. οἱ προφῆταις Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὐνομα ἦν Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιεύνας insignis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem Θεσπρωτὸν ἀνδρα ἐν Δωδώνῃ vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istā formulā bis illic repetitā, οἱ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hīc primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut Satrae oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προστατεύοντες τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur Xenophonti Ἑλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum προστατεύειν frequenta-

tur; illinc ortum *προστασία* ex Msstis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰς οἱ προδυσίνοντες τοῦ θεοῦ, plane intelligerentur εἰ προφῆται ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφῆται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν σημερινήν) χώραν, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commode carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τήχαια τὰ Πιρίων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὖνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἢ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγοι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοῖς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνία Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiiicitur, ἐπορεύοντο κατὰ τοὺς γιφύρας, id parum commode vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντες ἂν κατορύττοισθε περσικόν τι; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυμβίας ἦν, ex quodam contemtu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Blotiros. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινὴν τε ὁ Πέρσης -- προεῖπε) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthis ille praecepit, ut sibi ξίνα praebarent; sed, quos honore voluit dignari, ἰσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προεῖπε: Abderitanis ξεινὴν συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 159. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τε, ὁρέων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ δρυγμα ἀκούων ἤδη γινόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὁρέων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ἐνίκησεν τοὶ συντίθεσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Παρτίων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβαίρης ὁ Σαρξίπης, καὶ Ἀρταχαιῶς σὺν αὐτῷ παντάπηνος μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γυναικὸς καὶ τετραπῆχης, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant παντοπῆχης: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπῆχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσι) *Tumulum Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔθνα τοι καὶ ἡ τοῦ Παρταίου φαίνεται διατομή, ἡ δίαπτα μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δίαπτα τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδιδόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφικεῖτο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικνίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἰλθεῖν, aut ἀφικεῖσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφικεῖτο βασιλεὺς, in extremum *Rex* fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἰλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι -- -- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνεῖτο εἰς πᾶν ὁ Μεγακιδᾶς κινδύνου: et pag. 16., *Πτολεμαῖος* εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma: VALCK. — Vitiosa erat scriptura in *Athenaei* loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide *Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.*

4 seqq. ὅκου γε Θασίοις ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut inpensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίον τετραλειμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκου Θασίοις - - - Ἀντίπατρος τῶν ἀστών (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδαπάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis - - - Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factis erant idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιτεταῖτες ἀπιδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστών) Ex civibus ille quidem erat electus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστών incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδοκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπυλογίστατο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε - - τετραλειμένα, id est διδαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, ait, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτεύεσκον) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχσκον πόνον, et οὕτω ἀπελαύνουσιν. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτεύσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἔν τι οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves lextis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] recipere κρητῆρας ἰποιῦντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ καὶ κρατῆρας παρατίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου· εἰ δὲ Εἰρένης δις ἰστυνέτο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι δὲ ἐγγόνισαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἰστυνέτο, quod olim vulgabatur, recte ἰστίετο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valekenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἰποιῦντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσὰ τε καὶ ἀργυρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆσαι) Hesychii Διατριβῆσαι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆσαι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται παρ. i. e. ἀπολείπει, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐκτίλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμῶς foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοίρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum ἐς τρεῖς μοίρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. ἐς δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι ἐς τρεῖς μοίρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σώμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοίρας ἑσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοίρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίχα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri-docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένεια) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδμήνια*, non *Σμερδόνια*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. *response* c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald.* *Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίχουσαν* δις κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *είσυχουσιν* etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* --- *τὴν ἐν τοῦ Νείλου δίχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον*: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διώρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem* Criticum agnoscas. VALCK. — *διώρυγα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχιν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχιν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. *S.*

4 seq. *Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίδαρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη*) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — *Πίλωρος* verum oppidi nomen, sicuti sequentis *Σάργη*. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucydid.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absunto* candidus lector *adsumto* corrigit. *S.*

6. *ἴππαι ἀπείμενοι*) Verbum *ἀπείμενοι* *Cl. Gronovius* explicat; mihi *ἀπινόμενοι* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — *ἀπεί-*

μνος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex itero IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίστο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύνην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valisius ad Harpocratonem p. 125. Σεμυλία Ethnicographo; ci-ves Σεμύλαιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiaci ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβω Vossius ad Seylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θραμβούς pictum fuérunt olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίδα, Αἴνια) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίας, τοῦ Μύγδωνος νῆαυ. Hinc ansa Cl. Panw suspicandi, Κρουσίαν in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσάιους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. *Χαλίστην* [ibid.] plures *Χαλίστην* nuncupant: *Suidae* tamen *Χαλίστρα πόλις*. *Diodoro* T. II. p. 578. *Χάλιστρον*, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem *Βορτιαίδα*, [lin. 21.] reversuram c. 127., *Βορτιαήν* *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex *Βορτιαίος*, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* *Βωμός τοῦ Βορτιαίου Διός*, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; *Βορτίου Διός* in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS*.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec inprobatum iri puto. *WESS*.

CAP. CXXV. 6. θωμάζω δὲ τὰ αἵτιον) *Frigide Nostrum* *Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἐξετάζων τροφὴν τῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπροβήτω, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS*.

CAP. CXXVI. 4. ὃ, τι δὲ Ἀθῆρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελῷου καὶ τοῦ Νέσου) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* *Or.* XXI. pag. 269. c. adstruens, in *Europa* deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarmania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μηκέτι βόσκει λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ἐπολοίπῳ ἡπείρω [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοίπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS*.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστωναίης βέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστωναίης βέων Ἐχιδῶρος μῦθος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀπέχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίκρῃσι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἐκ κρητ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvijs, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θεσσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλίη, Θεσσαλῖος, Θεσσαλικός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περραιβὸν παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μνηστέλεμοί τε Περραιβοί Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἐσθλὸς ἐς Σιδωνίην νέα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὶ ἐθέλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὶ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνιδέξει σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνιδέξει δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγισθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἐσθλὸς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἐσθλὸς ad superius ἐποίησε referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνιδέξει ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἐσθλὸς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἐσθλὸς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἴτεο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πᾶσιον --- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γινόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπσει ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σειμοῦ videbatur ἢ διαστάσις τῶν οὐρέων: et Thessaliam σειμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγοντος τῇ τριάντῃ τὰ ἔρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneus stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πήλιον οὐρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκληθεῖς, vice ἀποκληθεῖς Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὅν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera ommissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γὰρ συγκεκριμένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviiis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανσὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχώνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμισσοῦ καὶ Σπερχαιοῦ· ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συββύσῃσιν πάντες, Σπερχαίος καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime protrita notan-

tur in Critique du Diction. de M. La Martiniere pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσργαίου, Σεισιχθέρος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ἥξει τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δεῖσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὕτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὕτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομοῖς ἵσσει φάνατο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γένεσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινὸι) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χώρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶμαι κεινὸι, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi pás-sim.] Hesychius: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστευει κεινούς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαῖβοι) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μινε-πτόλεμοι τε Περαῖβοι. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr. p. 604. [De Περαῖβοις vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβοὺς libenter ponerem Ἀλiviās: pro Μαλιῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιῖς: Μαλιῖς dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιῖς. [et Μηλιῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον αἰεράμενοι) *Portus*: αἰερόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii αἰεράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor αἰεραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχεν) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τοὺς δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰθιλοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὰν τῷ πόλεμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεύειν, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' οἷς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum ἐπ'.

τοὺς αὐτοὺς, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰσ' ὡς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἐκοντὶ Μηδισάντας. Xenophon Ἑλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θεβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατεῦσθαι ἑλπίς εἶναι: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] γῦν ἑλπίς, τὸ πάσαι λεγόμενον, δεκατεῦσθαι Θεβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειραμένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεῦσω: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burni. p. 131. et p. 299. ubi ἴδοξιν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατεῦσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσχον ὕστερον καὶ Θμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δίκαιον μέρος ἀνελθεῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατεῦσθαι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πόλεων οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἔς τὸ Βάρεθρον)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit,

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Δῶτις καὶ Ἀγρ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίαν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. E. Aristoph. Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόπος --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρίστεις ἔβαλον: quos Herodoto dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐμβαλόντες. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ εἰς ἐνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκήψαι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσι δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυμένους οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατῷ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμην γενέσθαι: id est οὐκ θέλει γενέσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἱμοὶ μὲν οὐκ θέλει γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυμένῳ αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis lacta erant exta,

γίνεσθαι καὶ καλλιερεῖν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γένεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γένεσθαι, quod apud eundem p. 234., 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γένοι καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῶμεν. vid. Clar. Jo. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προϋχώρει: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; exta enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγγων, secundum Ammonium οὐεῖσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quæ commodissime a Schæfero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆ θυομένῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερησάντων τῶν ἱεῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans.“ — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γένεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὥς ἔφθι ἐκαλλιέρητο, i. e. ὥς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπερθίης τε -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρτης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et his apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex *Sereni* scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intellegebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* Idyll. XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valckenario* (Adnot. in *Adonias*. p. 389.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ἰνδάργης) Prave in *Plutaroh.* T. II. pag. 236. Ἰνδάργης. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Mssis oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodati*, ἱστία, ἱστιατόριον, et quidni ἱστῖον; tamen οἴκοιτι πανδαίοις τελέῃ ἱστιασέας lib. V. 20. Porro εἴμετο λέγων τὰδε *Arch.* et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφησι λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. διδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florentino* nimium fidit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπεὶ τι διδόξασθε εἶναι ἀριστοί, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. WESS. — *Gronovius*, licet in codice *Med.* διδόξασθε reperisset, tamen e superioribus editis διδόξασθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδόξασθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδόξασθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri *Flor.* scriptionem, διδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἀνδρες εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* App. de *Dial. Att.* p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., ἐπεὶ τι διδόξασθε εἶναι ἀριστοί. VALCK. — Ab eodem themate *δοκῶν* vel *δοκῶν*, pro communi *δοκῶν* vel *δοξάζειν*, est *ἰδοξάσθαι*, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὡς ἐόμενοι.) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὡς ἐόμενοι ὑπ' αὐτίων ἐπὶ κεφαλῇ ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὡς ἐόμενοι - - ποιήσιν. Ὡς ἐπὶ κεφαλῇ, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλῇ valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥς με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ πιστομίσθ με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλῇ. Homerea certe, ἔκκυλίσθη Πηνῆς - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχες, unde Ἀνεκρυμβαχίαζον olim lectum in Hom. 'Ιλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνιτρέποντο ἐπὶ κεφαλῇ. ἐπὶ κεφαλῇ ὡς est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τοῦτω) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν μὲν τοὺς ἀπειμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maxim. Tyr. Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατεία τοῦ Κροίσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπειμάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχσθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis putat codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχισθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. διτύγῃ σφί λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφί adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quae clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula A litera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιήν ἱαλῶν τίσοντας; λέγουσι δι αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίται τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Julian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, ἐγκαταφρόνητοι τῷ Μήδῳ. καὶ ἔμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδόντων ἥσυχνῃ, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίται τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιόλους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμά τε πάσης συγχύοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰππῆς μὲν δὴ ταύτῃ τὴν ὥρην συνέβλετο ἐξεληλυθίνας; visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφείρετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων; Νικόλαν καὶ Ἀνέριστον, τοῦτό μοι θεϊότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὅπλον ὧν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. *Wasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλίας et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet *Arch.* Ἀλίκας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam *Pausaniae* aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem *Stephanoque*. Ob ista vertebam, qui *Halienses ex Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλάσαντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucyde* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλώσαντας*, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἀνδρῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt *Athenienses*. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem *Athenienses* praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; ἵλε ἀλίας τοὺς ἐκ Τη. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλῆες, dicebantur et Ἀλκοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur *Athenienses*, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἱμῶρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὀλκάσι περὶ Πελοπόννησον πλόντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne fors, quod *Nostris* ex *Editis* possuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin.* 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊοτάτοις φαίνεται γενέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μὲντοι θεῖόν γε οὐ φαίνεται γενέσθαι: et paulo post, [*lin.* 13 seq.] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης; sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi *Viri* inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem? Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειότατος) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) *Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθειω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.*

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίη ἐξέργμαι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργμαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τευχίων κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τέ κεν ἦδη Λαίονεν ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. I'. vs. 57. Mox Med. ἰπ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιθῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰματίων πόλεως, potius quam ex Homericō, Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσταται γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἱπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείξιμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γυναικῶς. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτήρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τόδε ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τὰ ληθεῖς.) Omnino corrigendum puto τὰ ληθεοῦς. Ut ψευσθῆναι τὰ ληθεοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τὰ ληθεοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθεοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτηκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευσθῆτε τὰ ληθεοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐρῆει: πᾶσιν, εἰς ἐπίθετο τούτων ἡμαρτανεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεοῦς scite fingebat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ ἐμήδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπεγείραν-

τες, καὶ βασιλῆα μετὰ γὰρ θεοῦ ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀπωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιστάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νέφος τοσούτων ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίσι χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβεῖσθαι ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίαν) Eadem ac Ἀριστονίαν videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἰεμίστευσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De *Pyth.* Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθε etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex.* Strom. V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πῶλον φύγετ' ἴσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγ' ἐς ἴσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγε*, Deus iam adhibuerit *Delphicus*! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγ' ἴσχατα γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φύγε vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συρηγενὲς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀστυ-

γνῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varro* nis apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενῆς. Ἀσιαγενεῖς dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενῆς, XIV. p. 653. B. VALCK.

10. Συριηνεῖς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque *Syrium* maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιηνεῖς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio XXXIX.* 44. assertus, *Obs. lib. IV.* 25. et ἰαβοῦχοι Ἀσιαγενεῖς *Diodori XVII.* 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris *T. II.* p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδρωτι περὶ μέντοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori XVII.* 10. *WESS.* — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. εἴ που νῦν ἰδρωτι scriptum oportebat. *S.*

[16. κακοῖς δ' ἐπιπλῖναι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thes. T. III.* p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.“ Equidem, quum ἐπιπλῖναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. *S.]*

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσι δὲ σφαιρὰς αὐτοῦς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectione animi. *Euripides Rhés.* vs. 183. χρὴ δ' ἐπ' ἀξίους πο-

μεν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονος. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obiiicere aleae fortunae, vitae periculo se obiiicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἱκετηρίας λαβοῦσι, pro ἱκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controuersos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illine orsus δὲ πάντες θρυλλοῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Ποῦταρ Deo contribuit ποῦτις inauditam, σε δάσας [pro vulgato πελάσας]: in πεδήτας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmitum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognoui ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσαν, referent Herodot. T. VI. P. I.

dum ad ἴσος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δεικνύμενον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneget. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἱρώ, τόδε καὶ τετελεσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πελάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πιδάσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖς maluit, κατὰ συνήθησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενεῖς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδαις ξύλινον διδοῖ ἐνύοπα Ζεύς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γινῶμαι πολλὰ καὶ ἄλλα) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλα καὶ πολλὰ γίνονται in schedis. Αἶδε συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχω ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, εἰ μὲν, αἶτ, συμβουλευόντων ἔχουσαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχω γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κοτῖνοις τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. Ῥήχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκαρπον ἰλαίας, κότρινον, καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀγγεῖλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. εἰ μὲν πρεσβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχουσαι παρήνουν (εὐτὼ παρελήφουν) πεφραγῆναι γὰρ αὐτὴν ῥήχω τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον εἰς τοῦτο

αίμιν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετραχίσθαι· ῥάχος δὲ ἐστὶν εἶδος ξύλου. Herodotea forma vocis ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον ἐὼν πως) Refingunt ultima ἐτεὸν πως, revera, aut, pari notione, ἐόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημένον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἐὼν πως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celecher. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS. Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημένον ἐὼν πως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἐόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἐόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκίμην ἡπίως χρησθῆναι: [et commodum min dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλὶν Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θρίν, sive Ὡς δειλῇ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 50, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσαστο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημένον ἐὼν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημένον εἶχε ἐὼν πως

εἰς Ἀθηναίους: et εἶχε τὸν idem valebit ac εἶχε τόντων. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλιωότερος, lib. I. 32, 2., κεφαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἰνδικώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Bydaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aetario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. οὕτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμὲν δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων ἐφί προσήλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo; ut ea pecunia classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πτόσην vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρέων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὀρχηδὸν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδὸν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὀρχηδὸν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὀρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λάξασθαι ὄρχηδόν) *Hinc primum Hesi-
chlio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: al-
terum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius lo-
co recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι.*
Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχη-
δόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat *virilitatem*,
ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.)
id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, *testicula-
tim*; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respe-
xisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I.
[ed. Heinst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans.
Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them.
in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille
tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθη-
ναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἀρχη-
δόν μερίσασθαι, ταυτίσσι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo
his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros.
Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae
Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera
republica semper fuerunt hīrudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγω) Multo mihi id cultius
quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πό-
λεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat.
Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia.
Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in trire-
mium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c.
2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγω) Postremum, neglectui habitum,
primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum
cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum di-
ceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, qua
erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph.
dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens
cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum vo-
luit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποίη-
σαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc in-
quit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat.
VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων)
Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονούντων

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνέδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἀμείνω Φρονεουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Gracis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω Φρονέοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τίς τι ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἐόντας πολέμους. Themistoceli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πραγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πραγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παῖδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μενοῖνα χρήμασι, τῶν ἄνους γίνεται οὐδὲμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήσιμα, res factu utiles etque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχρημένοι ex ἐγχράομαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεχρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκειρασάμενος πρήγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεχρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελύουσοντας βοηθεῖν) Puto συνθησομένους [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τε ἴσιστα περιγίνεσθαι συμφρονήσαντες, ἢ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκαύσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. εὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μίξω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μείω. Quod si foret, praeferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θεόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλή μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεὸς κέκληται Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μείω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδεὶς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video caussam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante εὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλα delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malum interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θησέμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θηεύμενος* δέ, et c. 212. *ἀγεται βασιλῆα θηεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh.* I. 436. γῆθαι δὲ σῆλας *θηεύμενος Ἰδμων*. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2, et *Plutarcho* *Apophthegm.* p. 173. c., cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb.* XV. 5. *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ *θηεύμενοι* ὥσι πλήρεις) Hinc *θηεύμενος* a *Porto* receptum: sed more *Nostri* scribendum *θηεύμενοι*. A *θαύω*, praeter *θαύω*, *θαῦμα* etc. fluxerunt *θαύομαι*, *θαύομαι*, et *θίομαι*: hoc Ionicum et *Herodoteum*. *Speculatores* *Xerxes* dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui *speculatores per castra* qua vellent circumduci iussit; *percunctatusque*, satin' per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini* *Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσιν σφίεως τὴν ἰδίην ἰλευθερίην) Iubent *Pavus* et *Reiskius* σφίεως καὶ τὴν ἰδ. ἰλευθ. aut σφίεως τὴν τε ἰδίην ἰλευθ. rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian.* *Dial. Marin.* III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀναύσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίεως, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ) *Iuvenes* ὕδασι τε καὶ σιτίῳσι εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥασιώνη: et *Menandri* *Eclog.* *Legat.* p. 124. ed. *Hoesch.*, ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ — ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton.* VI. 4. [pag. 535. ed. *Lipp.*] *Xerxis* illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen.* VII. 15, 3. neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηγούμενοι supposuerat Gronovius. τάνδον ἐξάρτυ, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοσι ἐπ' ἐξηγούμενους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephanī οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρήσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui περιήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. περιήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρήσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile περιήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recordeo, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμῶς ἀν' ἐπειρῶντο ἀντιπύμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Λάρισσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi vena-bulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὅμως σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγεμόνοισι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἐὰν αὐτοῖς μέρος τὶ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡνυχάν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπονδῶν ἰουστῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Jon. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουθας oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rappellius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόουθας utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῆν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, τὸ λοιπὸν ἕως Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢν ἄρα σφίας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud metus notionem includere,

et idem fere ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεύμενοι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisus vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, *si aliam cladem a Persis acciperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσῃ scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσῃ πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢ σφέας καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσῃ proprie significaverit *si in offensionem Persae incurrant*: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades simul intelligatur offensionem illa consecutura*. S.]

14 seq. οὐκ ἂν δυνατόν εἶναι τῶν ἐν Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίης etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati; vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἅτε ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐν παλαιατάτῳ τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσῃ, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασιν etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιητέων τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεσθαι, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἰτ, αἰσχιστα πιπνίσται: et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniae VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Aeneae Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quibus Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίκους Synesii, Agathiae, Procopii, et ἀμφοτέρων Epigram. apud Suidam, obtrudere [lin. 12.] Herodoto, ἀντιξόους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίκους ex Med., cui etiam F. adsentitur, receperat Gronov. S.

10 - 12. οὔτε ἂν ἡμέας εἰδός) Οἰχός, Nostro familiare, hic ex Arch. iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξόους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὑμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἑλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζοντας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας - πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέγας οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαφαντικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθοντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν) Ultimum non absurde Reiskius in μεταίειν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλασθαι καὶ οὐδὲν μεταίτείν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτείν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσιος) Alibi προφάσιος δὲ τῆςδε [nimirum ἔνεκα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσεως Aristaeetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλουσ' Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXIII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σφί ἔτι ἰμμεῖναι etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἰμμεῖναι ἐθίλους. *Valla*, an amicitiam - - putaret adhuc durare. Neco gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σφί ἔτι ἰμμεῖναι τὴν πρὸς Ξέρξαι φιλίην συνεκιδάσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ οὐεῖ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὃ γὰρ ἔχρον - - πόκω τούτῳ ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ εἰκήσια etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutataм pertinere suspicabar ad ista, ἰωυτούς (πολλῶ) ἄμεινον πρήσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* eriminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνενείκαειν) Nollem substitutum συνενείκααν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰδόντων πάντοθεν συνενείκαειν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαρες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi αὐτοῖς ἑκακωδοῖς, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἰωῦτων ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρόντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἑαυτοὺς ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντῃ ὁραῖον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex priscei alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἰτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πάντιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρείσσον καὶ ὅτι οὖν ἄλλο παθεῖν ἐστί. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδᾶς εἶλον. Usitatus in talibus ἀντι verbo etiam προαιρεῖσθαι adicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκίτωρ ὁ ἐν Γέλῃ) Laurentio Oikéτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οἰκήτωρ ὁ ἐν Γίλῳ idem erit Γιλῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θιαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Leot. Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γίλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque illi Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλήφθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Γίλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ ὅλκοντος ἀνδρός? Sophocles Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνυμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν Ἄνδρὸς διειπεῖν: ubi Schol. οὐ τοῦ τεχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀργύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἵππον Ἰνδὸν κατασχεῖν -- οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiicere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἅπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρους) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνσιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. ὁ δὲ ἦν δορυφόρος Ἱπποκράτους) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων --- πολλῶν μετ' ἄλλων --- μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀντὶ ἐφαίμετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἰσπίων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλέξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἐστὶν, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακὰ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Kiisterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γιωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κυλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπισκελθόντες γιωμόροι (γιωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίους leg.) ἐγκλιῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbiis §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκουσας ἐπικρατίων, Γέλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίειν aut ἔτι κρατίειν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλῃς ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτее. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτουνε. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἐλάσσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίειν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκουσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρηκούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦ οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὸς: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαθυλῶσι Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Leot. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντα οἱ Συρηκούσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παρανίκαι ἀνὰ τε ἑδραμεν καὶ ἑβδακτον) Sic de Laedaemoniis, ἀνὰ τε ἑδραμεν αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γένος: ἀνέδραμέ τε καὶ εὐθνήκυσεν. In Ἀναδραμῶν, pro ἀνέκυσται adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Pœtiss usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eumapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνὰ τε ἑδραμεν — καὶ ἐπιδραμεν. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alli iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίων καὶ Ψυγίων, οἱ ὑπὸ Μινύθου τοῦ Κοῖρου ἀναγκάζονται τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 53. IX. 93. WESS.

19. συνέκρημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστον, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνέκρημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssii noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensem legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista hac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυνθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν οἷς αὐξοίτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμψαν ἡμῶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - - παραλαμψομένους σε πρὸς τὸν Βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ καὶ πυνθάνεαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως καὶ πυνθάνεαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζήξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμεις τε ἥκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμεις τε εὐ ἥκεις, aut etiam πέρβω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, εὐ δὲ δυνάμεις τε εὐ ἥκεις, καὶ etc. eiectā voce μεγάλως, quae forsā ex interpretamento, μεγάλην ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἥκειν ferme tantum εὐ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὐ ἥκεις μεγάλων, sic neque δυνάμεις εὐ ἥκεις μεγάλως. Obmoveri non debet illine diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὐ ἥκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὐ ἥκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὐ ἥκων. Οὐσίως εὐ ἥκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperidas. πιθανότητος εὐ ἥκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἰαντοῦ) εὖ ἦκον ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωῦτ' αὖ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro l. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρίων εὖ ἦκει, comparat cum Homericā τόξων εὖ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένους ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum l. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὠρέων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θειῶν χρηστῶν (non, nude θειῶν) ἦκοιεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμεις ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμεις εὖ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae immutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λιστόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκεισθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἐγεσταίων Φόνον) De his, infelicisque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi descriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑπορίνοντες) ἐπιδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

ταῖων μισθῶν redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; quā Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνήστις γένοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Iō. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διηκοσίας τε τριήρεις) Armasse Gelonem διηκοσίας ναῦς καὶ διαχιλίους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ καὶ μὲν οἰμῶζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ καὶ μὲν οἰμῶζειν γέρον Ἰακχάδα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homeroi versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἢ κεν γῆθησαι Πηλεΐδης. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὐρηται σχῆμα ὁμοίον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, quam tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἤσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθέειν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 154. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλευ) intelligere, aut δικαίῃ ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἵπειδὴ ὥρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωάνου) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπιστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenia γεμνότης ἐπιστραμμένα, asperior, discrepans ab Isocratca, qui π-

pe quae αἰσθητέα καὶ ἡδύων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene *Olearius*. WESS. — At ἀπιστή. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse *Wess.* in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult *Koenius*. VALCK.

3 seq. ὀνειδεα κατιόντα ἀνθρώπων φιλέει ἐπαναγγεῖν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. *Stobaeum* p. 171, 11. et p. 173, 32. *Aeschines*, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνειδὸς οὐ πραιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta *Xerxen Herodoti* VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc *Gelonis*, dictum iratae *Tomyridis* comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντες τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ὀνειδεα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud *Thucyd.* veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore *Plato*, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲν ἔπεισας) Praetuli hoc ex *Stobensi* et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τὴν ὑπεύκομεν) Sic scribendum vidit *Koenius*. VALCK.

14. τοῦτοις ὑμῶν χρεὼν ἴσθι ἀρεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεῖσθαι, quod, *Vallae* lectum, dat *Arch.* plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud *Stobaeum* (p. 4, 27.) *Democriti*, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in *Ep. ad Hebr.* XIII, 5. et in locis adscriptis a *Wetstenio*. Idem *Isocrati* saepe στήγειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, *Lysiae*; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatus, quam ἀρεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥμισυ τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἡρέετο Σπυθιῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκίσθαι τοῦτοισι μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρκίσθαι magis, quam ἀρίσκεισθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρκίσθαι τοῦτοισι μόνουσι. Accedunt ἀκούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρίσκεισθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. (Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἐγὼ προτείνωμαι. Passivo significato, δυνὶ πραγμάτων προτεινόμενων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activè verbi formà, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμειβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμειβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen inprobam. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὥς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὥς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante noxiam a *Schaefero* factum. S.

17. παράλαον Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. Maritimas civitatis suae copias orator Atticus negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συμφωνοῖσιν ἰόντες Ἀθηναῖς συγχωρήσμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima; vocula ei, quae, ex vicino oi facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχεῖν μάτην γὰρ ἂν --- εἴημεν κακῆμένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκουσίεσι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐν Πέλλῃς ὀρμώμενον περὶ τῶν νητῶν διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thueyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖες ὦν λαμφακηνῶ ἴδοντες. Quantum hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μοῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον αἰὲν Εὐρυπιδῆς; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' εἴφουμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πισσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βαλαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγῶγμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam ei maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriore invecta est; et, ut voculam ei libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσομεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μοῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μετανάστῃς, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. i. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel ὀρθῶς referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναῶν, ναῶν, habito, repetendum*; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. *S.*

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, *Posita* consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἰσθὶ αἰετὶς ὁ μιν εὖς ὑπὸ Λακιδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπίτιντες) Quod plures scripti οὐδὲν ὑπείντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίσι, συνχαίσι, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Epitius Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπείντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph.* *Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* *T. III.* p. 251., ὅσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας καμίζεσθαι, εἴτα ὑφίμην ὑπὸ δαίλιας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπὶ γὰρ τὸ Ὑφίμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰσθία. Ut ὑφίεσθαι τῶν ἰσθίων, sic et dicebatur ὑφίεσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπείεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφίμην, sed scripserat, ut puto, πάντως που θανατάζεις, ὅτι ὑφίμην τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπείς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπείσιν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑπείντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίμην, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίμην τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίμην τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicitur οὐδὲν ὑφίμην, nihil remittere. *S.*

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam *Græcis* for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyissime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαρχίστηται) Errantem *Valam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiozem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremtam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνελθεῖν, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ ἐξαρχίστηται, in *Aristotelis* *Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Nostrer* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an ἄλλος erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavus* et *Reiskius*, ut-historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotica* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuncturum. [Vide mox *Adn.* ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo *Cod.* scripturam invenisse *Vala*, ἐκναίνεσθαι, et ἐκναίνεσθαι: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hezychii* Ἐκναίνεσθαι est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in *Αὐαίνεσθαι*, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαρχίστηται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Theoyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodotum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades *ὁ πῶτος ἔλεγε* (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τούτῃ ἐφέβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιδίῳ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἱναυτοῦ ἐχειρῆν*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐφαρξίνονται*. proxima si subiungerentur ista: *σπερισκομένην ἂν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἰαυτοῦ συμμαχίης εἵκαζε*, ὡς εἰ τὸ *ἔαρ* ἐκ τοῦ ἱναυτοῦ *ἐφαρξινμήνιν* εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ βήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (δῆλα γὰρ ἐν τῷ ἱναυτῷ ἔστι τὸ *ἔαρ* δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἰαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnimine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverborum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὥς (λέγει, vel ἰθέλει λέγειν) ἐν τῷ ἐναντιῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἰωυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δέισας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δεῖσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθῳ) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθῳ: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωῦτόν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων εὖ βεβηκυῖαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκῆναι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βαίνειν. Inde βέβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilochō est ἀσφαλῆως βεβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. v. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilochō, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, αἰτ, μάλ' εὖ βεβηκότες Ἐπείους κλένου: ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν, florentem adhuc Graeciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ βήσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἱστέξει: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὖ βιβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐνσταθῆ. VALCK. — Εὖ βιβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλιμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν δίδειται ἐκ βάρων. Hinc ἱσθροὶ εὖ βιβηκότες in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βιβηκός ἱστάμενος: et μάλ' εὖ βιβηκότες Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλῶς βιβηκότα, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαισύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐκόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβοήθησε ἀν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θήρωνος τοῦ Αἰγισπιδήμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλίσυκων) Bene habet. Ἐλίσυκοι, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀργύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἑλισύων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἑλισυκοί, ἔθνος Ἀργύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρριοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci viatoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χειρώμενων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χειρώμενων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χειρώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus εἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρέπω εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim relectum, ut legatur, εἴτε ἱέρω, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet Polyaeus L. c. 27, 2. VALCK.
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικας Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρακούσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustrauea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quærens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea Poenorum super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικας aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, - - - ἢτε τοιούτῳ, ἢτε ἐτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικιστῶν [lin. 14.] vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεψεν εἰς τι τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum Schaefero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρακούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei Polyæni testimonium, narrantis stratagemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse Herodotum, sed nude ita scripsisse, ἢτε ἐτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικιστῶν, iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae Roiskii argutiae monentis: „τῶν ἀποικιστῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεις: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐκλήνδες.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.
 12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de Iuliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 217. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ θύξας πῶς μένων, ὡς αὖν ὑπῆρ

ἑνθρώπων νομισθεῖν, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρατι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλουκῶς ἴσθαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πευράται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπεκρίναντο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῖοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex; aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρεπῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰτίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praetextitur causam, αἴφωμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καραδοκίοντες καὶ οὕτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, καραδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ἡμέρας, lib. XI. c. 15., sive καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 112. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀντιώχων. In Καραδοκήσοντα descripsit ex c. 163. πέμπει ἐς Αἰλφούς Καῖδμον -- καραδοκήσοντα τὴν μάχην ἥ πιστεύεται: illic Gelo, hęc Corcyraei, lib. V. 67. Παῖι ἐκαραδόκειον τὸν πόλεμον τῇ ἀπαθήσεται: id est, περιεσκόπουον ὁπερὶ τοῖς ἀνὰ πρῶτονται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. αἰλπτόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀιλπτόντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀιλπτόντες scribi debeat, an Ἀίλποντες, pro Ἀιλπτόντες et Ἀίλσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀίλπον: [aut αἰλπῖν:] fatebuntur αἰλπτόντες scri-

bendum apud *Homerum* in 'Ιλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἄλπω formatur 'Αίλπω: sed ab ἄλπτω formatum fuit 'Αιλπτῖν: sicut ab ἄβλιπτος, 'Αβλεπτῖν: ab ἄσπτος, 'Ασπτιῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig. vs. 1350*. 'Αβλεπτῶ restituendum est *Etymologo* in Λεύσσω, pro ἀποβλεπτῶ. Λοξοβλεπτοῦντες *Thomae M.* in voc. Διδάστροφου restitui debuerat ex *Mssis*. VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσην λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν htc praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, *Graecos summoveverunt*, inconmoda sunt, et Porto damnata. *Corcyraeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643.* ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac *caussatione eludens tribunos*. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi) (*differendo praesertim, cunctando, tergiversando*) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAIP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μνησθε, non meministis; potuisset minore molimine εὐ ἐπιμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμύμνησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμυμνόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπεμψε μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμύμνησθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπεμψε μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἐπεμψε μηνίων δακρύματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον γίγεται τιμωρίῃσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἶη*: ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινον ἔσισθαι*, isthoc vobis νηπίους constet experimento: *παθὼν δὲ τε νηπίος ἔγνω*. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: *Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμεισθε ἔσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψι μνηίων δακρύματα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δαρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνημάτα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] *ὅτι εἰ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο* (vid. not. in p. 425, 52.) *αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γενομένον*. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exproscendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: *λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνιέρθη, ζήουσιν πίσσαν ἐπιχραμένων αὐτῷ*, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes *περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον*, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quæque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate *Καμινίους*: bis qui-*

dem apud *Athen.* legitur Καμμοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas A. Heringa, in quibus significabat scribendum Καμινίους. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasini, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. B. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Bruck* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Αἰγύπτου γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, reducturam c. 171., nolui repudiare; imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Διὸς σφί ἐποτρύναντος) Veterem *Aldi* *Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et *Theaurum Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἱτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀδῶν ἄπτεσθαι. Qui Διὸς σφίεας optaverint, utantur schedis Ask.; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* B. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἱτάροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex Ask. offert, σφίεας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. Ald. duo codices F. et Pb. nobis servarunt, σφί, idem ac σφίεας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πραισίων) *Cretae* *Polichnitano* et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesios* discrepant *Stephani* *Byz.* *Πραισίος* et *Πραισιεύς* eiusdem insulae, quos *ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ* *Holstenius* et *Edm. Chishull* Ant. Asiat. p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nummum ΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝ inter *Wildiano*s videre, habuitque si-

milem *Harduinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. *WESS.*

9. λιμῷ συνιστιῶτας) Fame contractos vox ista designat; λιμῷ πιεζομένους atque eis ἐλάχιστον veluti συναχθέντας. *Aridos*, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῷ συνισκλεῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῷ ἀποσκλῆναι et κατασκλῆναι: vid. *Ti. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica *Hemsterhusio* fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, *Io. Pierson*, ad *Moer.* pag. 50. Alterum illud est *Herodoti*, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῷ συστάντας καὶ καμῶτω, fame atque labore enectos, *Valla*. Permutantur interdum καθιστηκῶς, κατισκληκῶς et συνιστηκῶς. *Hezych.* Συνιστηκῶς, συνηγμένος. *Iustitia Chrysippo* pingitur συνθροπῇ, καὶ συνιστηκῶς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud *A. Gellium* Noct. Att. XIV. 4. *VALCK.* — Ut συνίναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συτῆναι aut συνιστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108; 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῷ, καμῶτω, πόνῳ συιστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Τρίην πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρίην cum dictam invenerint *Strabo*, *Steph. Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τρηίην nobis effingit? *VALCK.* — Ex *Med.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρηίην voluisse, anceps viri *Celeb.* suspicio est, ceteris praesertim Τρίην tuentibus. *Strabonis* enim Ουρίαν mendose scribi consentiunt *Cluverius* *Antiq. Ital.* lib. IV. p. 1247. et *Meursius* lib. IV. *Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Symmach.* *Mazochius* *Comment.* ad *aeneas Tab.* *Heracleenses* pag. 95.; verissime pag. 537. adseribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo *Valla* ex οἰκίσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίζην, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae exeidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτη δὲ γυνὴ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γινέσθαι τὰ Τρωικά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρίτῃ γυναι* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσαι* verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 33, 11. S.

20-22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ* ὑπὸ Μικ., tum *ἀστῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidео: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a *Micytho auxiliatum* missi. *ἀπὸθενον* τρισχίλιοι *οὔτω* non alii, ac *οἱμοῖως Hesychii*, sive, τὸν αὐτὸν τρόπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — *Οὔτω*, ita, scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν ἀστῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν) A *Valla* bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς dixit c. 58. *Venire coacti*, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, *tria tum civium millia ceciderunt*, ἀπὸθενον τρισχίλιοι *οὔτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco *Diodorus* enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἐὼν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat *Pausanias*, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex *Herodoto*, fuisse dicitur δούλης καὶ ταμίας τῶν Ἀναξίλειω χρημάτων: sic ἐπίτροπον accepit *Herodoti*, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγειος: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

tythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui Σίκυθος est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam Μίκυθος memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. *epigr.* apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. Σμικυθου meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων· Σμικρίων· Σμικρίνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπειτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adconmodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui Σίκυθος, lib. V. 26. ubi et statuae [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatae [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobiu*m, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἱερῆμ. etc.) Nihil habent ἰσοικίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocola requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ᾧ mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ᾧ τὴν Κρήτην ἱερῆμθεῖσαν λέγουσι Πραῖσιοι ἰσοικίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἑλλήνας: neque displiceret Ἐς δὲ ᾧ, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt* etc. *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐρισκῆτες, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραῖσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) Μίνω *Gronovius* hic in Μίνεω, supra in Μίνεων non debebat deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σφιδά αἰνοποστήσαντι ἐν Τροίῃς, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπελοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T'. vs. 175.*
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.
